

Gilbert Dispaux

Gedachten van een iconoclast

**Nederlandse vertaling van [Jean-Pierre Deprauw](#),
geassisteerd door Jacques Neyts**

**Een gedachte is evenveel waard als een mis. Iedere
zondagmorgen kunt u een nieuwe provocerende
gedachte lezen die, hoop ik, u tot nadenken stemt.**

**Aarzel niet mij [uw commentaar](#) over te
maken!**

**Waarschuwing: indien uw mythen prikkelbaar zijn, zouden ze aangetast
kunnen zijn door een niet te onderdrukken slappe lach die bedreigend is voor
hun gezondheidstoestand. Om ze in topvorm te houden, doe zoals gewoonlijk,
stel u geen vragen en lees vooral niet wat volgt.**

Voorwoord

Er is wat ijdelheid nodig om te schrijven en meer nog om gedachten onder woorden te brengen die uit de toon vallen van de partituur, gespeeld door het orkest en gezongen door de koren van de conformisten. Zij kennen de antwoorden en zijn volgepropt met zekerheden die ontegensprekelijk zijn geworden.

Integendeel, sommige vragen zullen me tot schrijfwerk leiden omdat ik niet weet wat ik er moet van denken. Ik schrijf dus om ideeën te formuleren die ik niet in staat zou zijn te ontwerpen indien ik ze niet zou neerpennen. Wanneer ze door adolescenten zullen gelezen worden, zal de auteur zich aan de woede van hun ouders blootstellen. “Maar wie denkt u dat u bent om zich te permitteren kritiek uit te oefenen op de meest respectabele waarheden die wij onze kinderen bijbrengen?”

Dat zij die mij verfoeid hebben om hun nakomelingen zedelijk te hebben bedorven, gerustgesteld zijn: ik neem mij niet voor Galilei. Ik ben mij bewust van altijd slechts een bescheiden leraar filosofie te zijn geweest die het geluk heeft gehad het argumenteren en de kritische geest te mogen onderwijzen. En is dit niet de beste manier om te leren? Deze twee kompanen leiden naar de beeldenstorm.

De iconoclast steekt de draak met de meest gevestigde en gerespecteerde ideeën omdat ze de meest geruststellende zijn.

Door die aforismen die elke zondagmorgen gedurende vijf jaar op het web werden verspreid, op te stellen, richtte ik mij tot de jonge meisjes en jongelui die het publiek vormen van de laatstejaarsklassen van de secundaire scholen en van de eerste jaren van het hoger onderwijs; tot diegenen die, hoewel sinds hun geboorte - gedupeerd door hun verwekkers en hun opvoeders- zich nog bewust kunnen worden van het feit dat ontelbare aan hen voorgestelde beweringen als zijnde vanzelfsprekend vals en zeer dikwijls absurd zijn.

De meningen van de weldenkenden verdraaien een realiteit waarvoor hun kinderen gevraagd worden nooit hun ogen te openen. Jammer kunnen de talrijke vaststellingen die de oefenterreinen van het gezond verstand zijn, als ze bewaarheid worden, pijnlijk zijn voor diegenen die er de gegrondheid van onderkennen. De koorddanser die in de diepte kijkt, wordt uit zijn evenwicht gebracht. De kritische geest die het gebrek aan grondslag aantoonst van opinies, die tot dan toe als de meest zekere waarden werden beschouwd, kan een destabiliserende verwarring veroorzaken.

Dit verzamelwerk is ook een protest tegen al diegenen die door hun daden beweren of te verstaan geven dat zij het goede kennen. Geen enkele wetenschap geeft een bestaansrecht. Geen enkele waarborgt de waarde van een doeleinde. Ziehier dus een pleidooi voor de onwetendheid. Niet wetende waarom ik leef, niet wetende of deze vraag een zin heeft, heb ik de onbetwistbare zekerheid verworven dat zij die beweren het te weten ofwel oplichters ofwel naïevelingen zijn.

Op de eerste rij bevinden zich de religieuzen. De priesters, de dominees, de imams, de popes, zijn zoveel dienaars van misdaadverenigingen die hun macht vestigen en versterken door de jeugd te bedriegen via de confirmatie van de waarheid van sommige mythen. Onder de dekmantel van de verdraagzaamheid neemt onze westerse beschaving de religies in bescherming tegen alle kritiek. Weerleg vooral niet dit geloof dat wil dat Mohammed zich op de plaats van de moskeeën ten hemel zou geheven hebben al rijdend op een gevleugeld paard. Vervolgens, en die worden ook onder de atheïsten geworven, melden zich de verdedigers van de zogezegde “echte” waarde aan. Deze hedendaagse aanhangers van Plato kennen beter dan wie ook de echte democratie, de echte vrijheid, de echte gerechtigheid, de echte natuur, de echte gezondheid, enz. Zij ijveren om datgene op te leggen wat zij als dé morele waarheden beschouwen. Deze “geassocieerde humanitaroïden” (cfr.106) hebben het idee van het Goede

overpeinzend beschouwd en zullen zich belasten met het regelen van uw leven door hun wetten en dit tot in de minste details.

En zie mij daar, klein onbenullig ventje, nederig erfgenaampje van de sofisten, dat beweert dat niemand kan verzekeren de waarheid van het goede te bezitten daar het goede niet van de rangorde van de waarheid is. Maar het ventje is niet op zijn gemak. Zou hij, ook hij, niet overtuigd zijn dat hij de waarheid niet bezit?

Is hij weer niet gestrikt door de paradox die de aan alles twijfelende scepticus tegenwerkt en er echter niet in slaagt te aan de feitelijkheid van zijn scepticisme te twijfelen.

Waarom zou het niet gepast zijn de kinderhoofden met absurde dogma's vol te proppen? En indien hun leven er door blijkt opgebeurd te zijn, draaglijker wordt? Zou het niet verkieslijk zijn een hoopvol maar vals idee van het type: "Ween niet meer, oma is nu in het paradijs" te beamen, eerder dan hardnekkig door te gaan met te leren dat ieder troostend voorstel noodzakelijkerwijs vooringenomen is door de illusie dat al diegenen die ze bedwelmt, betovert?

Ik beken geen enkel antwoord te hebben op deze vragen. Tijdens mijn lange loopbaan als leraar is het mij overkomen aan kinderen die het secundair onderwijs aanvingen te vragen indien ze, in de veronderstelling dat de keuze aan hen door een fee werd voorgesteld, de voorkeur zouden gegeven hebben het leven te leiden van een zeer gelukkige idioot of dit van een geniale zeer ongelukkige intellectueel. Vol gezond verstand opteerde de grote meerderheid van de kinderen voor de gelukkige idioot. De meesten van diegenen die een ongelukkig genie wilden zijn, slaagden er niet goed in hun keuze te motiveren. Ze stelden egoïstische rechtvaardigingen voor in tegenstrijd met de formulering van de gestelde vraag. Ze wilden beroemd zijn of ze wilden dat hun ouders fier op hen waren... Waarschijnlijk behoorden ze al zonder er zich rekenschap van te geven tot de eerste categorie van de onnozelaars voor wie ze niet hadden willen kiezen. Op een dag echter heeft een jongen mij, om zijn voorkeur uit te leggen, een reden opgegeven die mij sprakeloos maakte: zelfs al moest hij het bekopen met een ongelukkig leven, zou hij verkiesgeniaal te zijn omdat hij er op die manier zou in slagen de anderen beter te helpen dan wanneer hij een gelukkige idioot zou zijn. Hij zou in staat zijn nuttige zaken voor het algemeen welzijn uit te vinden. Hij plaatste de waarden van solidariteit en het algemeen nut boven zijn persoonlijk geluk.

De vraag blijft: waarom het klare en terneerdrukkende besef van onze onwetendheid bevoordelen misschien ten koste van het geluk en de gemoedsrust die de aanvaarding van de troostende mythische antwoorden ons zou kunnen schenken, zelfs al zijn die altijd vals en soms kinderachtig?

De toename van het inzicht in de mensheid vermindert de onwetendheid niet. Zij vermeerdert ze daar elk antwoord dat zij aanbrengt veelvuldige vragen oproept die de achterhaalde theorieën niet toelieten te overwegen. Een goed werkende geest, indien hij effectief onuitgegeven oplossingen voor vroegere problemen kan uitvinden, zal eveneens nieuwe problemen teweeg brengen door de oude vragen op een originele manier te formuleren of door ze in een nieuwe taal te herformuleren.

Maar een geest, in staat om hogere prestaties te leveren, beperkt zich niet tot het zoeken van ongekende oplossingen. Hij kan ook, en misschien voor alles, de onaangepaste oplossingen aan het licht brengen. Deze laatste prestatie is kritiek. Zij bedreigt de oudste essentiële tradities van alle cultuur die haar beste alibi's aan de hooggeplaatste autoriteiten, het religieuze, politieke en financiële establishment bezorgt. Iedereen kan vandaag de schrikaanjagende vaststelling doen dat de kritische geest in het bijzonder in Frankrijk waar een ijzige wind van een nieuwe vorm van McCarthyisme waait, bedreigd wordt. De heksenjacht is opnieuw gestart. Het doelwit is nochtans nieuw. De socialisten en de communisten sluiten een verbond met de meest conventionele rechtse partijen om verontwaardigd moord en brand te schreeuwen tegen al diegenen die een voorstel durven

uitbrengen dat afwijkt van de legaliteit van de politiek correcte gedachte. Of u van de Zwarten, de muzelmannen, de homoseksuelen, de immigranten, de zonder-papieren, de joden, de vrouwen, de dwergen of de zwaarlijvige personen spreekt, let op uw woorden!

Wat zeker is, is dat de taalfilosofen ons in de tweede helft van de twintigste eeuw geleerd hebben dat de woorden daden zijn en dat zeggen, doen is. Zonder twijfel zijn enkele van die woorden afkeurenswaardig. De aanzetting tot het elimineren van een zekere categorie van personen is natuurlijk een strafbaar feit. Een radicale imam die verkondigt dat diegene die een atheïst om het even waar in de wereld doodt een goede daad begaat waarvoor hij zal beloond worden wanneer hij als martelaar sterft, maakt zich schuldig door onaanvaardbaar geweld aan te moedigen. In het begin van de eenentwintigste eeuw echter stopt de veroordeling en de onderdrukking van het woord niet meer bij het oproepen om geweld tegen personen te plegen. De waakhonden van het politiek correcte denken lopen in de val van het paralogisme van de stompzinnigheid. Hiervan zou een bondige formulering kunnen zijn: “Wanneer je een stommiteit aanklaagt, bevestig je dat diegene die erin gelooft een idioot is”.

Welnu, deze consequentie is niet gegrond. Inderdaad, zelfs al zijn bepaalde overtuigingen absurd, zij die ze delen kunnen bijzonder schitterende en diepzinnige geesten zijn. Ik ben ervan overtuigd dat de volwassen mens die nooit een onzinnige stelling heeft onderschreven, niet bestaat. Moesten we al diegenen die een stommiteit goedkeuren als idioten beschouwen, dan zou de wereld enkel bevolkt zijn met idioten.

Daarenboven kiest niemand zijn geloof en niemand is er verantwoordelijk voor. Met een beetje eerlijkheid en gezond verstand zou iedereen kunnen vaststellen dat de meerderheid van onze opinies in grote mate afhangt van de plaats waar we toevallig geboren werden. Waren we echter geboren in het Amazonegebied of een verscholen jungle van Papoea-Nieuw-Guinea dan zouden onze voornaamste overtuigingen helemaal anders zijn. Onze zekerheden net als onze twijfels vloeien eveneens voort uit een geheel van factoren waarvan geen enkele deel uitmaakt van ons bewust denken of van onze keuzes. Onze biologische of adoptieouders evenals onze leraars, onze sociale klasse, onze vrienden, de markante gebeurtenissen in ons leven, de boeken en spektakels, en andere wegen zwaar op de bepaling van onze ideeën. Aan een Amerikaanse journalist die hem vroeg of hij altijd een notitieboekje en een potlood meenam die hem toelieten te noteren wat er bij hem opkwam, antwoordde Einstein “Oh! Een idee is zo zeldzaam!”. Wanneer een jongere u zegt: “Ik Meneer, ik denk dat...” wedden dat zijn moeder of zijn vader of een televisiepresentator of een oudere vriend denkt dat ... Wij noemen “denken” de selectie van datgene wat volgens ons past in een geheel van ideeën die we te horen kregen. Het «zelf-denken» beperkt zich over het algemeen tot de aanvaarding van een gehoorde en als gangbaar erkende kletspraat.

Diegenen die wensen dat hun kinderen de indruk kunnen hebben van vrij te denken, zouden moeten proberen de diversiteit van de boodschappen waaraan ze blootgesteld worden, te bewaren. Maar zoals Richard Dawkins opmerkte in de televisieserie die hij over de godsdiensten voor de BBC heeft gerealiseerd, gebeurt juist het tegenovergestelde. Wanneer ze er de middelen toe hebben plaatsen de joden hun kinderen in joodse scholen, de katholieken in katholieke scholen, de moslims in islamitische scholen. “Allen die veroordeeld zijn om te leven zullen een volgepropt hoofd hebben” (Jacques Prévert). De sociologen hebben ons geleerd dat de volwassenen die hun kinderen slaan, zeer dikwijls zelf slaag van hun ouders hebben gekregen. Op dezelfde manier droomt de meerderheid van de ouders er enkel van de indoctrinaties die zij zelf ondergaan hebben, te reproduceren.

Nochtans ontsnappen er enkelen uit de kooien van het conformisme en durven luidop zeggen dat ze niet akkoord gaan. De mensheid, bijna altijd afschuwelijk, is af en toe bewonderenswaardig.

1.

“Het zou kunnen dat de waarheid triestig was” (Renan) en “Troostende waarheden moeten tweemaal bewezen worden” (Rostand)*. En van de pen van Nietzsche lees ik: “Het geloof maakt zalig : dus het liegt.” (De Antichrist, § 50).

Ziedaar waarom de ongelovige veroordeeld is om niet geliefd te zijn. De verachter van de straatventers die hun gelukselixirs verkopen moet niet verwachten dat hij sympathie zal opwekken. Hij zal verweten worden het gif van zijn perverse ideeën aan de jeugd uit te delen. Alle politieke carrières zijn voor hem afgesloten.

Als minnaar van de waarheid is hij bijgevolg diegene die niemand wil horen. Hij hamert op waarheden die gedictieerd worden door het gezond verstand maar onaanvaardbaar zijn voor de massa. Ja, we gaan allen sterven. Neen, er is geen leven na de dood. Ja, uw ziel is de activiteit van uw hersenen. Neen, er is geen andere wereld dan die van de materie. Ja, de aarde, de sterren en de melkwegen hebben een gelimiteerde levensduur. Neen, we kunnen niet alles begrijpen. Ja, de mythen zijn bestemd voor een infantiele en naïeve mensheid. Neen, niemand zal gered worden. Ja, de goden zijn de schepping van de mensen...

*De twee citaten zijn zonder bronvermelding opgegeven door Vergez en Huisman, de auteurs van een oud, maar uitstekend, handboek Filosofie, Parijs: Nathan, 1990, p.254.

2.

U wilt deelnemen aan de redding van de planeet? Neem dan de enige efficiënte maatregel die zich opdringt: maak geen kinderen meer!

3.

De woorden “religie” en “sekte” zijn synoniemen. We gebruiken “religie” wanneer we van een sekte spreken die succesvol was. We gebruiken “sekte” om een embryonale religie aan te duiden, een beginneling die poogt een deel van de markt te veroveren.

4.

Pedofielen zijn psychisch gestoorden. Veel priesters (4% volgens de woordvoerder van de bisschoppen van België) zijn pedofielen. Ik vraag mij dan ook af, of het hun beroep is dat hen in de war heeft gebracht, of als het om gestoorden gaat die een roeping hebben. Ik ben geneigd de tweede hypothese te volgen.

5.

De religieuze opvoeding overtuigt de kinderen dat het geloof een deugd is. Maar diegene die er door gekweld wordt is gewoon onbekwaam om te redeneren. De kritische geest beschouwt het dus als een ondeugd, een gebrek, een mentale kanker. Het geloof is een besmettelijke ziekte die de verstandelijke vermogens verlamt. Laat ons de kinderen ertegen beschermen door ze een nuttige deugd bij uitstek aan te leren: het scepticisme.

6.

Syllogisme. Majorpremissie: alle adolescenten bevredigen zichzelf. Het merendeel van de mensen aanvaarden deze stelling zonder de wenkbrouwen te fronsen en weten eenvoudigweg dat ze juist is. Minorpremissen: Jezus is adolescent geweest. Mohammed is adolescent geweest. Ergo...

7.

De theologen beweren dat ze filosofen zijn. Dit is een onrechtmatige toeëigening vergelijkbaar met die van de genezers, de sjamanen en andere medicijnmannen. Zoals de serieuze geneeskunde tegen de tovenaars ageert, heeft de westerse filosofie haar oorsprong gevonden bij de Ioniërs tegen de mythen. Het filosoferen zou altijd moeten wortel schieten in deze weigering om zich iets te laten wijs maken. Het is een zeer ecologische “anti-mythe” (Franse woordspeling op mottenbestrijdingsmiddel = “antimite”).

8.

Indien de runderen, de paarden, de leeuwen handen hadden om te tekenen en om werken te scheppen zoals de mensen, zouden de paarden de goden voorstellen naar de gelijkenis van een paard, de runderen naar die van een rund, en zouden ze een lichaam creëren zoals dat van hen zelf. (Xénophane, fragment 15, in Clément, Stromates, V, 109)

9.

De evolutie haalt krachttoeren uit die veel bovennatuurlijker zijn dan de mirakels dankzij dewelke de magisch-mythische gedachte in stand wordt gehouden. Denken we bijvoorbeeld aan het mechanisme dat een bijna perfecte constante warmte in gans het menselijk lichaam waarborgt. Is dit niet veel indrukwekkender dan een acrobaat die over het water loopt?

10.

Er bestaan talrijke gelijkenissen tussen de manipulatie van de massa's door de godsdienst en die door de sport. Het merendeel van de kinderen zijn opgevoed in de overtuiging dat de godsdienst en de sport goede zaken zijn. De verering van zowel het religieus als het sportief idool verzekert de naïeveling dat hij belangrijk is en dat zijn gemeenschap, zijn volk en zijn natie als het ware uitverkoren zijn. De moderne mens heeft de zangen van het stadion vervangen door kerkliederen. De machtigen maken zich meester van het geld van de supporter evenals dat van de gelovige. De andere is de vijand en de competitie is een geritualiseerd gevecht. Onze pedagogen verheerlijken de sport alsof zij het driekoningenfeest was van de samenwerking, van de verdraagzaamheid en van de democratie, terwijl zij juist het omgekeerde uitbeeldt: de uitdrukking van de volkse platvloersheid die een oplaaierend nationalisme kweekt.

11.

Iedereen weet het: honger is de beste kok van de wereld en iemand die uitgehongerd is schept veel behagen in de minst verfijnde gerechten. Maar het verlangen is eveneens de beste bereider voor al hetgeen de manipulators van de geesten ons willen doen slikken. De grofste dwaasheid verwerft op die manier het statuut van respectabele opinie. Raak vooral niet aan dit idee waar ik zozeer van hou! Daar de gezondheid één van de fundamentele verlangens is van de mensheid, is het niet verwonderlijk dat de kunst van het genezen een buitengewoon vruchtbaar domein is om de naïevelingen uit te buiten. Vandaar het succes van de natuurgeneeswijzen voor zachte milieuvriendelijke dromers, van de homeopathie, van de acupunctuur, van de psychoanalyse en van nog andere ...

12.

De grote metafysische grap van de mens, leverancier van de zin van het leven. Terwijl ik de wervelingen van een insect gadesla, zeg ik bij mezelf: “ Wat is de zin van dit leven dat binnen zes maanden zal verdwenen zijn? “ De theoloog antwoordt mij: “ Deze dieren maken deel uit van jouw tuin, ze bestaan voor de mens die aan alle dingen een zin geeft: “ Maar als de Aarde van de kaart van het heelal wordt geveegd door een botsing met een grote asteroïde dan zal

het heelal niet meer verschillend zijn van wat het was net zoals de Atlantische Oceaan het niet meer zou zijn na het wegnemen van één van zijn zandkorrels.

13.

De minnaar houdt van zijn waanzinnigheid: hij lijdt eronder, maar hij zou er voor niets ter wereld van bevrijd willen worden. Veronderstel dat een genie verschijnt en hem zegt: “druk op deze knop en je zal niet meer van haar te houden: “. Maar nee. Hij verkiest het angstige wachten op een boodschap die nooit aankomt, de slapeloosheid gevoed door zijn jaloezie. En indien alles wat je ouders en hun priesters je hebben geleerd enkel maar fabels en mythen waren ... Neen. Liever verzaken aan de rede!

14.

Vloek, jonge meisjes en jongelui, zoveel u kunt. Waarlijk, ik zeg het u: er zijn geen heilige woorden. Diegenen die u het tegenovergestelde hebben doen geloven wilden u alleen maar op de knieën zien. Wat voor een schouwspel!

15.

De God van het Oude Testament is waarschijnlijk het meest antipathieke personage van alle fictie. Jaloezie en fier van het te zijn, kleingeestig, wraakzuchtig, onrechtvaardig, haatdragend, racistisch. Voorstander van de etnische zuivering, zijn volk aanzettend tot genocidale daden (tot genociden). (Richard Dawkins, La Racine du Mal, Film de la BBC, Deuxième partie). Elke godheid heeft de karakteristieken van de mensen die hem uitgedacht hebben en die natuurlijk conform zijn met de periode waarin en de plaats waar deze mensen leefden. Er is nochtans een aanzienlijk verschil tussen de God, uitgevonden door de Semitische volkeren en de God die de liefhebbers van humanisme geneigd zouden zijn vandaag uit te vinden. De eerste, van wie Richard Dawkins ons opmerkelijke trekken aangeeft, is realistisch. Ik versta hieronder dat hij, zoals ieder goed fictief personage, betrouwbaar en duurzaam is. Zelfs wanneer u niet begrijpt waarom zich een grote ramp voordoet, kent Hij tenminste de redenen van zijn woede en de verborgen fouten die zijn irritatie veroorzaakt hebben. Daarentegen zou de God, die de huidig geassocieerde humanitaroïden zouden kunnen bedenken, niet geloofwaardig zijn. Hij zou alle menselijke wezens moeten beschermen tegen de grote rampen. Hij zou van de debielen, de criminelen, de gehandicapten, de immigranten, de nomaden houden. Hij zou niet straffen maar de preventie organiseren... Wie zou gek genoeg zijn om te geloven dat dergelijke God bestaat? Beter nog: wanneer een soortgelijke God bestond, zou het maar een onmachtige zijn.

16.

“Er zijn zeker patiënten die tevreden zijn van een freudiaanse kuur, net zoals anderen beweren veranderd te zijn door de Scientologie of genezen dankzij een reis naar Lourdes. In werkelijkheid hebben de weinig belangrijke stoornissen de neiging om te verdwijnen met de meeste “psy” methoden, ja zelfs zonder behandeling.” (Jacques VAN RILLAER, Les psychanalyses, Editions book-e-book, 2010, p.30)

17.

De tevredenheid is altijd een bevredigd gebrek: men moet kou geleden hebben om de gelukzaligheid van de warmte van het haardvuur te kennen. Om deze reden zijn zij die niets te kort hebben dikwijls mistevreden en stellen de geschenken die ze krijgen hen weinig tevreden.

De asceet schept opzettelijk een tekort. De grote massa erkent hem als verdienstelijk maar hij

ontsnapt niet aan de gewone regel in zijn zoektocht naar plezier: hij plaatst zich enkel in de situatie om met weinig tevreden te zijn.

18.

“ Hetgeen de wereld deugd noemt is gewoonlijk maar een illusie gevormd door onze passies die men een eerlijke naam geeft om ongestraft te doen wat men wil “ (Larochefoucauld geciteerd door Nietzsche in Menschliches, Allzumenschliches, 36)

19.

Zoals talrijke filosofen onderstreepten, heeft de verwerving van een taal ons in de mensheid ondergebracht. Het woord (of de taal in werking) is bekwaam om de menselijke gedachte in een netwerk te plaatsen voor een honderdtal personen die in de omgeving van de spreker aanwezig zijn. Het schrift zal het woord in een netwerk plaatsen voor enkele honderden personen die bekwaam zijn de manuscripten te lezen, vervolgens voor enkele duizenden lezers van de kopijen gerealiseerd door monniken, uiteindelijk voor enkele miljoenen lezers van de gedrukte boeken. Internet heeft onlangs het woord uitgebreid tot de totaliteit van de planeet.

20.

Zedenlessen. De sport heeft mij geleerd op welke manier druggebruikers en valsspelers wedstrijden en toernooien kunnen winnen ; de politiek op welke manier dieven en dronkaards verkiezingen kunnen winnen; de godsdienst op welke manier neurotici en pedofielen het vertrouwen van de kinderen kunnen winnen ...

21.

De Almachtige moet zich geen enkele zorg om zijn populariteit maken. Wanneer de dingen goed gaan (een goede oogst, een genezing, een gewenste geboorte, enz.) bedanken de mensen hem. Wanneer alles slecht gaat (een aardbeving, een overstroming, een droogte, enz.) herhalen de overgebleven overlevenden in koor: “ Bedankt God om ons te hebben gered.” Jammer voor de duizenden slachtoffers die zijn Almacht heeft laten creperen. Wat mij betreft, ik dank hem iedere dag omdat hij niet bestaat.

22.

Levensles. Er bestaan twee soorten mooie vrouwen: de eersten bepalen een prijs om de dorst van jouw verlangens te lessen; voor de anderen zal je alle staties van de kruisweg van de verleiding moeten doorstaan vooraleer ze zich “aanbieden” of “geven “ aan jou. De tweeden zullen jou duizend keer meer kosten dan de eersten.

23.

Nadat je een fles van een uitstekende wijn zal gedronken hebben, zal jouw buurvrouw aan tafel verleidelijker lijken dan op het ogenblik dat jouw gastheren je verzocht hebben naast haar plaats te nemen. Welnu, de rechter van de schoonheid is niemand anders dan jouw ziel. Aldus bewijst één enkele fles wijn de materialistische instelling van de ziel. Eén enkele fles wijn en Het Feestmaal van Plato valt in het wat.

24.

Kinderen verwekken en aalmoezen aan bedelaars uitdelen dragen bij tot hetzelfde project: het egoïsme camoufleren door het met de onvergelijkbaar veel voordeliger sieraden van de vrijgevigheid, de naastenliefde, de zelfopoffering en andere te draperen. Het kind en de bedelaar zijn personen die dergelijke daden goed in de verf zetten : ik offer mij

op voor mijn kinderen en ik geef aan de mensheid. Wat in werkelijkheid van belang is, ben ik, ik, ik. Het kind geeft mij de illusie dat ik niet volledig zal sterven en de bedelaar dat ik een goed mens ben.

25.

Ik keer terug naar huis en mijn hond ontvangt mij niet met de uitbundige vreugde die hij laat blijken na elk van mijn afwezigheden. Wanneer ik de eetkamer betreed, vind ik hem daar niet maar ik ontdek vlug dat hij erin geslaagd is het botervlootje te bemachtigen dat nu precies in het midden van de legerstede van mijn geliefkoosd dier, ligt. Hij heeft verkozen naar boven te vluchten en hoopt aan mijn toorn te ontsnappen door zich in één van de kamers te verstoppen. Hij is er zich van bewust dat hij de regel heeft overtreden ...

26.

Stel u een wereld voor waarin de joden en de muzelmannen atheïsten zouden zijn. De enen zouden niet meer geloven dat een Grote Manitoe, die hen buitengewoon graag ziet, hen een heilig gebied heeft toegewezen en de anderen zouden, zonder zich te ergeren, kunnen aannemen dat Mohammed een oorlogszuchtig en pedofiel stamhoofd was ... Wat een vrede!

27.

Wie bent u om kritiek uit te oefenen? Ziedaar hetgeen er dikwijls tegen mij wordt ingebracht. Het antwoord: ik ben maar een persoon, d.w.z. niemand. De volwassenheid heeft evenwel bij mij alleen maar het idee versterkt dat iedereen het recht heeft om alles te bekritisieren met argumenten. De geschiedenis zit bomvol beroemde geëerde genieën die zo'n enorme domheden hebben verkondigd dat het feit van beroemd en geëerd te zijn niet beveiligd is tegen de oefening van de kritische geest.

28.

Zoals er zondagschauffeurs bestaan, kan men zeggen dat ik een zondagsdenker ben. De eersten sturen slecht en ik denk slecht, maar ik ben gelukkig niet tot de massa van de conformisten te behoren, tot de menigte die onophoudelijk de aangeleerde opvattingen uit de politiek correcte catechismussen opdreunt.

29.

Dialog. U denkt de vrijheid van keuze te hebben? Waaruit haalt u deze vreemde overtuiging? Af en toe gebeurt het dat ik kies wat ik zal doen of niet zal doen volgens mijn voorkeuren ... - En waar komen die voorkeuren vandaan? - Maar enfin, van hetgeen ik ben, van mijn ik! - Nu zijn we aan het uitgangspunt: denkt u uw "ik" te hebben gekozen?

30.

De idioot die iemand de vlam van een kaars heeft zien uitblazen, zal op dezelfde wijze op de gloeiende kooltjes blazen om het vuur te doven. De imbeciel zal een emmer water op de gloeiende olie gieten en zal een brand veroorzaken. Zo gaan de leerling-inquisiteurs en de kleine ayatollahs, de censors te werk, die beledigd zijn door de uiting van een opvatting die ze onverdraagzaam vinden: zij proberen deze te doen verbieden.

De opvatting die ze in de kiem wilden smoren zal hierdoor aan kracht winnen; ze zal zich opnieuw verspreiden en vermenigvuldigen. Mooi vlammend vuur!

31.

Het bekomen van een meer verfijnd genot doodt het laag-bij-de-grondse pleziertje dat ons tot zover had bevredigd. De technologische producten leveren ons het dagelijks bewijs hiervan.

Wie zou nog genoeg scheppen in het ontvangen van een telefoon die enkel zou dienen om te telefoneren? De rekenkunde van de genoegens kent geen optelling: iedere bijgevoegde voldoening komt overeen met een aftrekking.

Omgekeerd, de schaarste geeft opnieuw kleur aan de meest eenvoudige verlangens en men is blij met weinig wanneer men armoede lijdt. Hieruit volgt de grote sociale onrechtvaardigheid: de armen die altijd arm zijn geweest, zijn niet ongelukkiger dan de rijken. De rijken hebben nochtans een voordeel: zij kunnen plezier halen uit de idee dat ze niet arm zijn, wat meteen een goede reden is om ieder jaar de dag van de armoede in de wereld te vieren.

32.

De wet van de natuurlijke selectie leert ons dat onder het groot aantal verschillende wezens, voortgebracht door de vorige generatie, diegenen die bevoorrecht zijn door erfenis voor het leven, de kans verhogen om zichzelf voort te planten en op die manier deze eigenschap aan hun afstammelingen toe te bedelen.

Dit mechanisme zou als een motor van de vooruitgang te werk gaan. Het is nochtans ontegensprekelijk dat de zwakzinnigen, die het religieus conservatisme aanhangen, zich veelvuldiger voortplanten dan het merendeel van de verfijnde intellectuelen en de kritische geesten. Zou de bewuste intelligentie - want velerlei vormen van intelligentie zijn onbewust – dus geen voordeel zijn voor het leven?

33.

De commentaar van Der Spiegel van 19/11/2010 op een universitaire studie leert mij dat hoe socialer een makaak is hoe hoger hij opklimt in de sociale hiërarchie van zijn groep en hoe meer hij zijn kansen verhoogt om zich voort te planten. De onbaatzuchtigheid openbaart zich aldus als de meest doeltreffende strategie in dienst van een ego vol ambitie.

De makaken hebben zeker Artsen zonder Grenzen niet uitgevonden, maar zij hebben ook hun Bernard Kouchner.

34.

De religies van het Boek bieden de mannen een doeltreffend middel om hun nakomelingen te legaliseren, te garanderen, een octrooi te verlenen. Het is misschien zelfs hun reden van bestaan. Wanneer mijn vrouw erin gelooft, zal ze met niemand anders naar bed gaan!

Daardoor begrijpen we de dwangmatige obsessie van de kerkvoogden voor de problemen van de gulp: deze God, almachtige schepper van het heelal, moet ervoor zorgen dat wij onze piemel in een condoom verpakken ...

Vanzelfsprekend!

35.

Typologie. Sedert de onthullingen op Wikileaks maken wij een stroom van protest mee van de hele wereld die moord en brand schreeuwt: de geheimhouding zou een nuttige weldaad zijn.

Geheimen van de diplomatieke diensten, van een gerechtelijk onderzoek, van een productiemethode, slaapkamergeheimen, geheimen van het Vaticaan, maçonnieke geheimen, het medisch geheim ... De geheimen hebben niet allemaal hetzelfde einddoel. De ene zijn nodig om de leugenaars te beschermen; anderen verzekeren het alleenverkooprecht en dus de winst; nog anderen laten toe aan de straf te ontsnappen.

De geheimen van de diplomaten net zoals die van ontrouwe vrouwen behoren tot de eerste categorie. De formule van Coca-Cola of die van een oorlogsgas tot de tweede. De dossiers in verband met pedofielen die door de kerk achter slot en grendel zitten, evenals de bankrekeningen die door eerzame Franse of Duitse burgers in Zwitserland geopend werden, zijn voorbeelden van de derde categorie van geheimen.

Het geheim is een fatsoenlijk mooie deugd!

36.

Mag ik zeggen en schrijven - zoals ik werkelijk denk – dat het stierenvechten een bloedige barbarij is die past bij vervlogen tijden,

Voor de apostelen van de heersende ideologie moet men de uitdrukking van elke gedachte die mogelijkwijs iemand zou kwetsen, brandmerken. Het is verboden te beledigen: Helaas, deze houding komt neer op het aanvaarden om elke praktijk die aanspraak maakt op een traditie, aan de kritiek te onttrekken en hem een grenzeloze immuniteit tegen de vervolgingen van de intelligentie te verzekeren.

37.

“ Ik verheug mij wanneer ik een heiligschennis bega. Vergeten we niet dat een traditie, hoe heilig ook, dikwijls maar een domme gewoonte is die onvermoeibaar sedert de nacht der tijden herhaald wordt en waaraan de eeuwen het gezag en de verhevenheid van het heilige hebben toegekend. En dat dientengevolge, de heiligschennis een teken kan zijn van een gezonde opstand tegen de stomheid die de wereld regeert sedert de mens erop woont. “ Dixit De Schutter Xavier, *Le sacré, une notion tres profane*, Espace de Libertés 392, december 2010,

38.

Niets is meer afmattend voor de intelligentie van een kritische geest dan de stichtelijke commentaren van die journalisten die “ het goede ” kennen! Hun werk is een permanente mengelmoes van vaststellen en waarden. Nooit slagen zij er duidelijk in de feiten betreffende waarderingen en de mogelijkheden tot een oplossing van elkaar te scheiden: zij voelen het als hun plicht diegenen, die hun ideologie niet delen, te hekelen en te schandaliseren. Een Japanse moordenaar zal voorgesteld worden als een slachtoffer met als enige reden dat hij ter dood veroordeeld is geweest en de mensen zonder papieren, die zich in een onwettige situatie bevinden, zullen als verzetsstrijders aanzien worden. Als u de doodstraf aanvaardt of als u de uitwijzing van illegalen goedkeurt, spreekt het vanzelf dat u een monster bent! Het monster groet u!

39.

De doodzonde, die van het christendom een verderfelijke ideologie maakt, heeft tot doel de kinderen met een schuldgevoel op te zadelen: mea culpa, mea maxima culpa ... Het komt erop neer dat een onschuldige moet gedwongen worden om te knielen terwijl wie zich schuldig voelt vanzelf knielt.

U bent nog niet geboren en u voelt reeds de behoefte om verlost te worden door een onwaarschijnlijke redder.³⁹

De doodzonde, die van het christendom een verderfelijke ideologie maakt, heeft tot doel de kinderen met een schuldgevoel op te zadelen: mea culpa, mea maxima culpa ... Het komt erop neer dat een onschuldige moet gedwongen worden om te knielen terwijl wie zich schuldig voelt vanzelf knielt.

U bent nog niet geboren en u voelt reeds de behoefte om verlost te worden door een onwaarschijnlijke redder.

40.

Ik blijf volhouden dat religieuze individuen achtenswaardig zijn, net zoals de rokers en de alcoholisten het zijn. Het zou dus dom zijn te verdedigen dat een roker of een alcoholist verachtelijk is omdat hij afhankelijk is van tabak of alcohol. In onze democratische maatschappij blijft u nochtans vrij om de gevolgen van tabak of alcohol te bekritisieren. U bent echter veel minder vrij om op de religies kritiek uit te oefenen.

41.

De echte kennis – een van de voornaamste lessen die mijn studies in de filosofie en de wetenschapsleer mij hebben bijgebracht – vermindert niet de onwetendheid. Zij vermeerdert ze.

Inderdaad, alle ernstige antwoorden op onze vragen (ik versta hieronder al degene die prognoses en testen toelaten en dus het risico lopen vervalst te worden, om het met de bekende woorden van Karl Popper te zeggen) roepen nieuwe vragen op die veel talrijker zijn dan de opgeloste problemen. Diegenen die niets weten hebben de indruk alles te weten. Het is bijgevolg een illusie de wetenschappelijke onderzoeken voor te stellen als evenveel knaagdieren die het verdriet van de onwetendheid te lijf gaan tot het helemaal verdwenen is. Telkens een nieuw melkwegstelsel ontdekt wordt, roept zijn bestaan meer vragen op dan dat het er oplost.

Diegenen die zich niet kunnen neerleggen bij het aanvaarden van de onwetendheid zullen hun toevlucht zoeken in de armen van de mythische gedachte die zich tevreden stelt met haar goden zonder zich af te vragen wie ze geschapen heeft.

42.

“Er is wel iets van dit alles dat ik niet begrijp” liet Molière zeggen door Don Juan. Ik heb hetzelfde gevoel wanneer ik de foto van een ver melkwegstelsel bekijk, verzonden door een van de telescopen die in een baan om de Aarde werd gebracht of het beeld van een mitochondrie tot stand gebracht door een elektronische microscoop. Ik weet ook dat ik zal sterven zonder het ooit te begrijpen.

Maar dit is het voorrecht van een atheïst: leven zonder te begrijpen eerder dan welk geleuter ook te aanvaarden van de godsdiensten die hun onderneming op kinderachtige illusies bouwen.

43.

Welke ouder zou de dag van vandaag voldoende psychopaat zijn om te verlangen dat zijn dochter maagd zou blijven? Nochtans is het vrouwelijk toonbeeld, voorgesteld door het christendom aan de jonge meisjes, ver van de goed ontwikkelde vrouw die enkele geliefden heeft gehad die haar talrijke zeer bevredigende orgasmen heeft doen beleven vooraleer ze beslist zich in twee of drie opeenvolgende huwelijken te verwickelen. Neen, de ideale vrouw van het christendom is een maagd Een maagd!!!

Het komt er een beetje op neer te beweren alsof de beste pijp uit de fabricage komt zonder ooit gerookt te zijn geweest. Maar iedereen weet dat een pijp doorrookt moet zijn. Het is waar dat het omgekeerde geldt voor een jonge vrouw.

44.

Het ruimteobservatorium Kepler heeft tot op heden op de beste manier het bestaan van een duizendtal planeten in twee kleine onderdelen van ons melkwegstelsel aangetoond. Hoeveel buitenplaneten zijn er in ons melkwegstelsel? Niemand weet het, net zoals niemand weet hoeveel er in grootte, chemische samenstelling en temperatuur gelijken op onze Aarde. Wij hebben nochtans goede redenen om aan te nemen dat ze zeer talrijk zijn en dat er zich leven heeft ontwikkeld op enkelen onder hen.

Daar bevinden zich of hebben zich bevonden of zullen zich op een dag levende denkende wezens bevinden die met elkaar communiceren. Ik wed dat ze ook profeten zullen hebben om hen aan te kondigen dat het heelal werd geschapen door een grote Manitoe die ongewoon goed op hen lijkt en die het speciaal voor hen heeft geschapen; de verschijning van de intelligentie moet onvermijdelijk met de verschijning van de waanzin gepaard gaan.

45.

Het is nodig de dubbele taak van de filosofie op zich te nemen en levendig te houden: de goden bekritisieren en de jeugd bederven.

Bederven? In werkelijkheid zijn het de grootste bedervers van de jeugd die beschuldigingen uiten ten opzichte van de filosofie; degenen die leren te geloven veeleer dan te twijfelen en zij die leren dat het geloof deugdzaam is. Diegenen die dromen van de jeugd op zijn knieën te zien eerder dan hij rechtop staat.

46.

De godsdienst heeft de kunst zoveel bijgebracht! Zou de Griekse beeldhouwkunst bestaan hebben zonder de goden? De kathedralen zonder de Kerk? De cantates van Bach zonder het geloof? Zou de schilderkunst van Van Gogh bestaan hebben zonder de ziekte van de geest?

47

De alleenheersers hebben dikwijls de mensen gelijkgesteld met kinderen van wie ze de vaders zouden zijn. Dit is ook wat de geestelijken met de gelovigen doen. In de Democratie in Amerika, deed Alexis de Toqueville opmerken dat het gezag “ op de vaderlijke macht zou lijken, indien het eveneens tot doel had de mensen op de mannelijke leeftijd voor te bereiden ; maar het zoekt daarentegen enkel om ze vast te zetten in de kinderjaren. Het houdt ervan ze vast te houden in de waanzinnigheid van hun pleziertjes die hen beletten om zich te bevragen. “ ...wat kan hen niet volledig ontdoen van de onrust om te denken en de moeite om te leven ? “

De Tunesiërs en de Egyptenaren zijn de eersten die hun dictators verjaagd hebben door al surfend de sociale netwerken te gebruiken. Het voorval heeft zich verbreidt in Libië, Jemen en Bahrein. Het is dus voor om het even welke alleenheerser aangeraden zijn volk Internet te verbieden.

Dezelfde voorzichtigheid dringt zich op aan de goede huisvader! De Duivel ligt inderdaad overal op de loer. Hij durft onze Bijbelse verhalen “mythes” noemen! Hij beweert zijn ongelukkige onschuldige slachtoffers te doen nadenken: God behoeft ons voor de kinderen en de volkeren die denken!

48.

De ongeschonden maagdelijkheid van de Moeder is voor de ongelovige massa's de waarborg voor de volmaakte zuiverheid geweest. En de zoon: Was hij maagd? De vraag wordt zelden gesteld. Het Heilig boek vertelt dat hij zou tussengekomen zijn om de terechtstelling van een hoer door steniging te verhinderen. Was hij een klant van haar? Zijn betrekkingen met vrouwen blijven verborgen en de traditie kent hem geen afstamming toe... Dit is Kuifje in het Midden-Oosten!

49.

“ Bestaan “ betekent niets anders dan “ kunnen opgemerkt worden “. Een verklaring die het bestaan bevestigt wordt af en toe op haar juistheid onderzocht. Zij kan echter nooit ontkennd worden. De bewering “ De kleine roze olifant met de grootte van een muis bestaat “ kan door geen enkel feit weerlegd worden. Zelfs wanneer men ontdekkingsreizen opzet naar de verste uithoeken van de planeet, zal men niet kunnen aantonen dat Jumbette (mijn kleine roze olifant) niet bestaat! Jumbette verschuilt zich telkens weer wanneer ze gezocht wordt. Maar natuurlijk de goden bestaan, als je erop aandringt ... Ze zijn slechts, zoals Epicurus het reeds dacht, veel te ver weg en veel te groot om zich met het ellendig menselijke ongedierte bezig te houden.

50.

Definitie. De democratie is een politiek systeem waarin de macht wordt toegekend aan een persoon die intelligent genoeg is om talrijke idioten te overtuigen dat zij denken zoals hij. Wanneer de idioten zich rekenschap geven van hun fout wordt diegene, die hen heeft overtuigd, afgewezen.

51.

Een dwaasheid doet eerder lachen dan ze kwaad bloed zet. Een gedachte die haat veroorzaakt, heeft alle kans om waar te zijn. Het oud gezegde “ Het is enkel de waarheid die kwetst “ blijkt dikwijls waar te zijn. Maar de woede onthult ook de dwaasheid van hem of haar die kwaad wordt en die op zijn of haar beurt onderwerp van hilariteit wordt. Misschien is het de rede die me aanzet tot het schrijven van mijn rebelse gedachten

52.

Wie ons wil overtuigen van de werkelijkheid van de mirakels beledigt zijn eigen God. Deze opvatting over mirakels vooronderstelt inderdaad dat Hij het wat moeilijk zou hebben met het bekomen van wat Hij wil ... Alsof Hij zou verplicht zijn op het podium van een variététheater op te treden om zijn facturen te betalen...

Voor diegenen die mij niet goed zouden begrepen hebben: enkel een God van niemendal zou gedwongen zijn om acrobatische voorstellingen te het organiseren (op het water lopen, broden zonder boter bakken, vissen te voorschijn toveren zoals goochelaars zakdoeken uit een hoed toveren, enz...) om indruk te maken op het publiek.

53.

Ik hoor soms zeggen: “ Het is niet het communisme dat slecht is, het is de manier waarop het toegepast is geweest ” en dat klinkt in mijn oren alsof men zegt: “ Roken is niet slecht, maar wel longkanker ”. Er zijn echter geen zesendertig manieren om het communisme te verwezenlijken. Hiervoor is een dictatuur nodig. De mensen zitten op deze manier in elkaar. Hoe zeldzaam de zaden van de vrijheid ook zijn die hen worden aangereikt, zij zullen ze altijd gebruiken om hun verschillen en die van hun kinderen met de kudde te doen toenemen. Bijna niemand houdt van gelijkheid en de socialisten die zich achter deze banier scharen nog minder. Belet hen om te erven of de twee stuivers die zij bezitten na te laten aan hun kinderen en je zal ze horen brullen.

Welnu, de erfenis is de instelling die de ongelijkheid heeft in het leven geroepen... Organiseer nochtans een stemming om ze af te schaffen en je zal vaststellen: de gelijkheid is antidemocratisch en enkel een tirannie kan proberen deze op te leggen.

54.

Het werpen van dwergen (in het Engels “ dwarf tossing “ of “ dwarf throwing “) is een vermakelijke acrobatentoeer. Vrijwillige dwergen worden zo ver mogelijk gekatapulteerd op schuimrubber tapijten. De attractie heeft de conformisten de wenkbrauwen doen fronsen. Zij hebben bekomen dat het spel in Frankrijk, Canada en de Verenigde Staten verboden wordt. Hun slachtoffers: de dwergen zelf die hun goedbetaalde job verloren zijn. Deze deugdzaame hedendaagse humanisten steken de hand uit naar diegenen die deugdzaam waren in de theologische tijd. Het zijn de dieptreurige erfgenamen van de bestrijders van de zelfbevrediging. Zij “ kennen “ het Goede en willen iedereen opleggen wat zij als het Kwade beschouwen. Er bestaat een onredelijkheid van de deugd.

55.

Er is hoop! Wanneer ik dood zal zijn, zullen mijn hersenen niet meer werken, en dus ik zal niet meer denken ... Bijgevolg, zal ik misschien beginnen geloven in God!

56.

Mirakel: Zuster Marie Simon-Pierre drinkt geen koffie meer en haar hand beeft niet meer om de naam van haar geliefd... paus te schrijven.

De achterlijken zijn de laatste tijd buitengewoon vertroeteld geworden: de zaligverklaring van Kate en William. Geprezen zij Karamatchouk!

57.

Newton beoefende de alchimie en deed de tarotkaarten spreken. De grootste logicus van de XX e eeuw, Kurt Gödel, was ervan overtuigd dat engelen en duivels het kleine bos bevolkten dat hij moest doorkruisen om zich van thuis naar de klaslokalen van de universiteit van Princeton te begeven. De wiskundige John Nash (die beloond werd met de Nobelprijs economie voor zijn bijdrage aan de theorie over de spellen) zag overal ingebeelde Russische spionnen in zijn omgeving.

Wij zijn dus genoodzaakt vast te stellen dat enkelen - onder de ontzaglijk grote genieën die de mensheid heeft voortgebracht - ertoe gekomen zijn zich te overtuigen van de werkelijkheid van “de weerwolf”. Waarom zou vanaf dat ogenblik een groot verstandelijk vermogen niet geloven in God?

58.

Paradox. Wanneer het menselijk ongedierte zal beslissen om zijn eigen voortplanting te beperken, zal zijn planeet misschien van deze infectie kunnen herstellen.

De mensenhaat zou aldus de beste manier kunnen worden om van de mens te houden.

59.

De hele pers melkt tot de laatste druppel de seksuele uitspattingen uit van de “père vert” van de Franse socialistische partij. Niemand is daarentegen geërgerd wanneer we vernemen dat een socialist erin slaagt van vandaag op morgen 6 miljoen dollar uit zijn hoed te toveren.

Hitler was een socialist. Stalin was een socialist. Milosevic was een socialist. Vandaag zijn het niet meer de dictators die zichzelf deze mooie naam toeëigenen, maar wel zeer rijke burgers die zich socialist noemen omdat ze waarden voorstaan die zij als progressief beschouwen.

Ze zijn tegen de doodstraf, tegen de homofobie, tegen de bestraffing van delinquenten, voor de sociale bijstand zonder compensatie, voor de legalisering van illegale immigranten, enz...

Zij zijn dus gekant tegen de verlangens van het meest bescheiden deel van de bevolking, de hardwerkende arbeiders die het moeilijk hebben om de eindjes aan elkaar te knopen en enkel, gewapend met een stofzuiger, een hotelkamer van 3.000 dollar zullen betreden.

Deze laatsten willen de doodstraf voor de pedofiele moordenaars, het huwelijk alleen voor de heteroseksuelen, strafexpedities, de onmiddellijke terugzending van de illegalen die hun bescheiden jobs afnemen.

De gewone ijverige mensen verlaten dientengevolge de zeer rijke burgerij van de PS voor het Front National. Proletariërs aller landen, verenigt u tegen de socialistische miljonairs.

60.

Een vrouw geeft het merendeel van de mannen de gelegenheid om te betreuren dat ze geen andere vrouw hebben gehuwd.

61.

Een triestig amusante geschiedenis. De hygiënisten en de vegetariërs van alle landen hebben de rauwe groenten opgehemeld en enkele van deze groen-vreters zijn misschien vandaag het slachtoffer van de mysterieuze muterende bacterie die resistent is voor de gekende antibiotica. Dit herinnert mij het tragisch lot van personen die neervallen, gevelde door een hartaanval, op het veld van eer tijdens het joggen. Daar ik een meedogende mens ben, gebeurt het dat ik de inspanningen observeer van heldhaftige ouderlingen met een perkamentachtige huid, blinkend van het zweet, die moeizaam hun Adidas-schoenen opheffen om de omloop in het openbaar park af te leggen waar zij rijpe vetzakken kruisen die tevergeefs zich proberen te ontdoen van hun cellulitis-vetkussentjes, opeengehoopt onder hun trainingspakken. De theologen, helaas!, worden niet door hun eigen rotzooi vergiftigd.

62.

Mensenhaat. Ik hou niet van de mens. Ik hou van enkele wezens. De mensheid is de virale invasie die de planeet doodt die zij vooraf besmet heeft. Welnu, het lijkt er goed op dat de conforme gedachte, van de liefde voor de mens, in het algemeen, een plicht maakt. Dit is waarschijnlijk nog een erfenis van het christendom: hou van elkaar, hou van je naaste als van jezelf en vermenigvuldig je, enz... Maar ik hou niet van mijn naaste, noch van al mijn burens en om mij van het schuldgevoel van het verlies van deze liefde te bevrijden, stel ik mij dezelfde vraag als Diderot over de ongelovigheid. Deze filosoof schreef aan zijn broer, die priester was, dat hij de “plicht om te geloven” niet mocht aanvaarden want geloven of niet geloven is niet het resultaat van een keuze. Om dezelfde reden aanvaard ik geen enkele “plicht om lief te hebben”. Het uitdrukkelijk bevel “heb lief!” lijkt mij even absurd als het uitdrukkelijk bevel “geloof!”. Of ik nu niet geloof of niet liefheb, ik kan niet van mening veranderen op bevel.

De geliefden die in de steek gelaten zijn, de verschoppelingen smeken hun partners: “ Hou van mij ”. Zij vergeten dat niemand geliefd wordt op bevel of met een smeekbede. Om geliefd te worden moet men zich beminnelijk maken en volgens mij is er niets dat beminnelijk is aan de mensheid.

63.

Ik lees op de site technocienne.net: “ Ons zonnestelsel maakt deel uit van ons melkwegstelsel, dat spiraalvormig is en een diameter heeft van ongeveer 100.000 lichtjaren en ongeveer 200 à 400 miljard sterren bevat; hiervan is onze zon tamelijk representatief ”. 200 à 400 miljard zonnen in één zonnestelsel, elk van hen een tiental planeten meeslepend in hun sliert ... Ik vraag me daarom af of we analfabeet moeten zijn om nog te geloven in de godsdiensten die de mens voorstellen als de enige reden van het bestaan van het heelal. Gelukkig kan men vandaag openlijk aanhanger zijn van een religie en niet meer geloven in datgene wat zij zegt en predikt. Op die manier is het mogelijk dat de mensen die kunnen lezen evenals de homoseksuelen ertoe blijven behoren.

64.

Dat men een jonge vrouw beloont omdat ze intelligent is, zal niemand tegen de borst stoten. Wanneer ze beloond wordt omdat ze mooi is, zal dit daarentegen dikwijls als onrechtvaardig worden gevoeld. Nochtans is er niet meer verdienste verbonden aan zeer intelligent dan aan mooi zijn. De studies en de inspanningen om de intelligentie te promoten spelen een analoge rol als de zalfjes en de gezichtsverzorging voor de promotie van de schoonheid, dit wil zeggen niet veel.

65.

Wij zouden af en toe eens moeten denken aan de film van onze conceptie. Wij zijn allen voortgebracht in een bad van vaginaal vocht (in het Frans “cyprine”, wat een mooi woord!) en sperma. Ik hoop dat mijn moeder een groot orgasme beleefde op het ogenblik dat mijn vader vaste grond kreeg om mij zonder mijn toestemming het bestaan in te slingeren. Maar op welke manier had ik kunnen instemmen of weigeren aangezien ik niet bestond?

66.

Ik wil met mijn hond trouwen. Is dit een grap? Neen, het is een eis gericht aan de “verantwoordelijken” van mijn land. Ik kan niet ernstiger zijn. Ik woon al jaren samen met Burqa (dit is haar naam). Voorwaar, er is geen penetratie, niet langs voor, niet langs achter en mijn hond en ik zullen nooit kleintjes hebben (of kinderen, tenzij we er adopteren na ons huwelijk).

Maar er zijn zoveel andere dingen dan seks! Wij wandelen elke dag samen, wij reizen samen, ik doe haar boodschappen, ik kook voor haar, ik laat haar driemaal per jaar een bad nemen, ik verzorg haar wanneer ze ziek is. Wij slapen in dezelfde kamer, alhoewel ze niet op mijn bed springt en ik nooit in haar mand duik.

Zij uit haar droefheid wanneer ik moet weggaan en haar vreugde wanneer ik terugkeer. Geen slecht humeur, geen hysterisch geschreeuw, geen gebroken vaatwerk: zij heeft een niet aflatend goed karakter en geen moeilijke maandstonden.

Helaas, zo lang de mogelijkheid om te trouwen ons ontzegd wordt, kan ik geen enkele fiscale aftrek doen voor mijn hond aan de haard en onderga ik een ondraaglijke discriminatie ten opzichte van homo- en heterokoppels die – geprezen zijn mijn Belgische politici – dit wel kunnen.

67.

Kinderen, wij leren wie de “goede” en wie de “kwade” mensen zijn. Diegenen die de waarden voorschrijven (ouders, vrienden, opvoeders, romanschrijvers, cineasten, journalisten, e.a.) doen onze

arm in de richting wijzen die zij willen: de indianen zijn slecht en de cow-boys goed. Wat doet het ertoe wanneer enkele jaren later de cow-boys worden aangewezen als slecht en de indianen als vriendelijk, als we ze steeds maar kunnen vangen in ons net om te evalueren. Volwassenen, we hebben de gewoonte niet verloren om vijandig te staan tegenover de slechteriken. Wanneer een oorlog uitbreekt of een crisis losbarst of wanneer we gewoon getuige zijn van een sportieve competitie, steeds moeten we weten wie tot het goede en wie tot het slechte kamp behoort.

Diegenen die de waarden voorschrijven gebruiken altijd aanduidingen die luiden als veroordelingen tot de doodstraf. “Het zijn de speculanten die verantwoordelijk zijn voor de crisis!” Maar de speculant is niemand minder dan een goede huisvader. Wanneer hij, bijvoorbeeld, het verzuim van betaling van de Griekse staat niet signaleerde, zou men hem dit niet moeten aanwrijven? Wanneer je overtuigd bent dat de euro in waarde zal dalen en je dollars kan kopen, wat zou je doen? Een kwade speculant worden.

68.

Een documentaire (“Ras en intelligentie”: de laatste taboe in de wetenschap ...) bevestigt ons dat de intelligentietesten afgenomen bij Europeanen of Noord-Amerikanen – het is op die manier dat ze getoetst werden – een gemiddeld resultaat van 100 opleveren. De Oost-Aziaten slagen erin om voor dezelfde testen een gemiddelde van 105 te realiseren. De bevolkingsgroepen van Sub-Saharisch Afrika zouden wat hen betreft een gemiddelde van 95 behalen.

Wij moeten er ons bij neerleggen: het gemiddelde I.Q. van onze volkeren ligt lager dan dit van de Japanners en de Oost-Chinezen. Het feit dat onze gemiddelde score op deze testen beter is dan die van de zwarte Afrikanen troost mij niet. Inderdaad de curves van Gauss tonen duidelijk aan dat miljoenen inwoners van Centraal-Afrika slimmer zijn dan ik!
Voor wanneer een onderzoek naar de gemiddelde grootte van de piemels? I.Q. en piemel, omgekeerd evenredig? Een mooie hypothese.

69.

Een terechtstelling betekent gerechtigheid voor de enen en onrecht voor de anderen. Slachtoffer zijn van een catastrofe zal gezien worden als een beproeving van God, eraan ontsnappen als de wil van God. De woorden “gerechtigheid” en “God” behoren tot die termen die geen enkele empirische betekenis hebben. Dit belet niet dat het nuttige woorden zijn. Zij laten immers toe carrière te maken en zitten vol financiële betekenis.

70.

Wij weten dat de grootste kok van de wereld de honger is. We weten echter niet dat diegene die de grootste uithongering veroorzaakt de liefdadigheid is.

71.

Mensen uit mijn omgeving hebben mij verzekerd dat ze geen onderscheid konden maken tussen de smaak van Pepsi-Cola en die van Coca-Cola. Voor anderen is dit onderscheid aanzienlijk. Zou het kunnen dat sommigen zo verstoken zijn van de smaak van de kennis dat ze niet in staat zijn het onderscheid te maken tussen een religieuze uitleg en een rationele verklaring?

72.

Het gebeurt dat de drie religies van het Midden-Oosten (de joodse godsdienst, het christendom en de islam) als de “religies van het boek” aangeduid worden omdat ze alle drie naar het Oude Testament verwijzen.

Welnu, de enige God, een volmaakte wellustige grijsaard, houdt zich vooral bezig met hetgeen zijn creaturen doen met hun seksuele organen. Door de erfzonde – de seksuele activiteit – zijn de kleine lichtzinnige schepsels m.a.w. de mensen erin geslaagd zich voort te planten. Vanaf dat ogenblik hebben de bekoringen, veroorzaakt door het grootste natuurlijke plezier, niet opgehouden de menselijke wezens in verleiding te brengen: een kudde in bronstijd.

Kan men in deze omstandigheden verzekeren dat de nakomelingen van mijn vrouw de mijne zijn, dat het wel mijn genen zijn die wriemelen in de cellen van de troep kleine kinderen? Het is nodig dat de vrouwen de normen aanvaarden: “Laat je niet verleiden door een man die niet je echtgenoot is”, “Bedek je met de Burka of de Nikab om rein te blijven”. Kortom zij moeten geloven.

De mannen hebben deze religies aan de vrouwen opgelegd die ze zich hadden toegeëigend om de authenticiteit van de afstamming, die ze hen moesten geven, te garanderen. Een gelovige vrouw is een bewijs voor de kinderen van een gecontroleerde afkomst.

Ik stel bijgevolg voor om vanaf nu over de godsdiensten in kwestie als over “de religies van de gulf” te spreken.

73.

De hedendaagse Europese “vrijdenkers”, de kudden met schaapsleren voorschot - blatend

om de eenheid van de waarden in de humanistische catechismus - zijn voor de vrijheid wat de Duitse Democratische Republiek voor de democratie was.

74.

Het feit dat we allen zullen sterven is een van de zeldzame zekerheden die alle mensen met gezond verstand gemeenschappelijk hebben. Het is eveneens zeker dat de menselijke soort zal verdwijnen maar vreemd genoeg laten velen deze onaangename waarheid aan hun oren voorbijgaan. Het is echter maar een kwestie van tijdsschaal: een eendagsvlieg leeft enkele uren, een specifieke soort biedt gedurende enkele miljoenen jaren weerstand, een ster schittert gedurende enkele honderdduizenden miljoenen jaren en binnen enkele miljarden jaren zal de Melkweg door fagocytose in een grootse botsing met een ander melkwegstelsel vernietigd worden.

Wel, hoe heb ik mij getroost in het vooruitzicht van mijn eigen verdwijning? Door hardnekkig sporen na te laten: de snotterige dragers van mijn genen die een deel van de toekomstige mensheid vormen. Dat de mensheid zelf ook sterfelijk is doet mijn troost plots verdwijnen. Mijn verstand herleidt mij tot de status van een bacterie, van een microbe, van een aardworm, van een kakkerlak, van één van deze wezens van wie niemand zich afvraagt waarvoor zij leven.

Pascal vestigt nochtans onze aandacht op het feit dat geen enkele van deze dieren, in tegenstelling tot de mens, weet dat hij zal sterven. Wat schieten we daar mee op!

75.

De straten van Athene - het zou hetzelfde zijn in Rome of in Napels en het zal weldra in Parijs of Brussel hetzelfde zijn - lopen vol werkloze jongeren die titularis zijn van een nutteloos universitair diploma dat slapend in de muurkasten ligt. De diploma's zijn nu gemakkelijk te verwerven! De ideologie van de verenigde zogenaamde menslievendheid doet geloven dat de verstandelijke bekwaamheden bij alle menselijke wezens gelijk zijn en dat allen de studies van hun dromen kunnen aanvatten. De idioten, de imbecielen, de ezels, de achterlijken zijn in de rookkringels van de demagogie opgegaan : het is zonde over hun bestaan te spreken. Betwisten de linkse achtenzestigers reeds niet het recht van hun professoren om hen te evalueren?

Daarom doen de ridders van de gelijkheid hun best om het voetvolk van de leerkrachten voor te schrijven om hun leerlingen zonder discriminatie en zagezegd voor hun welzijn te ontwikkelen. Alle goede kleine soldaatjes van de nationale onderwijsinstellingen (schooldirecties, inspecteurs, psychologen, leerkrachten) verheugen zich des te meer over de kwaliteit van hun onderwijs daar het weinig faalt. “ Wat zijn wij goed “ zingen ze in koor, “ bijna al onze leerlingen slagen...”. Zouden ze integendeel niet moeten verbijsterd zeggen: “ Daar wij nulliteiten zijn, durven wij de sociale taak van kunstmatige selectie niet meer op ons nemen ...”.

Jammer genoeg verzekert enkel de zeldzaamheid, bepaald door de moeilijkheidsgraad, de waarde. Een diploma dat iedereen bezit, zal even begerenswaardig zijn voor een werknemer als het aandeel voor een investeerder van een maatschappij die bankroet is.

76.

Kunnen we een verdienste verwerven of een blaam krijgen voor een gedachte of een emotie? Volgens de klassieke theorie passen lof en afkeuring enkel bij daden die bepaald zijn door de wil. Welnu, noch een gedachte noch een emotie vloeien voort uit een wilsuiting. Inderdaad, niemand zou de wil kunnen opbrengen om iets te bedenken dat hij reeds niet had bedacht! Wat de emotie betreft, zij verrast ons zonder dat we ze oproepen, net zoals de erectie bij een jongeling midden een nudistenkamp.

77.

De taalkundigen weten dat de betekenis van de woorden “ ik “, “ me “, “ hier “, “ nu “ afhangt van de persoon die ze gebruikt. “ Ik “ is diegene die het zegt. “ Hier “ is de plaats waar diegene die spreekt zich bevindt. “ Nu “ is het moment waarop het woord uitgesproken wordt door een spreker. Misschien geldt hetzelfde voor het woord “God“: het betekent hoop voor hen die erover spreken.

78.

Gelukkig dat God niet bestaat! Indien hij zou bestaan, zou hij alleen maar iemand met perverse neigingen zijn. Om het even welke voorstelling van God als een volledig goede vooraf bedachte persoon is absurd. Indien de eerste de beste zich de goddelijke macht zag toekennen en de wereld hoefde te scheppen, zou hij het voor al zijn schepsels gemakkelijk en aangenaam maken. Een goed wezen zou onbekwaam zijn de waanzinnige machinerie van het leven - die zich enkel voedt met het lijden – in gang te zetten. Deze reden zou moeten volstaan om ons van het geloof in een god van wie we het evenbeeld zouden zijn, af te wenden. Nochtans willen klaarblijkelijk ontelbaar briljante wezens en zelfs genieën daarin geloven! God is een virus, overgedragen tijdens de kinderjaren, waarvan we ons niet bevrijden door intelligentie alleen. De reden hiervoor is dat wij niet kiezen om te geloven of niet te geloven. Aan de basis van alle geloof (helaas misschien ook van alle ongeloof) ligt eerst een passie. De redenen komen nadien.

79.

Wanneer het onlangs geregend heeft is de weg nat. Dit is maar al te waar. Daarom, wanneer ik de natte weg waarneem, besluit ik eruit dat het onlangs geregend heeft. Maar mijn besluit is niet noodzakelijk zeer waarheidsgetrouw want buiten mijn weten zijn de vuilnismannen langsgelkomen met hun waterstralen... Als wij ons rekenschap hebben gegeven dat A,B impliceert, zijn wij geneigd om te geloven dat B,A impliceert. Door toe te geven aan de verleiding begaan we een van de meest frequente paralogismen. Als de homeopathie doeltreffend is zullen enkele van haar voorschriften tot genezing leiden. Het bewijs! Wanneer ik genees na een homeopathische pil te hebben ingenomen, is het een zekerheid voor mij dat homeopathie werkt. Post hoc, ergo propter hoc (wat na dit gebeurt, is veroorzaakt door dit). Maar wat als de vuilnismannen langs daar waren langsgelkomen?

80.

De ervaring leert dat de mensheid monogaam is. De Homo sapiens is een polygaam wezen dat zichzelf zonder onderbreking opvolgt. Het is een van die waarheden die verboden zijn te onderwijzen. Ook is het altijd met een zekere ontsteltenis dat de kinderen te weet komen dat hun ouders dikwijls herhaaldelijk de belofte van trouw hebben verraden die zij op de dag van hun huwelijk hebben afgelegd. Geven zij er zich rekenschap van dat zij op hun beurt woordbreuk zullen plegen nadat ze getrouwd zijn? Wij hebben van het beliegen van onze kinderen een pedagogische traditie gemaakt die zij zullen kopiëren wanneer ze op hun beurt ouders zijn.

81.

Tal van mensen maken zich vreselijk ongerust door zich af te vragen wat met hen zal gebeuren na de dood. Weinigen vragen zich af wat met hen gebeurde vóór hun geboorte. Dit betekent dat de mensen zich wel bewust zijn van het feit dat zij vóór de geboorte niet bestonden. Niemand zegt tot zichzelf : “Was ik een spermatozoïde?”, “Was ik die eicel?”. “Waar was ik vóór hun samensmelting?”. Het is duidelijk dat er geen enkele “ik” was daar deze “ik” immers niet anders kan zijn dan

het bewust functioneren van de hersenen die zich na de geboorte vormen. Het lijkt geen twijfel dat de hersenen, eenmaal ontbonden niet meer actief zullen zijn. Welnu, onze jongeren herhalen om het hardst de verbijsterende leugen van naïviteit, namelijk dat men niet kan weten wat er na de dood is. Maar jawel, men kan het natuurlijk weten : na mijn dood zal ALLES er zijn, uitgenomen ik.

82.

De gedragspsycholoog Jacques Van Rillaer heeft mij op een dag toevertrouwd dat indien hij, zo'n nauwgezette criticus van de psychoanalytische theorieën is, dit veroorzaakt wordt doordat hij zichzelf heeft laten beetnemen. De filosoof Gilbert Ryle (The Concept of Mind) wijst er ook op dat hij een polemische toon aanneemt ten aanzien van en zich opwindt over beweringen waarvan hijzelf het slachtoffer is geweest. Het is misschien moeilijker diegenen die uw gezond verstand hebben afgenomen te vergeven dan diegenen die uw geld zouden gejat hebben. U hebt begrepen waarom ik niet moe word de godsdiensten van het Midden-Oosten, die ons worden opgelegd, te bekritisieren : ik ook, ik heb me laten bedonderen.

83.

Ja, ik twijfel aan het historisch bestaan van Socrates en Jezus. Socrates zou voor Plato kunnen zijn wat commissaris Maigret voor Simenon was. Wat de schrijvers van de Evangeliën betreft, zijn zij erin geslaagd een personage te creëren waarvan de werkelijkheid zo weinig waarschijnlijk is als dat van Pinocchio van Carlo Callaudi. Natuurlijk heb ik geen zekerheid, maar ik ben ten minste zeker dat diegenen die hun bestaan verkondigen geen voldoende bewijzen hebben om een rationele zekerheid te funderen. Daarentegen heeft Mohammed, krijgshoofd en pedofiel, zonder twijfel bestaan, Allah Akbar!

84.

Fabriek van martelaars, fabriek van helden: alle instellingen die macht uitoefenen maken er gebruik van. Eergisteren was het 11 november. De president van de Franse republiek zag er fier uit, geflankeerd door kinderen van Franse militairen gestorven tijdens de gevechten in Afghanistan of elders. Een dergelijke parade is een voorrecht van de gezagshouder en kan zeker bijdragen tot zijn herverkiezing. Het Franse staatshoofd heeft ervan geprofiteerd om zijn intentie aan te kondigen om de achterliggende idee van de plechtigheden te wijzigen. Zij zullen niet meer een exclusief eerbetoon zijn aan de "poilus" *, maar zullen eveneens de "imberbes"**, die de natie in kanonnenvlees verandert in alle uithoeken van de wereld, moeten eren. Hij heeft derhalve duidelijk één na één de namen van enkele recent ongelukkigen laten horen : "Dinges, gestorven voor Frankrijk ... ". De voorraden moeten aangevuld worden : de vergeten doden vervangen door nog warme lijken van recente gevechten. En zeggen dat indien deze jongelui de keuze hadden gekregen tussen hun leven en de dood voor Frankrijk de formulering had kunnen zijn : "Dinges, levend voor zichzelf, voor zijn bloedverwanten en zijn vrienden..."

*poilus = soldaten van 1914-18 (poilu = ruig, harig, teken van viriliteit en moed)

**imberbe = piepjong, hier zeer jonge soldaten (imberbe = baardeloos, zonder ervaring)

85.

Etymologisch is een godslastering een uitspraak die de godheid beledigt en bij uitbreiding een zeer geëerd object bekritisert. Welnu, leve de godslasteraars! Wij moeten de moed hebben steeds godslasteringen uit te spreken. Overigens, wat doen diegenen van wie de oren te kwetsbaar zijn om onze godslasteringen te aanhoren; diegenen die ons haten omdat wij kritiek durven uiten op hun geloof; diegenen die de wenkbrauwen fronsen bij het eerste spottend woord? Zij stoppen niet met godslasteringen te uiten tegen de heilige

geloofsovertuigingen van de anderen.

En waarlijk, ik zeg u : zij zijn de grootste godslasteraars tegen de rede en het gezond verstand. Zoon van een maagd, God die gekruisigd werd, de erfzonde, boetedoening...

Godslasteringen, godslasteringen, godslasteringen. En ze zouden willen dat ik zwijg ?

86.

Het feit aan iemand een verdienste toe te kennen vormt dikwijls een bekentenis van onwetendheid van de effectieve oorzaken van zijn daden. Ik bewonder jouw engagement ten aanzien van deze humanitaire zaak daar ik de werkelijke beweegredenen waarvoor jij zoveel moeite doet, niet ken: omdat, bijvoorbeeld, je een leider zou willen worden of omdat je van reizen in verre landen houdt of omdat je een vrouw zou willen verleiden van wie je denkt dat ze gevoelig is voor de blijkbare onbaatzuchtigheid van jouw handeling. Diegene die wel jouw beweegredenen zou kennen, zou je minder of helemaal niet meer bewonderen.

Is het vanaf dit ogenblik niet paradoxaal om een verdienste toe te kennen aan zichzelf? Mogen wij onszelf bewonderen? Het ware wenselijk dat onze verborgen motieven hiervoor edel zouden zijn...

Welnu, het is goed te verdringen, te sublimeren, te projecteren, te ontkennen, onze echte beweegredenen volharden hardnekkig de punt van de neus te pijnigen in de beerput van het geweten.

Het is waar dat wij een zekere genoegdoening ervaren die uit gelukkige verwezenlijkingen resulteert. Deze vindt nochtans niet haar oorsprong in de overtuiging dat wij persoonlijk een verdienste hebben, maar eerder in de idee dat de anderen ons er een zullen toekennen. Wij zullen aan het hoofd staan van een kapitaal aan verdienste dat wij onmogelijk zelf kunnen voortbrengen. De verdienste is de balsem die door anderen op onze wonden van persoonlijke achting wordt aangebracht. Het zij zo.

87.

Ieder jaar neem ik met de grootste hartstocht deel aan de dag van de armoede in de wereld.

Verrek! Het was op 17 oktober, ik had u er moeten aan herinneren... Het komt omdat wij ons – dankzij de armen – rijk kunnen voelen.

Op dezelfde manier is ondeugd de voorwaarde voor deugd, ongeluk de voorwaarde voor geluk, ziekte de voorwaarde voor gezondheid.

Zoals Skinner schreef: "In een volmaakt systeem heeft niemand het nodig om rechtschapen te zijn." (Par-delà la liberté et la dignité, blz. 85). Ik zou inderdaad niet als een goed mens kunnen beschouwd worden indien iedereen automatisch goed was. Leve de slechteriken!

88.

"Op je knieën" zeg ik je.

Als ik het jou vraag, zal je blijven rechtstaan. Maar als ik erin slaag je te overtuigen dat God het jou vraagt, dan zal je je aan mijn voeten werpen en zal je ze kussen. Mijn voeten, niet die van God.

89.

Betogingen: voor de rechten van de vrouwen, de homoseksuelen, de gehandicapten, de hongerlijders, de dieren, de kinderen, de zieken, de arbeiders, de werklozen, de gepensioneerden, de immigranten, de studenten, de gevangenen, de consumenten ... Ik vergeet er zeker nog! Maar waarom kunnen we nooit getuige zijn van een betoging voor de rechten van de lelijkerds? De lelijkerds, van wie ik jammer genoeg deel uitmaak, lijden niet alleen onder de terugkerende en onverdraagzame discriminaties, maar ook nooit zwaait iemand met het vaandel van hun zaak in de straten van de grote steden.

Hoe mooi zou het echter zijn, een betoging van lelijkerds! Stel u de spandoeken en de wimpels voor : “Genoeg discriminaties wat betreft het werk : de verkoopster moet lelijk zijn !” “ Dood aan de ongelijke en onrechtvaardige natuur!” , “Wij willen neuken zoals iedereen ! Geef ons seksuele partners!”. Lelijkerds aller landen, verenigt u om u voort te planten!

90.

Help! God, de Almachtige, heeft mij atheïst gemaakt! Voor dergelijke misdaad bestaat geen twijfel, hij zou er eeuwig moeten voor branden in de hel.

91.

Vraag: als ik was opgegroeid in Pyongyang, zou ik dan rouwen om mijn tiran? Antwoord: ja, zeer waarschijnlijk. Vraag: welk verschil is er tussen de ongelukkigen die rouwen in Noord-Korea en de armen van geest die met kleine vlaggen zwaaien tijdens het voorbijgaan van hun Engelse, Zweedse, Nederlandse of Belgische Koninklijke familie? Antwoord: geen enkel. Allen zijn oprecht en getuigen van de doeltreffendheid van de technieken van hersenspoeling op de mensheid.

Wat mij betreft, rouw ik om de dood van Cheetah, de chimpansee van Tarzan die meer vreugde heeft verschaft aan het menselijk ongedierte dan Kim Young II en alle verenigde gekroonde hoofden samen.

92.

Iedereen weet dat ouders die hun kinderen slaag geven om ze te bestraffen zelf dikwijls als kind worden geslagen. Ik hoor zeggen dat veel pedofielen seksueel misbruikt werden in hun prille jeugd. En wat te zeggen van de theo-fielen (gelovigen, priesters, theologen...) die door de vorming van de begrippen in hun geest misbruikt zijn geweest, zelfs vooraleer te leren spreken. Het merendeel van de mensen herhalen ijverig de ontterende behandelingen die ze van hun voorouders moesten ondergaan. De godsdienstige bijgeloven die zich op die manier verderzetten, zijn evenveel geestelijke ziektes van de mensheid.

"Nationale opvoeding: iedereen die veroordeeld is om te leven, zal een propvol hoofd hebben". Het zal niet voor morgen zijn dat deze uitspraak van Jacques Prévert in de frontons van onze scholen gegraveerd staat, en niet zonder reden.

93.

Een voortreffelijke jongeman sprak mij onlangs over “la race humaine”. Ik deed hem opmerken dat hij een anglicisme gebruikte en dat wij in het Frans de voorkeur geven aan de uitdrukking “espèce humaine” daar alle mensenrassen zich onder elkaar kunnen voortplanten. “Wat zegt u daar?” wierp hij mij toe met een intonatie die een hevige emotie verraadde, voortgebracht door de ontsteltenis van de halsmisdaad die zopas voor zijn ogen gebeurde. “Weet u niet dat het bij wet verboden is te spreken over mensenrassen?” voegde hij eraan toe. Ik veinsde erin te geloven: hij zou mij dan wel moeten aanklagen bij de bevoegde autoriteiten want ik was vast besloten om te volharden in mijn onwettelijk taalgebruik zelfs als, afgezien daarvan, ik mij als een vijand van het racisme beschouw.

De anekdote zegt veel over de doeltreffendheid van de taalpolitie, opgezet door de verdedigers van het conformisme van de politieke correctheid. Alle totalitaire regimes hebben willen baas spelen over de terminologie. De nazi’s wilden de term “Restaurant” verbieden omdat hij niet Germaans was. Kant kon niet beslissen om het woord “masturbatie” dat op zichzelf vies was neer te schrijven. Bijgevolg gebruikte hij een omschrijving: de “bezoedeling van zichzelf”.

Niemand heeft bezwaar tegen het feit dat wij spreken over rundrassen of schaapsrassen of hondenrassen. (Ik houd trouwens van alle honden, van de chihuahua tot de Deense dog

hoewel het mij voorkomt dat ik een hekel heb aan het ene of andere individu van deze variëteiten.)

Maar dat zijn nu eenmaal dieren en de term “dier” is op zichzelf een slechte benaming die de creationisten zouden willen verbieden om over de mens te spreken. Welnu, voor mij en voor al diegenen die niet verblind worden door mythische fabels bestaat er geen twijfel: wij zijn dieren die door de evolutie zijn gevormd, zoals de vinken van de Galapagos Eilanden door ze aan te passen aan de toevalligheden van de omgeving.

U houdt van runderen? Verkiest u het franse ras Charolais of het blauwwitte Belgische? Kent u de zeboe? Zeg mij niet dat het rundrassen zijn. Neen Meneer: het zijn gespecialiseerde herkauwende etnieën.

94.

Wat is politiek? Zij is het geheel van activiteiten dat streeft naar het bekomen en het behouden van de macht. Wat is macht? Zij is de bekwaamheid om anderen te doen handelen. Wat zijn de hefboomen van de macht? De beloning en de straf.

Beloningen en straffen zijn des te meer efficiënt wanneer ze belangrijk zijn. Ja, maar diegene die ze uitdeelt, betaalt er een prijs voor. Het loon van de gehoorzame arbeider komt uit de beurs van zijn bazen. De onderwijzer die een strafwerk oplegt, moet de arbeid controleren van de deugniet die hij heeft gestraft.

Door de beloning te vervangen door een belofte en de straf door een dreigement kan de kandidaat om de macht over te nemen proberen te bekomen wat hij wil zonder de rekening te betalen. Jammer genoeg voor hem diskwalificeert zowel de niet gehouden belofte als de nooit uitgevoerde dreiging de bezitter van een macht van wie de gebiedende bevelen in de toekomst niet meer zullen worden gerespecteerd. (Wanneer u hieraan twijfelt, ondervraag dan de kleuters van de ouders die toegeven).

Het was geniaal van de drie religies uit het Midden-Oosten om een absolute maar virtuele beloning en bestraffing uit te vinden om hun macht te vestigen en te consolideren, namelijk het paradijs en de hel. Het dreigement van zowel de straf op de pijnbank als van de belofte van de hof van Eden kosten niets aan de geestelijken die erop hameren daar het individu -dat opgelicht werd- niet zal terugkomen om te protesteren tussen de levenden en nooit meer aan andere bevelen zal moeten gehoorzamen. De religies zijn aldus politieke verenigingen van boosdoeners die loterijbriefjes verkopen waarvan de prachtige prijzen nooit zullen worden uitgedeeld.

95.

De moedertaal leert ons het woord “voortgang” te gebruiken in de zin van een positieve voortgang. Wanneer iemand op een weg vooruitgaat, stellen we ons voor dat hij stapt om een bestemming, een doel dat zin geeft aan zijn vooruitgaan, te bereiken. Op de laatste bladzijde van de roman treedt de charmante prins in het huwelijk en het is voorbij.

Nochtans, alle bewegingen en veranderingen die wij waarnemen in het universum bevestigen dat een voortgang altijd gevolgd wordt door een teruggang, een voortgang door een achteruitgang. Wij zijn getuige van ontwikkelingen die de wezens en de fenomenen meevoeren naar een groeiende complexiteit tot in een toestand van volkomen ontwikkeling waarop een onontkoombare ontbinding zal volgen. De vergankelijkheid neemt de vorm aan van een kromme die er uitziet als een klok. De charmante prins geeft zijn vrouw slaag en zij wil van hem scheiden.

Alzo ook gaat het met het leven van de individuen, de soorten, de planeten, de sterren, de melkwegstelsels. Niets blijft ooit voortbestaan in de staat van volmaaktheid die de volledige ontwikkeling kenmerkt. Alleen de dood die onvermijdelijk op het verval zal volgen, is een

verwezenlijking.

Wie zijn uw vader en uw moeder? Het zijn de mensen die u de dood gegeven hebben.

96.

Het predicaat “vrij” komt overeen met een geheel van acties en betekent zeer exact: “veroorzaakt door een bewuste niet gedwongen gedachte”. De vrije daad is die waarover we hebben nagedacht vooraleer deze te stellen. Hij is dus bijna synoniem van “voor-bedacht”. Door metonymie - wat wil zeggen op een ongepaste manier – gebruiken we het nader beschreven woord voor andere zaken dan voor acties, bijvoorbeeld, voor levende wezens. Alles wat volgt uit deze verwarring is slechts existentialistische onanie.

Kan de voor-bedachtheid zelf voor-bedacht zijn? Van zelfsprekend niet. Wij kiezen de gedachten niet die ons zouden toelaten te kiezen. De gedachte die ontstaat in ons bewustzijn en de bron van een keuze zal zijn, doemt op uit de diepten van het onderbewuste zoals de luchtbel van een scheid aan de oppervlakte van het badwater, zonder dat het mogelijk is deze in te houden.

97.

Enkelen simpel van geest en talrijke feministes zijn niet in staat het grammaticale en het biologisch begrip “geslacht” te onderscheiden. Het is inderdaad toevallig dat de woorden “homme” en “femme” in de Indo-europese talen een verschillend grammaticaal geslacht hebben. Dit schijnt natuurlijk te zijn maar ik ben niet zeker dat het gaat om een noodzaak: ik zie niet in waarom een taal waarin de woorden “femme” en “homme” hetzelfde geslacht zouden hebben niet al haar functies zou vervullen. Welk bezwaar zou er zijn om, bijvoorbeeld, van “une homme» en terzelfder tijd van “une femme” te spreken?

Laat ons het volgende verhaal inbeelden : “Une homme et une femme se rencontrent dans un square. Elles se parlent”. Er zou een dubbelzinnigheid te voorschijn komen indien we schreven: “Elle lui demande l’heure”. Maar deze dubbelzinnigheid is niet ernstiger dan al degene die effectief bestaan in alle natuurlijke talen wanneer de spreker voornaamwoorden manipuleert die woorden met hetzelfde geslacht aanduiden. “Une vache et une gazelle se rencontrent dans un square. Elle lui demande l’heure”. De feministe is niet overtuigd: iedereen weet dat noch de koeien noch de gazellen een uurwerk hebben.

98.

Ik weet niet waarom we leven. Ik weet zelfs niet of deze vraag die een intentie en een doel vooronderstelt, zin heeft. Waarom wil Karamatchouk vierkante cirkels tekenen?

Daarentegen ben ik er zeker van dat diegenen die hun favoriete mythes aan de kinderen aanleren om ze te overtuigen dat deze de ware verklaring van het bestaan bevatten, in het beste geval naïef en in het slechtste geval oplichters zijn.

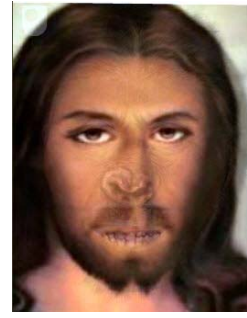
Indien u mij begrepen hebt, dan weet u dat deze zekerheid niets met arrogantie te maken heeft.

99.

Kunt u zich Jezus inbeelden die Google gebruikt? Hij zou misschien terechtkomen op deze merkwaardig instructieve site die ons toelaat in de tijd terug te gaan en de aangezichten van onze voorouders te visualiseren:

<http://www.open.ac.uk/darwin/devolve-me.php>

Onze profeet, na zijn actuele foto te hebben gedownload (Jezus Homo sapiens), zou chronologisch Jezus Homo heidelbergensis (400.000 jaar geleden), Jezus Homo erectus (anderhalf miljoen jaar) en tenslotte Jezus Australopithecus afarensis (tussen 2,9 en 3,9 miljoen jaar) ontdekken.

Maar Mijnheer, u verkondigt godslasteringen! U weet toch goed dat zijn moeder maagd was en dat hij dus geen voorouders kon hebben...

Maar Mijnheer, u verkondigt godslasteringen! U weet toch goed dat zijn moeder maagd was en dat hij dus geen voorouders kon hebben...

100.

Diegene die poogt te peilen naar de diepte van de menselijke domheid, zal zeker op een aanzienlijk aantal bijgeloven stoten, het ene al waanzinniger dan het andere. Nochtans zijn het de bijgeloven die verbonden zijn aan de ronde cijfers die misschien het best de schuld in de schoenen schuiven van de stompzinnigheid van hun verdedigers.

De onbeschaafde bevolkingen (het pleonasme is opzettelijk) liepen met schrik vooruit op het dichterbij komen van het jaar 1000 waarin God zonder enige twijfel het einde van de wereld had bepaald. Meer recent, een modeontwerper met een volmaakt stompzinnig genie (het oxymoron is opzettelijk) heeft het publiek vermaakt door de grote ramp voor het jaar 2000 aan te kondigen. Iedereen herinnert zich vandaag de voorspellingen van deze kwibussen die suggereren dat grote omwentelingen zich zouden voordoen op 11/11/11 om 11u 11min en 11sec. Omdat de menselijke baviaan zeer weinig vorderingen maakt op de schaal van het gezond verstand, ben ik van nu af aan zeker dat er Bachibouzouks zullen zijn om rampzalige gebeurtenissen te voorspellen op 6 juni 2066 om 6u 6 min en 6 sec.

Ik verkneukel mij bij de gedachte dat indien de evolutie ons voorzien had van 16 vingers in plaats van 10, wij niet dezelfde ronde getallen zouden hebben. We zouden in hexadecimale tellen! Aldus zou 666, het “getal van de duivel” die de Apocalyps ook aanduidt als het “Cijfer van het Beest”, als 29A geschreven worden; het jaar 1000 zou het jaar 3E8 geweest zijn; deze gedachte uit de reeks “Gedachten van een beeldstormer” zou de 64ste zijn (lees de zesvierde), enz.

De getallen zijn tegenover ons lot even onverschillig als de goden. De komeet die de Aarde zal treffen en alle menselijk leven vernietigen, zal de datum van de inslag niet kiezen in functie van ons systeem van tellen.

101.

Ontegenzeggelijk: we laten geen gelegenheid voorbijgaan om ons te verheugen!

26 februari: Feest van het Witloof in Haisne. 28 april, Dag van de Aardappel in Vitry-sur-Seine.

21 mei, Dag van de Aardbei in Namen. 12 augustus, Feest van de mosselen in Vivier-sur-Mer

...

Maar ik zou nog vergeten: 8 maart, Vrouwendag, overal.

102.

De grote catastrofes zijn evenveel bewijzen van het niet bestaan van God, in ieder geval van een almachtige, volkomen goede God die zich om ons zou bekommeren.

Tweeëntwintig kinderen en zes volwassenen hebben deze week het leven verloren in een

autobusongeval in Zwitserland, hun ouders en naasten tot de grootste wanhoop brengend die een menselijk wezen kan kennen.

Toch maakt de katholieke kerk zich klaar om te doen wat zij altijd het best gedaan heeft in deze gevallen: een grote promotieplechtigheid. Een god - die zelf afwezig bleef tijdens het drama – zal worden aanbeden om de zieltjes van de slachtoffertjes in zijn paradijs te verwelkomen. De grote leugen van het eeuwige leven zal worden herhaald en gekroonde hoofden die zo goedwillig zijn aanwezig te zijn, zullen worden bewonderd ...

De Kerk is net als een valsemunter die de armsten zou bedriegen. Een institutionele Dracula die bloed van de slachtoffers nodig heeft om er boven op te komen. Als grote dief van het verdriet voert zij de omzetting van de tranen in goud en macht uit.

De diepbeproefde families zullen bedanken. Wat zou u willen dat ze doen? Kent u een antoniem voor “dank u”? Om het tegenovergestelde van de bedanking, het tegengestelde van de dankbaarheid of van de erkentelijkheid uit te drukken vind ik geen enkel passend woord in onze taal en zijn we genoopt tot het schelwoord: “loop naar de maan, stik!”. Dat hij dus de klere krijgt.

103.

U zegt dat Jezus heeft willen sterven opdat uw zonden zouden vergeven worden. UW zonden. Oh la la! Voor zo weinig sterven! Moest hij dan aan trisomie lijden?

104.

Ik heb een zeer vrome tachtigjarige vrouw gekend, een kwezel, die u met geen enkel argument had kunnen overreden om in een vliegtuig te stappen. Zij was ervan overtuigd dat een vliegtuigreis een roekeloze onderneming was, bestemd was voor stoutmoedige personen. Veel praktiserende gelovigen hebben aldus schrik van de dood en dat zet mij aan het denken. Waarom?

Verkiezen zij hun reis in dit tranendal verder te zetten eerder dan onmiddellijk op hun gemak voor de eeuwigheid aan de rechterkant van de Heer in een cataleptische gelukzaligheid te gaan zitten? Deze tegenstrijdigheid verraadt slechts de geringheid van hun geloof en dit is maar best ook! Pas op voor de echte gelovige. Hij is niet bang voor het vliegtuig want hij is zeker dat er een plaats in het paradijs voor hem gereserveerd is. Hij zit reeds in het vliegtuig en heeft al zijn gordel vastgegespt; hij stelt de ontstekingsmechanisme in werking...

“Boem

De hele wereld doet Boem

Het ganse heelal doet Boem

Omdat mij hart Boem Boem doet

Boem

Ik hoor niets anders dan Boem Boem

Het doet altijd Boem Boem

Boem Boem Boem ...”

Naar Charles Trenet

105.

Wist u dat georganiseerde bandietenbendes in staat zijn om ieder jaar miljarden dollars binnen te rijven ten nadele van eerlijke burgers door middel van een wereldwijde oplichterij, gebaseerd op de natuurlijke goedgelovigheid van de kinderen?

Deze gangsters worden rabbijnen, priesters, pausen, enz. genoemd.

106.

U slaat de vlucht van een kinderverkrachter gade. Hij ontdoet zich van het nog met bloed besmeurde mes waarmee hij het kleine meisje dat hij misbruikt heeft, de keel oversneed. Zult u hem aangeven wanneer u hem zonder de minste twijfel herkent te midden van de rij verdachten die u door de politie wordt voorgesteld? U zou een moedige getuige zijn.

Tijdens de bezetting merkt u iemand op die de sporen aan het saboteren is voor de doortocht van een Duits militair konvooi. U herkent het individu. Zult u het vertellen aan de onderzoekers van de Gestapo? U zou een laffe verklikker zijn.

De woorden “getuigenis” en “verklikking” duiden dezelfde acties aan. Nochtans is de getuige goed wanneer de verklikker zeer slecht is.

Wat is het verschil? De getuige geeft een persoon aan die een wet heeft overtreden die u goedkeurt. De verklikker geeft een persoon aan die een wet overtreedt die u niet goedvindt. De eerste is achtenswaardig daar hij de gewenste orde helpt beschermen. De tweede die een verafschuwde orde steunt is verfoeilijk. Al naar gelang u aanhanger of tegenstander bent van een geheel van repressieve regels, zal dezelfde persoon aangewezen worden als “moedige getuige” of als “weezinwekkende verklikker”. De woorden zijn altijd de uitstalkast van onze evaluaties.

In Nederland en België hebben politieke partijen sites op het internet geïnstalleerd (bv. meldpuntillegaliteit.be) die de burgers toelaten de aanwezigheid van illegale immigranten alsook de ondernemers, die hen tewerkstellen, aan te geven aan de overheid.

Voor de verenigde “humanitaroïdes”* gaat dit te ver en zij schreeuwen hun verontwaardiging uit over de verklikking. Maar indien u de wetten GOEDKEURT die beletten dat uw land gastvrijheid biedt aan alle misbedeelden van de wereld, indien u denkt dat het daadwerkelijk nodig is de haaien te veroordelen die zich vetmesten op de ellende van de kleine vissen zonder papieren, aangetrokken door het plankton van de overvloed, in dat geval, waarom niet getuigen, waarom niet verklikken?

*Humanitaroïde: persoon aangedaan door een engelachtig humanisme dat lijkt op een erfelijke afwijking.

107.

Ze zijn schuldig om te bestaan en om mooi te zijn, de dieren, veroordeeld door het menselijk ongedierte tot levenslange gevangenschap in de volièeres of in de kooien van publieke en private dierentuinen tot groot vermaak van ongenietbare snotapen.

108.

Wij willen geloven en doen geloven in de volmaakte harmonie. Als gevolg daarvan leert niemand de kinderen de hopeloze evenals onvermijdelijke strijd van de waarden aan: dat de vrede haar grondslag en rechtvaardiging in de oorlog vindt; dat diegene die in dusdanige mate gelukkig wil zijn dat hij op de sterren wil spelen, zich moet voorbereiden om zo ongelukkig te zijn als had hij zich naakt op de bodem van een adderkuil geworpen; dat de charme van de schoonheid enkel zin heeft in de confrontatie met de lelijkheid; dat het leven onontwarbaar verbonden is met de dood; kortom dat alles waarvan we houden, alles wat we aanbidden, alles wat we wensen zijn zin haalt uit de mogelijkheid zelf van zijn tegengestelde.

Ik noem deze conflicten “verticaal”: hetgeen zeer hoog geplaatst is op een ladder dankt zijn waarde aan de aanwezigheid van het onderste deel van de ladder.

Alsof dit niet volstond om de illusie van een gehele verzoening teniet te doen, blijken de waarden die wij verdedigen soms strijdig met elkaar. Het zijn “horizontale” conflicten. Karel Popper heeft, bijvoorbeeld, aangetoond dat “vrijheid” onverenigbaar is met «gelijkheid».

Geeft u aan de mensen wat vrijheid? Zij gebruiken die onmiddellijk om de verschillen te versterken. Houdt u van de mensheid en verdedigt u het recht van de mensen om kinderen te

verwekken? U neemt op die manier deel aan de verstikking van de planeet. Wilt u de vooruitgang van de geneeskunde steunen tegen deze of gene ziekte? U moedigt de wreedheden aan die op proefdieren worden gepleegd.

Vaarwel mooi paradijs uit mijn jeugd! Het was nodig dat - om erin te geloven - de theologen mijn mening in ademstilstand hielden. Zou het de maturiteit of de hoge leeftijd zijn die vandaag mijn perceptie aan de oppervlakte laten komen en toelaten om gulzig een komvol frisse lucht te happen.

109.

Dankzij God bestaat God niet. Maar indien hij zou bestaan, zou Hitler naast hem er als een misdienaar uitzien. Wat zouden inderdaad de vijf of zes miljoen lijken van de nazi-kampen vertegenwoordigen ten opzichte van de miljarden slachtoffers van de pest, de aardbevingen, de tsunami's, de stormen, de kankers, de genetische ziekten, de overstromingen, de ongelukken van allerlei aard die God almachtig zich niet verwaardigd heeft te helpen in zijn oneindige onverschilligheid?

Om ons het leven volledig te vergallen heeft God uiteindelijk zichzelf uitgevonden.

110.

Kent u het koninklijk paar van de schurkendenkbeelden, de grootste heersers van alle hersenschimmen? Ik heb het over God, "de koning" en over de vrijheid, "de koningin". De mensen hebben God uitgevonden die het beste middel was om de getrouwheid van de vrouwen te verzekeren. Zij hebben de vrijheid uitgevonden die het beste middel was om het toegewijde werk van het merendeel onder hen te verzekeren.

De vrome echtgenote is overtuigd dat het zondig is een man te kennen die niet haar wettige bezitter is. Diegene die ijverig uitgebuit wordt, is overtuigd dat het verdienstelijk is om goed te werken en dat de luiaards schuldig zijn.

De hersenschim van de vrijheid is misschien moeilijker op te geven dan die van de goddelijkheid. De existentialistische theologie doet afstand van God terwijl ze verdergaat met offers te brengen aan de mythologie van de keuze. Aldus kiezen wij om te zijn wat we zijn, verzetsstrijder of collabo...! Wat een grap!

111.

De jongere: "U zegt ons: God is maar een woord, de ziel is de activiteit van de neuronen en de vrijheid bestaat niet ... U wilt ons zo alle hoop ontnemen?"

De oude man: "Heeft iemand u nooit geleerd dat elke waarheid de wanhoop is? Dat de vertwijfeling niet de moeder van de wanhoop is? Dat diegene - die niets meer verwacht - eindelijk de uitgelatenheid van zijn vreugde kan beleven."

112.

Het is een bedroevende zekerheid dat het merendeel van de vrouwen die er niet in slagen om zich voort te planten er tegen vechten door een beroep te doen op alle technieken van God, de duivel en van de geneeskunde tot ze eindelijk kunnen pronken met een zwangerschap. Maar diegenen die zich kunnen voortplanten doen het dikwijls in een grotere hoeveelheid dan ze dit zouden willen.

Ik stel de sociologen voor een onderzoek op te zetten dat ons zou kunnen toelaten de verhouding accidentele mensen te kennen, hiermee bedoel ik diegenen die hun bestaan danken aan een vergissing, een verstrooidheid, een onhandigheid, een onbezonnenheid.

De reusachtige stroomonderbreking, die in 1965 de stad New York in de duisternis heeft gedompeld

heeft negen maanden later de tellers van de plaatselijke kraamklinieken doen opschrikken.

Enkele honderden individuen - ze zullen 46 jaar oud zijn begin augustus – kunnen vandaag zeggen: “Verduiveld! Ik ben een kind van de stroomonderbreking. Was de elektriciteitsmaatschappij meer voorzienig geweest dan zou ze mij het bestaan bespaard hebben.” Deze kinderen van de panne zijn weinig talrijk. Maar wanneer wij er de kinderen aan toevoegen van de gescheurde condooms, van de vergeten pillen, van het overmatig gebruik van alcohol- en druggebruik, van de verkrachtingen, van de zwakzinnigheid, e.a. dan spreken wij over een volk!

113.

Ik ben er zeker van dat mijn vrouw mij trouw is, maar u houdt eraan mij bewijzen te leveren dat zij mij bedriegt ... Als u erin slaagt mijn onschuldige lichtgelovigheid aan het wankelen te brengen, zal het niet mijn vrouw zijn die ik verfoei maar u!

Dat diegenen die het pijnlijk gevoel van bedrog bij ons zouden kunnen doen ontstaan dus zwijgen! Schande over de informanten die ons de ogen openen! Ik voel deze vijandigheid in tegenwoordigheid van gelovigen in de homeopathie telkens wanneer ik suggereer, met documenten ter ondersteuning, dat hun verdunningen van kwikzilver, bijen, slangengif of van spuug van tuberculosepatiënten hetzelfde effect hebben dan het charlatanpoeder van een placebo.

Welnu, de hoorndragers van de homeopathie zijn niet alleen. Hoorndragers van de godsdienst, van de psychoanalyse, van de parapsychologie, van de accupunctuur, van de geschiedenis ... Vrouwen en mannen worden heel wat vaker bedrogen door het boerenbedrog van de geest dan door hun partners.

114.

De gezichten van de ouders die gekomen zijn om zich te informeren over de vooruitgang van hun dreumesen klaren op van een tevredenheid die ze niet kunnen verbergen wanneer ik bekendmaak dat ze het geluk hebben dat hun kind genetisch begaafd is. “Hebt u er zich rekenschap van gegeven, beste vriend?”, schijnen ze te willen zeggen, “de laurieren waarmee u het hoofd van dit kind omkranst werden in mijn tuin geplukt ... Ik heb dus wel de verdienste dat mijn nakomelingen verdienstelijk zijn.”

Nooit heeft iemand gedurende de ganse duur van mijn lange loopbaan in dienst van de pedagogie geprotesteerd: “Wat vertelt u daar? U zou zich moeten schamen: u verdedigt de genetische determinatie van de intelligentie! Dit is tegenstrijdig met de democratie! U behoort zeker tot extreemrechts. Enzovoort.”

Dergelijke opstandige reactie zou maar mogelijk zijn indien ik aan de verwekkers durfde zeggen dat hun kind erfelijk weinig begiftigd is met intellectuele gaven die nodig zijn om in hogere studies te slagen. Ik heb er altijd voor gezorgd dit niet te doen. Ik erken nochtans dat ik er soms aan gedacht heb het te doen, vooral na naar een moeder of een vader te hebben geluisterd die mij probeerden uit te leggen hoezeer hun telg over een buitengewoon brein beschikt waarvan, zijn vanzelfsprekend onbekwame leraren, er niet in slaagden de grote talenten te herkennen ...

Aldus is de genetische erfelijkheid van de bekwaamheden gelijk aan de institutionele erfelijkheid van de kapitalen: wij bekritisieren hen wanneer wij niet in het testament voorkomen.

115.

Wij, Noord-Europeanen en gewiekste aanhangers van het verwerpen van bindende normen voor zedelijk handelen, althans van de heersende moraal, zouden onze jeugd eraan moeten herinneren dat het christendom (dat een gedaanteverwisseling is van het judaïsme en een voorloper van de islam) ons door het Romeinse bezettingsleger is opgelegd. Het is de religie

van de collaborateur!

Later, zullen de Japanners die minder onderdanig zijn, het terugdrijven in zee als een ongewenste indringer.

Verstandige Japanners!

116.

Om de deterministen de mond te snoeren gebruikte Kant een argument dat geen cent waard is. Hij beweerde dat een determinist redelijkerwijs het een persoon niet kwalijk zou mogen nemen die hem zou benadelen. Welnu, zei Kant, de aanhangers van de noodzakelijkheid vragen, zoals iedereen, niet alleen herstel van de schade die hen werd toegebracht, maar eveneens een straf voor de schuldige. Op die manier zouden ze hun eigen filosofie tegenspreken. Deze zegt dat de daden van de boef enkel het resultaat zijn van de fysisch-chemische oorzaken die zijn gedrag bepalen. Een logische determinist zou zich moeten laten beroven zonder er zich over te beklagen.

Het verwondert mij dat de zwakheid van de drogreden geen indruk op de grote Duitse filosoof van de Verlichting heeft gemaakt. De gewiekste “immoralisten” die de nadruk leggen op de determinaties van onze gedachten en dus van onze vermeende keuzes, kunnen vanzelfsprekend zichzelf de voordelen van de mythe van de vrijheid die zij aan anderen weigeren, niet gunnen. Met andere woorden, de determinist is niet vrijer van wrok dan de inbreker van de keuze van zijn handeling. Door te wensen dat de smeerlap die ons pijn heeft gedaan gestraft wordt, voeden wij een wraakgedachte. Deze is het product is van de wetten van de evolutie evenals van het milieu waarin we grootgebracht zijn. De eerste hebben bijgedragen tot het graveren van zekere handelingen in onze genen terwijl het tweede van ons het product maakt van een tijdperk, van een opvoedingssysteem, van een bijzonder sociaal milieu.

In werkelijkheid weet de determinist dat hij zelfs niet gekozen heeft om determinist te zijn. Het bezwaar dat ik kom te formuleren tegen de redenering van Kant is, mutatis mutandis, van toepassing op de moralisten die Cioran verwijten 84 jaar geleefd te hebben terwijl hij de zelfmoord prees en zich uiteindelijk liet begraven volgens de orthodoxe ritus. Ultieme spot!

117.

Het is door metonymie dat we een overtuiging soms “dom” vinden.

De etymologische betekenis van “stupidus” (onbeweeglijk, versteend, versuft) geeft dit aan. Zeker, een geloof kan irrationeel, onverenigbaar met sommige feiten, onlogisch zijn, enz. De kwalificatie “dom” kan eigenlijk enkel aan levende wezens worden toegekend. Maar de taal evolueert en het Frans past de term die een dom, niet intelligent, stom wezen aanduidt, toe op het onderwerp waarvoor het staat.

De stijlfiguur maskeert een misleidend argument. Inderdaad, wanneer we de domheid van een geloofsdaad verbreiden, suggereren wij dat diegene die hem aanhangt onvermijdelijk een geesteszwakke is. Nochtans, indien het juist is dat de dwaas gemakkelijk ongefundeerde beweringen aanvaardt, moeten we er niet uit besluiten dat diegene die zich door een dwaasheid heeft laten overtuigen noodzakelijk een idioot is.

Aldus was Aristoteles overtuigd dat muizen konden geboren worden door spontane voortplanting in kasten én Descartes dat een dier, huilend van de pijn, in alles gelijk was aan een ochtendwekker die geluid maakt wanneer hij tegen de grond knalt. Kant dacht dat zelfbevrediging zo’n verschrikkelijk vergrijp was dat het niet paste om het te benoemen en duidde het aan met een omschrijving : “bevuilding van zichzelf”.

Wanneer Galilei verkondigde dat Aristoteles zich vergist had wanneer hij beschreef dat de snelheid van de val van een lichaam evenredig was aan zijn gewicht, stelde hij zich bloot aan

de spottende opmerkingen van zijn collega's aan de universiteit van Pisa. Hoe kan het dat deze kwast Aristoteles kan bekritisieren? Ziedaar juist het geduchte leger van de idioten, de troep van diegenen die de wenkbrauwen fronsen en grommen: "Wie bent u, ellendige lilliputter, om op de opvatting van deze reus kritiek te durven uiten?"

118.

Onze hormonen zijn evenzeer verantwoordelijk voor onze gedachten als onze neuronen. Het geloof volgens hetwelk "wij" ons leven bepalen, moet aangevuld worden met het feit dat deze "wij" ook hormonaal is. Opdat de "ik" de ontbinding van het lichaam zou overleven, zouden zijn klieren hem naar de hemel of de hel moeten vergezellen.

119.

De fotografie sleept ons mee in de illusie dat het mogelijk zou zijn om de tijd te fixeren. Het verlangen is hier een moment vast te leggen van de levenslange stroming die "onze schouders doet krommen en ons doet vooroverbuigen naar de grond" (Baudelaire) om het later terug te geven. Maar het opgeroepen verleden is het verleden niet meer, het is slechts het heden van de herinnering en op zich een bedrog.

Het verleden dat belangrijk is, wordt in mijn geheugen beter bewaard dan op fotofilm. Het geheugen verandert het, zeker, maar dit bewijst enkel dat de herinnering eraan steeds voortleeft, dat het aanwezig is, terwijl de fotografie of de magnetische kaart waarop men op bespottelijke wijze gepoogd heeft een ogenblik van het bestaan vast te pinnen - zoals een gekruisigde vlinder op een plank - zelf ogenblikkelijk tot het verleden behoort. Het papier zal afbrokkelen en ineenschrompelen, het afgedrukte beeld zal weldra door niemand meer bekeken worden, het zal verdwijnen zoals de toestellen verdwijnen die toelaten er nieuwe exemplaren van te drukken wanneer wijzelf nog enkel op het facebook van de engelen zullen bestaan.

120.

De moedeloosheid van God.

Zeker, ik heb de aarde, de sterrenhemel, de dieren geschapen en tenslotte de mensen die ik met de rede en de taal begiftigd heb. Zeker, ik geef zin aan het leven van al diegenen die in mij geloven.

Maar wie zal zin geven aan MIJN leven? Naar welke godheid moet ik mij richten opdat hij mijn bestaan zou uitleggen en rechtvaardigen?

Ziedaar de oorzaak van mijn ellende: ik kan niet anders dan een atheïstische God zijn.

121.

Enkele kijkers van de video "atheïsme" die ik op YouTube plaatste, hebben mij ervan beschuldigd vrijmetselaar te zijn! Volgens hun kromme redenering komt dit neer op lid zijn van de scientology sekte of leerling van Jehova...

Welnu, wat heb ik mijn vrienden vrijmetselaars geantwoord die mij soms hebben gevraagd om bij hen aan te sluiten? Dat ik te veel een vrij denker ben om een vrijdenker te zijn.

122.

- Zeg eens, opaasje, waar is oma?

- Je weet toch dat ze dood is...

- Ja, ik weet het. Maar waar is ze nu ze dood is?

- Mensen die dood zijn bestaan niet meer en bijgevolg behoren ze enkel tot de herinnering van diegenen die ze hebben gekend. Er blijven alleen beelden van hen over. Het heeft geen enkele zin zich af te vragen waar een persoon zich bevindt wanneer die niet meer bestaat.

- Wat betekent “niet meer bestaan”, opaasje?

- Dit wil zeggen : ontbonden zijn. Van het ogenblik dat een levend wezen sterft, begint de ontbinding

Zo at je gisteren een appel. Wel, vandaag bestaat deze appel niet meer. Je hebt hem herleid tot pap in je mond en vervolgens zijn je maag en je darmen doorgedaan met hem te ontbinden om het water, de suikers, de zuren, de proteïnen, de vitaminen en zelfs enkele metalen die brandstof zijn voor je lichaam, te recupereren. De delen van de appel die je lichaam niet gebruikt, worden uitgeworpen in jouw pies en jouw kak.

- Denk je dat omaasje pies en kak is geworden zoals de appel die ik gegeten heb?

- Maar nee, niemand heeft jouw grootmoeder opgegeten.

- Tijdens de speeltijd heeft mijn vriend Georges gezegd dat zijn grootmoeder in de hemel is.

- De hemel bestaat niet.

- Waarom? Is hij ook ontbonden geweest?

- Neen, hij heeft nooit bestaan. Hij is uitgevonden door oude heren die de vrouwen en de kinderen wilden doen gehoorzamen. Wanneer de kinderen groot worden, blijven ze geloven in deze dwaasheden en ze brengen ze op hun beurt over aan hun kinderen. Het is zo dat iedereen het hoofd buigt, knielt, werkt zonder te protesteren voor de koningen, de koninginnen en alle belangrijke personen die hen uitbuiten...

- En de hel? Georges heeft mij gezegd dat jij, wanneer je dood bent, naar de hel zal gaan.

- Wees gerust: niemand kan naar een plaats gaan die niet bestaat. Maar moest die bestaan dan zou ik veel meer schrik hebben om mij in het paradijs te bevinden!

- Waarom?

- Omdat ik er zeker jouw grootmoeder zou terugvinden.

123.

Metgezellen van de tol. Onze tol heeft aan zijn buitenkant een venijnige auto-immuunziekte ontwikkeld, een lupus erythematosus die wij het leven noemen. Deze lupus is onlangs ontaard in een huidkanker van de aarde. De kankercellen die zich snel vermenigvuldigen, zijn de mensen. Om zijn tol te redden heeft God wel een chemotherapie, namelijk aids, uitgevonden, maar die is zeer vlug ondoeltreffend gebleken: slechts 3 miljoen kwaadaardige cellen werden uitgeschakeld. Het hadden er 3 miljard moeten zijn om het neoplasma aanzienlijk te verminderen. De 4 miljard overlevenden

- dit is toch 1 miljard meer dan op de dag van mijn geboorte!- zouden misschien draaglijk geweest zijn voor onze blauwe planeet. Eens te meer bracht God zijn onbekwaamheid aan het licht. Allah Akbar!

124.

Droevig verhaal.

Onze heldin heeft waarlijk geen geluk. Eerst en vooral is ze zwart en de humanisten hebben ons geleerd hoe hinderlijk het is om een donkere huid te hebben. Natuurlijk, het is een vrouw en de feministen hebben ons geleerd hoe nadelig deze toestand is in onze onrechtvaardige wereld. Vervolgens is zij dwerg en de basketballers hebben ons geleerd hoe moeilijk het was om klein te zijn. Zij is ook zwaarlijvig en McDonald heeft ons geleerd hoe lelijk het was om dik te zijn. Ten slotte is zij blind en de cinema heeft ons geleerd dat het beter was om de beelden te zien wanneer men van de film wou genieten.

Nochtans, daar zij niet stom is, heeft zij zich tot God gericht in deze bewoordingen:

“Heer, waarom heb je toegelaten dat ik geboren werd?”

Tot haar grote verbazing heeft het opperste wezen haar geantwoord en is er een dialoog ontstaan.

“Heeft niemand jou geleerd dat het leven het mooiste geschenk is dat men kan bekomen?”

-Ik moet u zeggen dat het een geschenk is dat ik niet zou gemist hebben.
 -Hou er rekening mee dat ik mijn zoon op Aarde heb gestuurd om jou te redden...
 -In mijn geval is hij mislukt.
 -Tracht te begrijpen dat ik je het eeuwig geluk voorstel , gezeten aan mijn rechterzijde en in het gezelschap van alle gelukzaligen.
 -Zal ik dan niet langer zwart zijn?
 -Jouw ziel zal helemaal wit zijn.
 -Zal ik geen vrouw meer zijn?
 -Jouw ziel zal noch man noch vrouw zijn.
 -Zal ik geen dwerg meer zijn?
 -Jouw ziel zal de grootheid van de geest hebben.
 -Zal ik niet langer rolrond zijn?
 -Jouw ziel zal niets wegen in mijn paradijs.
 -Zal ik niet meer blind zijn?
 -Jouw ziel zal de gedachte van het Goede aanschouwen.
 -Je ziel, je ziel, je ziel ... Ik had wat kortstondig geluk in een bevredigend lichaam verkozen. Maar zeg mij, U die alwetend bent, als ik mij zelfmoord, zal ik naar uw paradijs gaan?
 -Vast en zeker niet.”
 Ziedaar, waarom u waarschijnlijk in de pers gelezen hebt dat voorbijgangers op het voetpad in New York het ontwrichte lijk ontdekten van een zwarte zwaarlijvige vrouwelijke dwerg die waarschijnlijk het venster met de deur verward had daar ze blind was.

125.

Geboorte: ongelukkige gebeurtenis.

126.

Een Brits koppel heeft onlangs een astronomische som euro's gewonnen op een loterij. Wie zal zeggen of ze het verdienen? Niemand waarschijnlijk. Hun enige verdienste zou kunnen zijn van het winnend biljet te hebben gekocht. Welnu, zelfs al kochten ze regelmatig dergelijk biljet, het zou moeilijk zijn om te verdedigen dat hun volharding terecht beloond is geworden daar miljoenen andere mensen op dezelfde manier handelen zonder hetzelfde succes te behalen.

Door 22 medailles in de wacht te slepen werd Michael Phelps uitgeroepen tot de meest bekroonde sportbeoefenaar van alle tijden op de Olympische Spelen. De meesten kennen hem een geweldige verdienste toe. Wel, wat mij betreft, ik verdedig het idee dat de Amerikaanse zwemmer niet meer verdienste heeft dan het winnend Schotse paar!

Aangezien het geluk van iemand omgekeerd evenredig is met kans op een goede afloop, denk ik dat de atleet nog meer bevoordeeld is geweest door het lot dan de nieuwe rijken van Euromillions. Hij heeft het groot lot getrokken van minstens twee loterijspelen zonder de moeite te hebben moeten doen om biljetten te kopen.

Eerste loterij: vlak na de bevruchting, wanneer het genetisch materieel van een spermatozoïde met dat van een eicel samensmelt. Op dat moment heeft het plan van deze toekomstige formule I van de zwemsport zich afgetekend. Hij was uitgerust met enorme handen en enorme voeten, met zo'n lange armen dat men ze vergeleken heeft met die van de orang-oetang , met een hart dat overal tegen bestand is, met supersterke spieren die een geprofileerd skelet omhullen.

Tweede loterij : de geluksvogel wordt teruggevonden te midden van een omgeving die de sportieve prestatie voordeel aanbrengt en aanmoedigt, hij ontmoet er figuren die bepalend zijn, opmerkelijke trainers, vrienden die hem aanmoedigen, e.a. De loten van de winnaar zijn moeilijker te bepalen maar zijn niet minder beslissend voor het leven van diegene die met de

helm geboren is. De virtuoos van de zwembaden zou niet diegene zijn die hij geworden is wanneer hij bijvoorbeeld in een Braziliaanse sloppenwijk geboren was, ondervoed door drankverslaafde en gewelddadige ouders.

Ik hoor uw protest: noch de genetische erfenis, noch het milieu volstonden om van hem deze buitengewone kampioen te maken. Hij moest trainen en ontzettend veel werken. Ik geef 't toe. Maar we mogen twee zaken niet vergeten. Eerst en vooral, de "ijzersterke wil" die in uw verbeelding aan de basis ligt van al dat werk, maakt wezenlijk deel uit, net als de handen, de voeten en de spieren, van de biologische en milieuloterij. Zij is slechts een bezit van de activiteit van het geestelijk orgaan waarmee onze held begiftigd is geweest en die de stempel van het milieu heeft gekregen. De wil is geen sylfe die onze geest aanzet tot onaangename inspanningen en die, wanneer we de geestdrift van de spiritualisten mogen geloven, onafhankelijk van de materie van ons lichaam zou bestaan. De wil is de zaadlozing van sommige neuronen en sommige synapsen.

Vervolgens onderwerpen honderden miljoenen andere personen zich regelmatig aan intensieve en soms pijnlijke trainingssessies zonder het minste perspectief te hebben op een olympische medaille. Deze galeislaven hebben een "ijzersterke wil" geërfd zonder over de motor te beschikken die hoge prestaties levert. Zij hebben de verdienste van de kinderen met overgewicht die zich uitsloven achter de anderen op het sportterrein... maar deze verdienste is niet lonend.

Wij hebben reeds, om ons te doen geloven in de verdienste, de Paralympische spelen. Voor wanneer de "obélympiques", de spelen voor de zwaarlijvigen ("obèses" in het Frans)?

127.

De slechtst onderwezen wetenschappelijke kennis aan de wereld van de kinderen en de volwassenen is wel de astronomie. Ondervraag ze : " Wat is een melkwegstelsel ? Een witte ster? Een reusachtige rode? Hoeveel sterren zijn er zich in ons melkwegstelsel? Hoeveel melkwegstelsels in ons heelal? Op welke afstand bevindt zich de dichtste ster? Het dichtste melkwegstelsel? Zijn er botsingen mogelijk?"

Zij weten er niets over. Velen onder hen kennen nochtans de namen van de Drie Koningen die enkel in een Armeens apocrief evangelie vermeld zijn.

De belangrijke figuren van de Heilige Inquisitie (kardinaal Bellarmin en zijn gelijken) waren geen dwazen. Door het boek van Copernicus op de index te plaatsen, Giordano Bruno te executeren en Galilei te breken, toonden ze dat ze begrepen hadden dat elke objectieve reflectie over de hemel alleen maar de absurditeit van de geloofsovertuigingen duidelijk laat uitkomen. "Mensen van Galilea, waarom blijft u op die manier de hemel bekijken?" (Daden van de Apostelen, hoofdstuk 1).

Het is maar dat de hemel klare taal spreekt voor allen van wie de oren niet verstopt zijn door het mythisch oorsmeersel. Hij maakt onze grootheidswaanzin evenals de dwaasheid van ons geloof in Jezus belachelijk.

128.

Natuurlijk bestaat het geluk! Het komt meestal voor bij een jong wezen, in goede gezondheid, mooi en verstandelijk zeer beperkt. Ongelukkig genoeg, elk van deze vier condities zijn bevorderlijk voor de voortplanting van de soort.

129.

Vadertje Staat heft een belasting op tabak die tegelijk veel impact heeft maar niet hoog genoeg is om rokers te ontraden.

Ik hoor zeggen dat het volkomen normaal is om deze mensen voor hun ondeugd naar het strafbankje te sturen en hen sociaal in de verdrukking te duwen door ze, bijvoorbeeld, te

veroordelen om hun sigaret op het voetpad te roken ... We argumenteren dat deze gemene personen, die slaven zijn van hun triestige gewenning, veel meer aan de maatschappij kosten dan wat de belastingen op tabak opbrengen. Niemand kan in twijfel trekken dat de reeks ziekten die toe te schrijven zijn aan het gebruik van tabak, afwezigheden, medische onderzoeken, hospitalisaties, chirurgische ingrepen met zich meebrengen en de kassen van de sociale zekerheid hard aantasten.

Welnu, wanneer het onloochenbaar vaststaat dat de kringels van de tabaksrook mensen doen sterven, laten ze ook een aanzienlijk aantal mensen leven. Van de Cubaanse planter en de landbouwer van Noord-Carolina tot de chirurg, omringd door verpleegsters die helpen bij het wegnemen van een long, over de exploitant van de krantenkiosk, de fabrikant van asbakken en aanstekers of de ontwerper van de afzuigkappen van rook ...

Maar het gras van Nico heeft een veel groter economisch voordeel: het doodt honderdduizenden personen die nog 20 jaar zouden geleefd hebben indien ze “clean” waren geweest. Stel u voor welke aanzienlijke last dergelijk uitstel voor de pensioen- en zorgkassen met zich zou meebrengen..

Wanneer ik getuige ben van het schouwspel van die ouden van dagen, bijna vergaan tot mummies, ineengekrompen in hun rolstoel en gevoed met een koffielepeltje door chagrijnige verpleegsters, dan zeg ik bij mezelf dat ze te weinig gerookt hebben. Laten we dus roken met een goed geweten: wij zullen op die manier de elegantie hebben om niet te oud te worden.

129.

Vadertje Staat heft een belasting op tabak die tegelijk veel impact heeft maar niet hoog genoeg is om rokers te ontraden.

Ik hoor zeggen dat het volkomen normaal is om deze mensen voor hun ondeugd naar het strafbankje te sturen en hen sociaal in de verdrukking te duwen door ze, bijvoorbeeld, te veroordelen om hun sigaret op het voetpad te roken ... We argumenteren dat deze gemene personen, die slaven zijn van hun triestige gewenning, veel meer aan de maatschappij kosten dan wat de belastingen op tabak opbrengen. Niemand kan in twijfel trekken dat de reeks ziekten die toe te schrijven zijn aan het gebruik van tabak, afwezigheden, medische onderzoeken, hospitalisaties, chirurgische ingrepen met zich meebrengen en de kassen van de sociale zekerheid hard aantasten.

Welnu, wanneer het onloochenbaar vaststaat dat de kringels van de tabaksrook mensen doen sterven, laten ze ook een aanzienlijk aantal mensen leven. Van de Cubaanse planter en de landbouwer van Noord-Carolina tot de chirurg, omringd door verpleegsters die helpen bij het wegnemen van een long, over de exploitant van de krantenkiosk, de fabrikant van asbakken en aanstekers of de ontwerper van de afzuigkappen van rook ...

Maar het gras van Nico heeft een veel groter economisch voordeel: het doodt honderdduizenden personen die nog 20 jaar zouden geleefd hebben indien ze “clean” waren geweest. Stel u voor welke aanzienlijke last dergelijk uitstel voor de pensioen- en zorgkassen met zich zou meebrengen..

Wanneer ik getuige ben van het schouwspel van die ouden van dagen, bijna vergaan tot mummies, ineengekrompen in hun rolstoel en gevoed met een koffielepeltje door chagrijnige verpleegsters, dan zeg ik bij mezelf dat ze te weinig gerookt hebben. Laten we dus roken met een goed geweten: wij zullen op die manier de elegantie hebben om niet te oud te worden.

130.

Ik kom zojuist “Bagatelles pour un massacre” van Louis Ferdinand Céline van een Canadese site* te downloaden. Al diegenen die mij kennen, weten welke bewondering ik altijd gekoesterd heb voor de intelligentie van het joodse volk. Het is dus moeilijk om mij te beschuldigen van antisemitisme.

Welnu, het boek waarover ik het heb, wordt door onze fatsoenlijke humanisten als zedelijk onaanvaardbaar beschouwd vanwege zijn duidelijk racistische inhoud. In dat geval, waarom dit opruiend werk lezen? Het is heel eenvoudig: ik heb beslist om er mij een kopij van aan te schaffen op het ogenblik dat ik vernomen heb dat deze tekst voor publicatie en verspreiding in Frankrijk verboden werd.

Een werk verbieden teneinde zijn eigen opvatting van het goede te verdedigen, is meer dan dwaas. Het verbod is de beste promotie waarvan een idee, hoe absurd ook, kan genieten. Zeg mij wat verboden is te geloven en ik verlang om het te kennen. Beter: in de lange geschiedenis van het denken hebben de beoefenaars van de deugdzaamheid zo dikwijls de waarheid achter het verbod willen verbergen zodat we ertoe gebracht worden om te vermoeden dat een gedachte, mits ze afvallig is, onvermijdelijk ten minste enkele fragmenten waarheid moet bevatten ...

*http://archive.org/details/Bagatelles_Pour_Un_Massacre

131.

”Ik, ik heb nog nooit in mijn leven gestemd!... Mijn stembrief ligt nog op het Stadhuis van het “tweede” ... Ik heb altijd geweten en begrepen dat de “cons” (= klootzakken) de meerderheid uitmaken, dat het dus onmogelijk is dat ze niet winnen! ...”*

Het eenlettergrepige “con” is een van de meest gebruikte woorden in de Franse taal geworden. Het klinkt als een belediging om de meest diverse personen met schande te overladen. De jongelui en de jonge meisjes die er voortdurend hun toevlucht tot nemen, hebben zijn seksuele oorsprong vergeten (in het Engels cunt, in het Duits Fotze, in het Nederlands kut). Welnu, door op die manier in alle richtingen gebruikt te worden, verliest het woord zijn scherpte, wordt het een uitroep (“Verrek! “C’est con!” : ik ben mijn sleutels verloren!”) en eindigt het met om het even wie aan te duiden die niet het geluk gehad heeft om de spreker te behagen. Zelfs Céline is door zijn litanie van scheldwoorden over de Joodse bevolking in Frankrijk uit te storten, een “con”... Maar hij is ook een van de meest creatieve schrijvers van de XXste eeuw. Aldus worden we allen de “con” van iemand anders. In de meest banale zin duidt het kleine woord van drie letters een individu aan zonder verstand, zonder rede. Het alledaags verstand is ongelukkig niet zoals Descartes beweerde, “ de best verdeelde zaak van de wereld “**. Op de trappen van een voetbalstadion, in de slaapzalen van de kazernes, te midden van de doorgangen in de grootwarenhuizen, kan iedereen zich rekenschap geven van de geestesarmoede bij de meeste mensen van het volk die altijd de meerderheid vormen. Maar de “cons”, net zoals de Joden die Céline verfoeit, hebben zoveel aan de mensheid geschonken! De “con” die gedurende 24 uur in de file staat om het laatste model van Apple te bekomen, zal bekwaam zijn om uw computer te herstellen; de “con” die met vaandels zwaait na de overwinning van zijn nationale ploeg zorgt voor het onderhoud van uw wagen; de “con” die in de mirakels van Lourdes gelooft, is een verpleger die u het leven zou kunnen redden... Vandaar, waarom zouden de “cons” het recht niet hebben op de aanduiding van hun bestuurders?

Er zou niets erger zijn voor de gemeenschap dan de Republiek van de Filosofen waarvan Plato gedroomd heeft!

Leve de “cons” (= de klootzakken)!

* Céline, Bagatelles pour un massacre, p.28.

** Descartes, Discours de la Méthode, Première partie.

132.

Het wordt tijd om de echte verdiensten van Jezus Christus, die te dikwijls het slachtoffer van onvriendelijke kwaadsprekerij is geweest, te erkennen. Toen hij klein was, bespotten zijn

vriendjes hem reeds door hem voor “zoon van de maagd” uit te schelden. Anderen hebben gezegd dat hij zo dom was dat men een hoer moest vinden om hem te ontmaagden. Later hebben zeer boosaardige historici beweerd dat hij slechts een literair personage was, een niet zeer geslaagde navolger van de Egyptische god Osiris...

Maar in werkelijkheid, zeg ik u, was de Nazareeër een geniaal uitvinder aan wie de mensheid de eerste opblaasbare langlauf- skiën te danken heeft. Zij lieten toe om met grote stappen over een meer te lopen. Dank u Jezus!

133.

Schepping. U hebt de lege hoed gezien die de goochelaar u toonde. Enkele seconden later hebt u waargenomen dat hij er een duif uit te voorschijn haalde. Nochtans, daar u over gezond verstand beschikt, hebt u geen enkele minuut gedacht dat de duif op het ogenblik zelf werd geschapen!

Sedert lang hebben wij geleerd dat er nooit een creatie ex nihilo werd waargenomen. Dit is hetgeen Lavoisier, de vader van de moderne scheikunde, ons onderwees. “Niets gaat verloren, niets wordt geschapen, alles verandert” Deze grondstelling is misschien ingegeven door een formulering van Anaxagoras van Clazomenae. “Niets wordt geboren noch vergaat, maar de reeds bestaande zaken verbinden zich en gaan daarna opnieuw uit elkaar.”

En nochtans, hoeveel keer heb ik groentjes van metafysici plechtstatig horen uiteenzetten dat alles wat bestaat een begin moet hebben en dus moet geschapen zijn. Bedrogen door onze filosofische theorie met betrekking tot de vorming van het heelal, wordt de absurditeit van een schepping ex nihilo hen niet meer duidelijk. Het christendom biedt hen de goochelaar aan op voorwaarde dat ze aanvaarden de duif* te zijn.

*« Être un pigeon »: de dupe zijn

134.

De schrik voor de dood evolueert met de seizoenen van het leven. De jongeren kennen die van het ogenblik dat zij beseffen dat sterfelijk zijn een wezenlijke eigenschap van alle menselijke wezens is en dus ook van zichzelf. Ze willen wat de zomer van het leven hen biedt niet missen. Hun angst voor een voortijdige verdwijning is zeer gegrond.

Wat de volwassenen betreft, zij zijn vaak tevreden om te leven en zouden willen dat het blijft duren, zelfs al moeten zij hiervoor een zekere prijs betalen. Een 50 –jarige vriend vertrouwde me onlangs toe dat hij in zodanige mate bang is om te sterven dat hij bereid is om zwaar te lijden indien het maar zijn leven zou verlengen. Zijn houding staat lijnrecht tegenover die van mij.

Dit is omdat hij nog in de herfst van zijn leven verkeert en ik in de winter waarin de vrees om te verdwijnen afneemt zoals de lengte van de dagen. In dit laatste seizoen geven we er ons rekenschap van dat het lijden de verlenging, die het zou kunnen tot stand brengen, niet waard is.

De angst is zeker niet verdwenen maar is enkel van onderwerp veranderd: er is geen schrik meer voor de dood zelf maar voor de pijn die haar dikwijls voorafgaat.

135.

Zoals Diderot in zijn “Correspondance” opmerkte, zou God, logisch gezien, diegene die niet in hem gelooft niets kunnen verwijten. Inderdaad, de onmogelijkheid om te geloven is geen keuze: daarin is geen enkele vrijheid. “Maar als er geen vrijheid is, is er geen handeling die lof of afkeuring verdient.”* Niemand is ongelovig door ondeugd of slechtheid. Het is een absurditeit te doen denken dat geloof een deugd is. Dit sofisme blijft nochtans een

doeltreffend middel om schuldgevoelens op te roepen: indien u er niet in gelooft, bent u dus slecht en is het passend dat u gestraft wordt.

*[http://fr.wikisource.org/wiki/Correspondance_%28Diderot%29Texte_entier,p.436,Lettre à Landois](http://fr.wikisource.org/wiki/Correspondance_%28Diderot%29Texte_entier,p.436,Lettre_à_Landois)

136.

Een student die tot voor kort mijn leerling was, schrijft mij dat hij tot het besluit gekomen is dat wat we na de dood zullen zijn exact zal overeenkomen met datgene wat we voor onze geboorte waren.

Deze bedenking, die nogal natuurlijk kan lijken, is nochtans weinig gangbaar. Zeer weinig mensen bestuderen de vraag betreffende hun identiteit vóór hun geboorte. De reden hiervan is waarschijnlijk het feit dat de meesten onder hen zich hun intrede in het bestaan voorstellen als een schepping, een verschijning, een plotse onverwachte komst. Niemand is verbaasd over de vraag waar zijn ego voordien was aangezien het algemeen aanvaard is dat dit ego niet bestond. Welnu, geen enkele geboorte gebeurt uit het niets. Het zou beter zijn om van elk ontstaan niet van een plotse voortbrenging maar eerder van een evolutieve vorming of samenstelling te spreken. De dood daarentegen is een vervorming of een ontbinding. De hoeveelheid stoffen of energie in het heelal blijft gelijk wanneer een levend wezen een identiteit verwerft bij zijn vorming of die verliest bij zijn ontbinding.

Ook wanneer een jongere mij plots aanspreekt en zegt: “Mijnheer, denkt u werkelijk dat er niets is na de dood?”, antwoord ik hem: “Maar natuurlijk, er is iets na de dood! Na jouw dood zal er juist ALLES zijn ... uitgenomen jij!” Hetgeen we zullen zijn na onze dood zal dit het equivalent zijn van hetgeen we waren vóór onze geboorte? Daarvoor zouden de twee metafysische identiteiten, en die van voordien, en die van nadien, dezelfde eigenschappen moeten hebben. Maar kan een onbestaand wezen eigenschappen bezitten? Wij kunnen er over spreken en zelfs aan dit virtuele personage eigenschappen toekennen, maar deze kenmerken zullen altijd maar de opsmuk van ons project zijn. De baby, die we beslist hebben te verwekken binnen twee jaar, ZAL mooi, intelligent en vriendelijk ZIJN ... Maar wat IS hij vandaag? Niets. Wij kunnen zelfs niet zeggen dat het mijn bedoeling zou zijn hem te maken. Daarentegen, wat is de overledene die wij herdenken als trouw, ijverig, sociaal, vandaag? Zou hij nog in onze herinnering bestaan? De relaties tussen de dood en onze herinneringen staan ons zeker toe te zeggen dat onze dierbare overledenen altijd voortbestaan in de nagedachtenis van diegenen die ze gekend hebben. Maar het is slechts een metonymie. De persoon die ontbonden is, is thans niets meer. Van “niets” kunnen we niets zeggen. Mijn oud-leerling heeft volkomen gelijk.

137.

Leugen. Liegen is absoluut niet “de waarheid niet zeggen”. Het is best mogelijk al liegend de waarheid te spreken. Een voorbeeld hiervan zal u overtuigen. Een lasteraar die beweert dat Dinges zijn vrouw bedriegt, zou het bij het rechte eind kunnen hebben zonder het te weten, zelfs als hij diep in zijn hart gelooft dat Dinges trouw is. Nochtans verhindert de werkelijke ontrouw van Dinges de leugen die met een lasterlijk oogmerk uitgesproken werd, niet.

Austin* had opgemerkt dat het volstaat om sommige woorden te uiten om een daad tot stand te brengen. Door te zeggen: “Ik beloof jou”, beloof ik daadwerkelijk, terwijl door te zeggen: “Ik zwem”, zwem ik niet noodzakelijk. Liegen behoort tot een andere categorie van daden of van toestanden waarvan het voldoende is ze te geloven om ze te doen of te zijn. Om te liegen is het voldoende dat je geloofde te liegen! Er bestaan andere daden van deze soort of andere toestanden die zo werkelijkheid worden van het ogenblik dat de dader ervan overtuigd is dat ze een feit zijn. Verlieft zijn bijvoorbeeld. Als we zeker zijn dat we verlieft zijn, dan is het omdat we het zijn. Hetzelfde geldt voor gelukkig zijn. Diegene die ervan overtuigd is dat hij

gelukkig is, is het werkelijk. En het zou absurd zijn hem te verwijten “je gelooft dat je gelukkig bent, maar in werkelijkheid ben je het niet!”. Het antoniem van liegen is niet “de waarheid spreken”, maar eerder oprecht zijn, te goeder trouw zijn. Ik weet niet waarom de Franse taal geen actief werkwoord uitgevonden heeft dat het antoniem van liegen is.” Hij heeft gelogen “ is over het algemeen in tegenspraak met “ hij heeft de waarheid gezegd”. Ons lexicon kent “sincériser” (être sincère = oprecht zijn) of “bonnefeder” (être de bonne foi = te goeder trouw zijn), die denkbare antoniemen zijn, niet.

Uit wat voorafgaat, volgt dat niet alle priesters tegen de kinderen liegen. Als ze de kletspraat en onzin aanhangen waarmee ze de kleine lege hoofden die hen toevertrouwd zijn, volproppen, kunnen wij moeilijk beweren dat ze liegen. Ze zijn oprecht! Maar het volstaat dat een priester zijn geloof verliest en hij begint te liegen als hij de leerlingen van de catechismusles dezelfde praatjes verkoopt uit de periode toen hij er nog in geloofde. Voor hem zijn er echter verzachtende omstandigheden. Het is liegen of zijn werk verliezen. Wat wil je dat een geestelijke van meer dan 50 jaar doet indien hij nooit iets anders gedaan heeft? Dankzij God kunnen de leraars filosofie veranderen van filosofie zonder de laan uitgestuurd te worden.

*Austin, J.L. Quand dire c'est faire, Editions du Seuil, Paris, 1970

138.

Mens sana IN corpore sano? Welnu neen. Een gezond lichaam. Dus een gezonde geest. Zit je slecht in je vel? Is je ziel ziek? Ben je depressief, angstig, paranoïde, schizofreen? Het is je lichaam (je neuronen, je klieren, je bloed, je maag, je darmen of je lever) dat ziek is. Een groep materialistische filosofen* heeft sedert lang het paralogisme aan de kaak gesteld: er zit niet meer geest IN een lichaam dan er beweging IN mijn arm zit wanneer ik grote gebaren maak. De beweging is slechts een uiting van de spieractiviteit. Bij de observatie van een stijf of verlamd lichaamsdeel zal niemand zeggen: “Zie je, de beweging van deze arm is ziek!”. Het zou goed zijn op dezelfde manier te redeneren wanneer het de ziel, die slechts één van de uitingen van de geestelijke activiteit is, betreft. Maar niets helpt en de grootste meerderheid van de kinderen groeit vandaag nog op met de illusie dat een “object”, dat van nature geestelijk is, in ons lichaam “HUIST”en dat we aan dit object de verantwoordelijkheid moeten toeschrijven voor de functiestoornissen van onze hersenen ... En indien de meningen van de gekken een biologische functie hadden?

*Bijvoorbeeld Julien Offray de la Mettrie die in ballingschap moest gaan omdat hij “L’homme machine” geschreven had (1748).

139.

U bent het “gay” huwelijk gunstig gezind? Maar, zeg mij, waarom zouden de homoseksuelen zich niet, zoals iedereen, moeten tevreden stellen met het trieste huwelijk?

140.

De biologen en de filosofen (bijvoorbeeld R.Dawkins en D.Dennett) hebben opgemerkt dat de ideeën, net zoals de levende wezens en de genen, onderworpen zijn aan een vorm van natuurlijke selectie. Een gen verspreidt zich door een mengsel dat het nakomelingschap verzekert. Om zich voort te planten reist een gedachte met het vervoermiddel van de taal van het ene brein naar het andere. Zij kan er wortel schieten of wegwijnen, aanvaard of verworpen worden, opleven in een ander brein en er samensmelten met andere of opgesloten blijven bij haar bewaarder om ziekelijk en verschrompeld in het gesticht van de uitgedoofde lichten te eindigen.

Het is verleidelijk te denken dat de motor van de natuurlijke selectie van de ideeën gevormd is

door hun weerstand tegen de pogingen tot vervalsing. Hoe meer een idee waarheidsgetrouw is, hoe beter het dus aan de mogelijke kritiek zou weerstaan, hoe meer het zich zou vermenigvuldigen.

Welnu, daar is niets van aan. De meest absurde ideeën (ik denk aan de opgelegde fabels door alle godsdiensten aan de kinderen) verspreiden en vermenigvuldigen zich veel vlugger dan de meest geniale wetenschappelijke hypothesen.

Geloven dat een idee zijn verspreiding en overleving zou kunnen verzekeren dankzij zijn waarachtigheid zou even belachelijk zijn als te denken dat een film een evenredige populariteit kan hebben naargelang de intelligentie van zijn onderwerp.

Net als een slechte succesfilm zal een slechte uitleg des te meer replek krijgen zodat hij gemakkelijk zal te verstaan zijn en de verwachtingen of de belangen van zijn publiek zal versterken.

De mythografen weten het. Het verhaal van de schepping van de aarde is gemakkelijker te begrijpen dan de vergelijkingen die het gedrag van een hypothetisch kerndeeltje van Higgs beschrijven. Het schenkt ons ook meer voldoening daar het onze belangrijkheid in het heelal waarborgt.

“De mensen vinden altijd een oplossing voor de problemen die ze tegen komen – een duidelijke, aanvaardbare, valse oplossing.”*

*H.L.Mencken, geciteerd door Dennett, in *La diversité des esprits*, blz. 208.

141.

Op 17 november laatstleden kwamen 49 Egyptische vier- tot zesjarige kinderen, allen zeker goed voorbereid om verpakt te worden volgens de islamitische voorschriften, om het leven in een vreselijke botsing tussen hun bus en een trein op een overweg. Deze week zijn het twee tientallen kleine Amerikanen, zonder enige twijfel goede christenen, van wie het leven door de schoten van een zwaargewapende psychopaat is weggemaaid.

Noch Mohammed, noch Jezus, hebben de slachting van hun leerlingen verhinderd en zowel Allah als God hebben zich zoals gewoonlijk volkomen onmachtig getoond. Elkeen met gezond verstand vindt dat die twee nulliteiten zijn. Nochtans liepen- zoals na ieder catastrofe- de moskeeën en de kerken vol opdat de viering van hun goedheid ten hemel zou stijgen.

U zou een wereld zonder leed willen waar geen enkele kreet van pijn ooit de serene en vredige sfeer zou verstoren waarin iedereen een totaal gelukkig bestaan zou leiden en de glimlach zou uitsterven tijdens een vredige slaap? Weet dat de bestaansreden van een wereldschepper volledig gebaseerd is op de onvolmaaktheden van zijn werk: hij bestaat enkel omdat hij ons in de shit heeft gestoken. In uw idyllische wereld zou God werkloos zijn.

142.

De socialo-communisten verafgoden de gelijkheid. De kapitalistische liberalen de verdienste. De grote massa's verenigen zich met vrome toewijding onder deze totems. Welnu, de sokkels die deze Goden dragen, worden door het ongedierte van de kritische geest aangetast. De gelijkheid blijkt tegennatuurlijk en nutteloos te zijn. De verdienste is slechts een spook dat verdwijnt wanneer we het zoeken.

Wanneer we onze oude idolen zullen weggestuurd hebben, waar zullen wij dan de zin van het leven vinden? Maar waarom wilt u absoluut dat de dingen zin hebben? Heeft het leven van een ezel enkel zin wanneer hij stro eet in de kribbe van de hemel?

143.

De aanhangers van de liberale ideologie nemen graag de volgende stelling aan: «Wanneer X verdienste heeft, dan zal X beloond worden met bezittingen, privileges, voordelen, enz. ...». Met een spitsvondige goocheltoer zal het gemakkelijk zijn er zichzelf van te overtuigen dat “wanneer X een aantal bezittingen heeft, van privileges geniet die hem talrijke voordelen bezorgen, enz. ..., X dan verdienstelijk is.” Met andere woorden, de rijken verdienen het altijd om rijk te zijn.

Ziedaar een overtuiging die zich gemakkelijk zal vastzetten in de geesten van personen die benijdenswaardige sociale posities bekleden. Sommigen zullen er zelfs in slagen de erfelijkheid van de privileges, die de essentie zelf van de aristocratie is, te verdedigen. Wanneer mijn ouders verdienstelijk zijn geweest, zal ik dat ook zijn, daar ik hun afstammeling ben.

De controverse stellingen worden eveneens als waar beschouwd: “Wanneer X geen enkele verdienste heeft, zal hij geen enkele beloning krijgen”. En het sofisme werkt evenzo in de andere richting: “Wanneer X geen enkele bezitting, privilege of voordeel heeft, enz. ..., dan is het ongetwijfeld omdat hij geen enkele verdienste heeft». Met andere woorden, ergens verdienen de armen om arm te zijn.

In onze sociale komedie spreken we voortdurend van de verdienste maar ze laat zich niet zien.

144.

Wat is een kunstwerk? Het is de productie van een menselijk wezen dat een groot aantal andere menselijke wezens heeft kunnen overtuigen dat hij een kunstenaar is. Zijn groot talent is welsprekendheid. Zodra veel mensen overtuigd zijn dat een beeldhouwwerk, een schilderij, een choreografie, een gedicht, een film, een po, een verpakking van een monument of afdrukken van naakte vrouwen op papier, kunst zijn, dan worden dit beeldhouwwerk, dit schilderij, deze choreografie, dit gedicht, deze film, deze po, deze verpakking of deze afdrukken werkelijk kunst.

Wanneer u overtuigd bent dat u verliefd bent, dan bent u verliefd. Maar wanneer u overtuigd bent dat u een kunstenaar bent, dan bent u het nog niet en alles blijft nog te doen om een publiek te vinden. Daarvoor zullen alle middelen goed zijn want de concurrentie is zeer hevig en de opbrengst zeer belangrijk.

In het begin van de XXste eeuw stelde Marcel Duchamps zijn ready-mades voor. In 1995 is de Amerikaanse kunstenaar Christo erin geslaagd de Duitse volksvertegenwoordigers te overtuigen hem de toestemming te geven de Reichstag in Berlijn in te pakken. In de jaren 60 werd Yves Klein bekend door zijn antropometrieën uit zijn blauwe periode. Deze waren het resultaat van de lichaamsafdrukken van vrouwelijke modellen die zich vooraf met blauwe verf hadden ingesmeerd.

145.

We moeten niet lang nadenken om te beseffen dat de eis “dezelfde rechten voor iedereen», die zeker in de lijst van argumenten van de verdedigers voor het homohuwelijk voorkomt, de uitdrukking van een contradictio in terminis is.

Het begrip “recht” op zichzelf houdt het sanctioneren van een verschil in. Wanneer een gehandicapte het recht heeft om te parkeren op een voorbehouden plaats betekent het dat anderen dit recht niet hebben. Een man heeft niet het recht om zich voor een vrouwen tennistoernooi in te schrijven.

Zelfs als een staat, zoals Frankrijk, het recht op het homohuwelijk toekent, betekent dit verre van “een recht op het huwelijk voor iedereen”. U zult bijvoorbeeld uw vader of uw moeder niet kunnen huwen. U zult ook niet het recht hebben de profeet na te bootsen die met Aïcha huwde toen ze maar 9 of 10 jaar was.

Zouden de politiek correcte geesten, die kampioenen zijn van het huwelijk voor iedereen, ook niet moeten overwegen om het woord “homoseksuelen” te verbieden, daar het deze personen die kandidaat zijn voor het huwelijk, aanduidt? Ik stel voor om tegenwoordig over hen te spreken als “altergekoppeld”. Dit zou veel fatsoenlijker zijn.

146.

Hun verhalen zijn kleurrijk en wreed. Zij vertellen ons over witte en bruine dwergen, rode reuzen, sterrenstelsels die verslonden worden door de gulzige mond van zwarte gaten, nevelvlekken waar zich toekomstige sterren in smeden, weesplaneten, spiraalvormige of elliptische melkwegen, de geboorte en het einde van ons heelal. Het zijn de hedendaagse astrofysici die de metafysici van vroeger onttroond hebben.

Het verschil tussen de oude metafysica en de nieuwe astrofysica zit in de uitvindingen van deze laatste. Wanneer deze ernstig genomen worden, brengen ze de totale en definitieve vernietiging van alle verwachtingen mee die gevoed werden door de menselijke bavianen: deze beweren, sedert altijd, de voornaamste wezens te zijn die door hun bestaan het ontvouwen van de hemelbollen aantonen.

147.

De godheid legt ons volstrekt niets uit omdat ze ons absoluut alles uitlegt. Aldus stelt de magisch-mythische denkwijze passe-partout oplossingen voor aan al diegenen die de levensproblemen willen begrijpen. Het woord “God” is daartoe het gemakkelijkst want u kunt zich geen enkele vraag inbeelden die dankzij hem niet zou kunnen beantwoord worden.

Waarom is er slechts één overlevende in deze vliegtuigramp? Omdat God hem heeft willen redden. Waarom is mijn kind gestorven? Omdat God het tot zich heeft geroepen. Waarom lijden wij? Omdat God ons een beproeving oplegt. Waarom zijn wij gelukkig? Omdat God met ons is. Waarom zijn wij ongelukkig? Omdat God ons verlaten heeft.

Maar waarom geloof ik dan niet in God? Omdat God dit niet gewenst heeft. Hier slaak ik een zucht van opluchting: dit wraakzuchtige individu kan het mij dus niet kwalijk nemen.

148.

Op welke manier kunnen we een grote reiziger worden en veel meer kilometers afleggen dan een lijnpiloot? Het volstaat thuis te blijven en oud te worden.

Alle metgezellen van de wereldtol maken ieder jaar hun reis rond het zonnemellichaam (930 miljoen kilometer) tegen een gemiddelde snelheid van 160.000 km per uur.

Voor het ogenblik heeft uw dienaar 61 miljard kilometer op de teller bijeengebracht. We zouden aan dit cijfer de afstand moeten toevoegen die door de zon zelf* rond het melkwegstelsel wordt afgelegd en, waarom ook niet, de ruimtes die door de Melkweg, die onze ster in één van zijn spiraalvormige armen bevat, doorlopen worden.

We bewegen dus veel zonder ons te verplaatsen! Gezien we niet uitgerust zijn met een zintuiglijk orgaan dat ons in staat stelt een uniforme beweging te ontdekken, voelen wij echter geen enkele van deze translaties.

Ziedaar waarom wij ons niet meer bewust zijn van onze rondreizen doorheen de ruimte dan van de veranderingen van de rode bloedlichaampjes in ons bloed, de uitzending van hormonen door onze klieren of van de veranderingen van elektrische spanning langs onze neuronen. Wij weten niets van al deze bewegingen die nochtans volledig ons leven en onze dood bepalen.

Daar de opwinding ons enkel de illusie geeft van meer te bewegen dan de anderen, is het daarom ook beter om thuis te blijven en ouder te worden.

*” Haar galactische omwentelingsperiode bedraagt ongeveer 220 miljoen jaar, en haar snelheid 217 km per lichtseconde, gelijkwaardig aan een lichtjaar om de 1.400 jaar (ongeveer), en een astronomische eenheid om de 8 dagen” (<http://fr.wikipedia.org/wiki/Soleil>)

149.

[Hypotypose](#). Ik lig uitgestrekt, naakt, op de onderzoekstafel. Hij betast nauwgezet mijn buik en verzoekt mij vervolgens op mijn zij te draaien. Terwijl ik tot de daad overga, bereikt hij de kast en ik hoor het geluid van dozen die verplaatst worden en iets dat lijkt op een elastieken geklap. Ik verwacht dat hij mijn rug zal onderzoeken in de streek waar ik pijn heb en die de reden van mijn bezoek is.

In plaats daarvan nadert hij al zeggend: “ Ik zal een kleine rectale touche uitvoeren” en, zo gezegd, zo gedaan, plant hij zijn wijsvinger in mijn kont zonder mij de minste kans te geven om te protesteren of het onderzoek te stoppen. Waar is mijn verstand! Ik had nochtans op een koperen plaat die zich bij de ingangdeur bevindt “[proctoloog](#)” gelezen. Proctoloog, wat voor een roeping!

Een vinger van een man in mijn achterste, dat was me nog nooit overkomen. Ik leef tegenwoordig in het tijdperk van de digitale sodomie. Waartoe dient heel de filosofie van diegene die aldus bij verrassing genomen wordt? Tot niets. Verbijsterd en ontzet, we laten ons, zoals iedereen, door de vinger naaien. Xenophanes, Epicurus, Phyrrho zijn er niet om ons te helpen. De nutteloze filosofie belet niet dat een onbekende ons van vanachter gebruikt.

150.

Het geluk is het genoegen van in leven te zijn. Maar het leven is ook de kwaadaardige tumor van een planeet. Het is de wildgroei van cellen die leidt tot de vernietiging van het sterrenlichaam dat besmet wordt door het leven.

Veelvuldig en duurzaam bij de jongelingen, wordt het bewustzijn om gelukkig te zijn zeldzamer en kortstondiger tijdens de volwassenheid. Het is op dat ogenblik de list die gebruikt wordt door de ziekte opdat de volwassenen zouden verdergaan om zich zoveel mogelijk te reproduceren. Tijdens de neergang van de kindsheid zijn het de herinneringen aan de gelukkige momenten die de ouden van dagen aanzetten zich aan een leven vast te klampen dat voortaan onbeduidend is. Wij zijn zoals de spelers die, omdat ze bij het begin van de avond gewonnen hebben, de roulettetafel niet meer kunnen verlaten vooraleer geruïneerd te zijn.

151.

Iemand heeft gezegd dat het veel belangrijker was te weten dat er papier aanwezig is in de toiletten waar wij naar toegaan wanneer de noodzaak ervan zich doet voelen dan te weten (of zich te verbeelden van te weten) dat het heelal al dan niet een begin heeft. Deze onbekende maar scherpzinnige denker onderstreepte hiermee dat niets, ABSOLUUT NIETS, in uw leven zou gewijzigd worden in functie van het antwoord dat u zou kunnen geven op de tweede vraag.

Daarentegen, wanneer u de anderen overtuigt dat u de sleutel van het raadsel bezit, dat de activiteiten en de drijfveren van de Grote Manitoe vóór de big-bang geen geheim zijn voor u, dan zal u zich opwerken tot aan de top van de “achtenswaardige maatschappij”, van de Academie der profeten. Terwijl de tirannen, de koningen en de presidenten zich met de macht over de wetten van de staat tevreden stellen, zal u de macht over de geesten verkrijgen die onbetwistbaar de grootste van alle is. Als zij nu president, koning of tiran zijn, de [pareidolie](#) van uw wolken zal ze allen doen knielen.

152.

Paralogisme van de extrapolatie.

Als micro-organismen, geplaatst op de curven die door de evolutie van de natuurverschijnselen getekend worden, zien we niet ver voor noch achter ons. In zo'n eng perspectief is het voor ons onmogelijk met een blik de vorm van ons traject te begrijpen. Alzo zijn we onderhevig aan de illusie van de rechte. Zoals deze eerste denkers, omdat de horizon voor hen plat leek geloofden dat de Aarde de vorm had van een pannenkoek die van alle kanten omringd was door water, extrapoleren wij onze toestand in de tijd. Nochtans, een beetje gezond verstand geeft te denken dat geen enkele evolutie, nooit, niet lineair is. Wij leven onder de wet van de klokkrommen. Alle leven begint met fenomenen van groei vooraleer een plateau te bereiken die een neergang inleidt. Zo gaat het met het individuele leven, met het leven van een soort, kortweg van het leven. Zo ook verloopt het met een molecule, een bacterie, een woud, een woestijn, een beschaving, een planeet, een ster of een melkwegstelsel, zo ook met het menselijk ras. De filosoof, indien hij de waarheid gunstig gezind is, is een grote desillusionist.

153.

De gelovigen denken er niet meer aan dan dat ze aan hun ziel denken voor hun geboorte. Ik heb het over God vóór de schepping.

Niemand vereerde hem. Niemand aanbad hem. Wat deed hij? Hij probeerde te slapen in zijn mand, 18 uur per dag, zoals mijn hond, behalve dat er geen dagen waren en geen mand was... Wanneer hij er genoeg van had om eeuwig te zijn en geen vrienden te hebben, beging hij de onherstelbare erfzonde door de verschrikkelijke machinerie van het heelal in beweging te brengen.

Hij verwezenlijkte op die manier zijn pervers verlangen om door zijn eigen slachtoffers geprezen te worden.

154.

Om het welbehagen van de gezondheid te begrijpen, moeten we de ziekte kennen of gekend hebben. Het menselijk dier – waarschijnlijk zoals alle dieren – is zo ingesteld dat het geen enkel genot haalt uit de vermogens die het nooit heeft gemist of uit diegene waarvan het denkt ze nooit meer te zullen missen.

Noch de Griek uit de Oudheid noch de Provençaal uit de Middeleeuwen noch de indiaan uit het precolumbiaanse Amerika genoten van te leven in een ongerepte natuur. Zij hielden van de mildheid van de aarde omdat ze de het ontbreken of de zachtheid van een mooie dag kenden, omdat ze de koude kenden. Maar omdat ze nooit de vervuiling hadden meegemaakt noch de overlast van onze industriële steden hadden ondergaan, konden ze niet genieten van de zuiverheid van de lucht.

Wanneer u, zoals ik, overtuigd bent, zult u aannemen dat het woord “paradijs” uit de christelijke theologie geen enkele zin heeft daar het concept, dat het aanduidt, tegenstrijdig is. De ongelukkigen die er voor de eeuwigheid zouden verblijven zouden er heel eenvoudig niet van profiteren.

Een echte Hof van Eden moet zijn muggen, zijn rot fruit en zijn strenge winters hebben.

155.

Wij bevinden ons allemaal in een gevangenis waaruit niemand kan ontsnappen en die het ego heet. Indien het egoïsme het kenmerk is van de acties van de individuen, uitgevoerd om hun eigen situatie te verbeteren, dan zijn de vrijgevigheid, de liefdadigheid en de bescheidenheid er metamorfosen van. Lucas verbeterend (“Want ieder die zichzelf verheft, zal vernederd worden, maar wie zichzelf vernedert, zal verheven worden”*) schreef Nietzsche: “Diegene die zich verlaagt wil zich verheffen”*. Ik voeg er aan toe: diegene die geeft, wil ontvangen. U doet goed voor een ander? U bent altruïst? Dit is omdat u er ergens meer plezier of minder

misnoegen in vindt dan wanneer u hem aan zijn triestig lot zou overlaten. U offert uw leven op voor een ander? Dit is omdat het leed dat u zou ondervinden zonder deze opoffering nog ondraaglijker zou zijn dan het vooruitzicht van uw heengaan.

Maar ben ik nog egoïstisch wanneer ik overtuigd ben dat ik niet in mijn persoonlijk belang handel?

Het egoïsme behoort (zoals de liefde, het geluk) tot deze soort concepten die ik auto-evaluatief noem en die dusdanig zijn dat diegene die gelooft dat hij het is, het werkelijk is. Als u gelooft dat u verliefd of gelukkig bent, dan bent u verliefd of gelukkig. Het predicaat “egoïst” werkt op dezelfde manier: we moeten geloven dat we het zijn om het werkelijk te zijn.

Het altruïsme is het egoïsme van degenen die onbewust zijn.

*Lucas 18: 14, Groot Nieuws Bijbel 1996.

*NIETZSCHE, F., *Menselijk, al te menselijk*, 87.

156.

We moeten het erkennen: het door de evangelisten uitgedacht scenario om een einde te stellen aan het leven van hun held is opmerkelijk goed uitgewerkt. De beklemmende atmosfeer van het laatste avondmaal, het verraad, het proces, de marteling, de enscenering van de boeven, de medelijdende legioensoldaat ... Daar neem ik mijn petje voor af! Vandaag zouden Mattheüs, Marcus, Lucas en Johannes ongetwijfeld hun talent als scenarist kunnen oefenen in Hollywood.

Jammer dat Hergé er niet aan gedacht heeft een gruwelijk einde voor Kuifje te voorzien. Stel dat hij hem had doen verdrinken, opgehangen aan zijn voeten teneinde zijn hoofd onder te dompelen in een aquarium dat hijzelf zou getransporteerd hebben tot op de top van de Kunstberg onder de spottende opmerkingen van de nazisoldaten. Onze nakomelingen hadden binnen enkele eeuwen de liefhebbers van Kuifje kunnen zien defileren, de schouders geladen met aquariums, de lijdensweg van de prachtige Übermensch herdenkend.

157.

De plicht van een oude altruïst is om zich te doen verfoeien. Zou hij geliefd zijn geweest dat hij mensen zou hebben doen wenen bij zijn heengaan? Daarentegen, indien hij onuitstaanbaar is, zal iedereen zich verheugen dat hij eindelijk overleden is.

Deze oude lastige vent die u verafschuwt was misschien in werkelijkheid een edelmoedige grijsaard, een humanist, bezorgd om u geen verdriet aan te doen.

Ik denk dat het ook zo met God gaat: hij heeft zijn schepping zo verprutst dat geen enkel redelijk wezen hem nog kan liefhebben. Moge deze gedachte u het plezier van zijn dood niet vergallen.

158.

“Is er niets roekelozer en onzinniger dan te redeneren over een object waarvan we de onmogelijkheid erkennen om het te bedenken?” schreef Baron d’Holbach.*

Het is waar: wij kunnen onzinnige woorden *ad libitum* scheppen, woorden waarvan de definities eigenlijk *onbegrijpelijk* zijn. Karamatchouk produceert vierkante cirkels. Het concept “vierkante cirkel” is een *contradictio in terminis*.

Het woord “God”, gebruikt om een alwetend, almachtig en volmaakt goed wezen aan te duiden, verliest ook alle betekenis omdat de eigenschappen die zijn definitie omschrijven, tegenstrijdig zijn.

Dat de godsdienst belangrijke antilogicale concepten heeft verzonnen, zal niemand verwonderen voor zover de kerkelijke instelling er enkel in bestaat om de geesten te manipuleren die ze aan haar charmes kon onderwerpen. Helaas, de meest betoverende termen zoals God, het paradijs, het leven na de dood, de ziel zonder lichaam verwijzen naar begrippen die niet zonder antinomie uitdrukkelijk kunnen geformuleerd worden.

Tegenwoordig blijven de deugdzame verdedigers van “gelijke rechten voor iedereen” niet achter.

Een recht is nooit “voor allen” en een handeling die iedereen kan uitvoeren heeft geen recht nodig. Zelfs als het toegekend is aan homoseksuelen, blijft het recht om te trouwen exclusief: u kunt noch uw zuster, noch uw broer, noch uw vader, noch uw moeder, noch uw kind in het algemeen trouwen. Een recht is een mogelijkheid, toegestaan aan een geheel van individuen op een bepaalde plaats en gedurende een bepaalde tijd. Het geldt nooit voor iedereen. Het recht om *hier* te zwemmen vóóronderstelt dat *daar* het zwemmen verboden is.

De formule “gelijke rechten voor iedereen” is dus een oxymoron, maar zij is zeer nuttig voor de propaganda: waarom zou men mij een recht weigeren dat voor iedereen zou gelden?

**Le Bon sens puisé dans la nature*, blz. 143.

159.

In een toespraak, bestemd voor de studenten van de LA SAPIENZA universiteit in Rome*, schreef paus Benedictus XVI: “... de kennis van de waarheid heeft de kennis van het goede tot doel. Dit is ook de zin van de socratische vraagstelling: wat is het goede dat waar maakt? De waarheid maakt ons goed en de goedheid is waar: dit is ook het geval met het optimisme dat bevat is in het christelijk geloof...”

Inzake begripsverwarring kan niemand wedijveren met de vroegere baas van de katholieken. Wat doet het er toe dat het beroemde waarheidsbegrip verdraaid wordt als het ons maar dient! In dit dogmatisch perspectief is de waarheid alleen datgene dat ONZE mening (opvatting) over het goede kan dienen.

De filosofen die bezorgd zijn om het gezond verstand en de conceptuele duidelijkheid, hebben sedert lang erkend dat het ware niets te maken heeft met het goede of het juiste. De waarheid is de eigenschap van de uitspraken die bepaalde voorbije, tegenwoordige of toekomstige toestanden van de wereld beschrijven. Zijn waar, die uitspraken die niet in tegenstrijd zijn met de waarnemingen die erop betrekking hebben. De wereldlijke bewegingen zijn de enige rechters die het bewijs van eer van “het ware” kunnen bezorgen dat wij soms voor deze taalfragmenten opeisen.

Nochtans voedt de taal de verwarring door de waarheid toe te kennen aan personen door metonymie. Door het feit dat uitspraken als “hij is boekhandelaar”, “hij is gelovig” waar zijn, zullen wij de nadruk leggen op het alleenrecht van deze waarheden door de uitdrukkingen “een echte boekhandelaar” en “een echte gelovige” te gebruiken. De echte boekhandelaar verkoopt alleen boeken en de echte gelovige heeft een authentiek geloof.

De goedheid en de juistheid daarentegen zijn eigenschappen van wezens of acties die nuttig zijn voor de doelstellingen die wij delen, voor de doeleinden die wij verdedigen. Waren ze niet geschreven door een paus die zich beroept op Socrates, dan zouden de uitspraken: “De waarheid maakt ons goed” en “De goedheid is waar” een dubbele stomiteit zonder betekenis vormen. Dit is inderdaad het geval met het optimisme van het christelijke geloof.

*De paus heeft uiteindelijk afgezien van de toespraak als gevolg van een gezamenlijk protest van studenten en professoren.

160.

Op het gebied van propagandistisch ceremonieel is de verbeelding van de verantwoordelijken

van de katholieke kerk niet te evenaren. Een bewijs hiervan is het ritueel op Witte Donderdag tijdens hetwelk de paus de voeten van de voor de gelegenheid met zorg geselecteerde uitverkorenen kust, na ze gewassen te hebben.

Maar kent u het anagram van “pieds pourléchés»?*

Wanneer ze blijk geven van een zekere “imprédictivité” **, bekoren de anagrammen mij.

Degene die ik gisteren morgen ontdekte, is mij zeker ingegeven door de duivel die ik bij deze bedank voor zijn discrete hulp.

Verander inderdaad de volgorde van de letters en uw “pieds pourléchés” worden “curés pédophiles”***.

*pieds pourléchés = langs alle zijden afgelikte voeten

** imprédictivité : term uit de logica die aanduidt wanneer een onderwerp over zichzelf spreekt

***curés pédophiles = pedofiele pastoors

161.

“Herpak je” zeggen de meesten tegen een melancholische vriend. Zij stellen zich voor dat het bewustzijn soeverein over ons humeur is. Bepaald door het mentale, wordt een verandering van humeur aldus begrepen als een vrije daad. De acedia* is een hoofdzonde.

Wat voor een minachting! Nooit is het bewustzijn opgewassen tegen meer doeltreffende meesters van het humeur zoals de spijsvertering, de hormonen, het licht, de hoeveelheid slaap, de luchtkwaliteit, alcohol, tabak, cannabis, cocaïne en ik vergeet er nog. Dit zijn de ingrediënten die

het kleurenpalet van onze gehumeurdheid en onze opgewektheid versieren.

De grote kwestie van ons bewustzijn is om ons vooruitzichten te gunnen die een adaptieve waarde hebben. Ik weet veel zaken door ondervinding die me toelaten te overleven of mijn levensomstandigheden te verbeteren. Ik weet als ik van deze steile rots val, ik dood zal zijn. Het leven heeft mij geleerd, dat als ik mij ‘s avonds volprop, ik waarschijnlijk nare dromen zal hebben. Ik weet eveneens dat door te lang thuis te blijven de treurigheid dreigt en door vrienden te ontmoeten ze weggaat.

Aldus is het humeur slechts op een indirecte manier door het mentale bepaald en deze bepaling blijft zeer beperkt. Wat staat er mij te doen als de gal, afgescheiden door mijn lever, mij alle verlangen afneemt om mijn vrienden te zien en om te vechten tegen mijn vlaag van huiselijke melancholie? Wat staat er mij te doen als de kortstondige euforie als gevolg van de alcohol die ik zo pas dronk mij aanzet om mij vol te proppen, zelfs als ik weet dat ik het zal betalen met verscheidene dagen van onbehagen? De Franse alledaagse taal heeft zich niet vergist door het woord “humeur” te doen evolueren naar zijn huidige betekenis (de vrolijke of de droevige hoedanigheid van een geestestoestand) vanuit een woord dat een vloeistof aanduidde, afgescheiden door een inwendig orgaan. Zo is uw goed humeur niet het resultaat van een keuze maar is het de uiting van goede vloeistoffen die uw weefsels van bloed voorzien. Omgekeerd, is de zwartkijker het slachtoffer van de zwarte vloeistoffen (de zwarte gal), afgescheiden door de bijnieren.

In de club van de zwaarmoedigen heeft het geen zin om een goed geweten te hebben.

*Acedia : Latijnse benaming voor gemakzucht, traagheid, luiheid of vadsigheid. Het is één van de zeven hoofdzonden. Zie ook “Acédie” op Wikipedia.fr

162.

U hebt gezegd “dik”? Er zijn geen dikke. We behoren tot een grote familie van wie de leden verschillende gewichten hebben en ik verbied u om van dikke te praten. Zo drukt de politiek correcte dwaasheid zich uit.

Ik verneem via France Culture dat de president zijn belofte zal waarmaken om de grondwet te

wijzigen opdat die niet langer het woord “ras” zou bevatten. Wat een demagoog! De Franse grondwet kon desbetreffend niet duidelijker zijn; hij preciseerde dat niemand kan worden gediscrimineerd op basis van zijn ras. ”Zij (de Republiek) verzekert de gelijkheid voor de wet van alle burgers, ongeacht hun afkomst, ras of godsdienst.” *

Voor de geassocieerde humanitaroïden is dit reeds te veel en past het om woorden die hen niet bevallen, uit de taal te verwijderen . Ze maken zichzelf wijs dat, door de woordenschat te zuiveren, hen de eer zal toekomen omdat ze zaken veranderd hebben. Ik verwacht mij aan een taalpolitie die een proces-verbaal zal opmaken tegen u en u naar het strafbankje zal sturen voor het gebruik van zo'n woord in een gesprek.

Dergelijke hysterie wordt aangemoedigd door de soms onbewuste verknochtheid aan religieuze fabels die we aan kinderen blijven onderwijzen. Volgens deze mythen zijn we geen dieren en enkel dieren behoren tot rassen. Het is waar dat niemand een hazewind zal verwarren met een basset, een Duitse dog en een chihuahua. Daarentegen springt het in het oog dat een Zweed en een pygmeë identiek zijn!

Het komt dus zover dat het woord “ras” behoort tot die woorden die als de pest te mijden zijn. Ik bedoel termen die een positieve gevoelswaarde hadden en die in ongenade gevallen zijn onder invloed van de ideologen. Een “sofist” wees eerst iedere mens aan die uitmunt in een kunst vooraleer Plato de betekenis van een opzettelijk misleidende redenering aan het woord “sofisme” oplegde. “Neger” riep de zwarte kleur op vooraleer het een minachtende benaming werd. Het Franse woord “métèque” stond in Athene voor een stadsbewoner, maar die van elders kwam, dus een vreemdeling. Het is een heel mooi woord en de vreemde arbeider is bovendien nuttig. Diezelfde Plato heeft meegewerkt aan zijn waardevermindering. Bij de misdrijven van de excessen van democratie geeft de vader van het idealisme aan dat “... de métèque de gelijke wordt van de burger, de burger van de métèque en ook van de vreemdeling” **.

Nu vandaag de populaire demagogie in heel Europa triomfeert, wie zou durven zeggen dat hij door een Brusselse of Parijse wijk vol “métèques” heeft gewandeld?

Enkele dichters hebben deze in ongenade gevallen woorden gebruikt om ze in eer te herstellen.

Léopold Sédar Senghor is zo geniaal geweest om zijn zwart-zijn te verkondigen en Georges Moustaki heeft “*Le Métèque*” gezongen. Wat mij betreft, kleine zondagsdenker, ik ben slechts een SS (sceptische sofist) van Kaukasisch ras of ook europoïde genoemd, zoals u wilt.

* Grondwet van 1958, eerste artikel

** Republiek , Boek VIII, 563

163.

In de prachtige naamgevende film van Lars Von Trier, *Melancholia*, zal een dwalende planeet, gevangen genomen door het zonnestelsel, met de aarde in botsing komen en er elke vorm van leven vernietigen.

Verplaatst u zich door verbeelding in een wetenschapper die een granieten asteroïde zou ontdekken die groter is dan onze maan en die zich op ons stort aan een snelheid van 50.000 km per uur. Uw berekeningen zouden u de zekerheid geven dat ze binnen de zes maanden frontaal met onze wereld in botsing zal komen binnen. Zult u uw ontdekking aankondigen? U zou kunnen denken dat het uw plicht is om de mensen van hun nakende verdwijning in te lichten. Op die manier zouden ze maatregelen kunnen nemen. Maar dewelke, daar immers niets de catastrofe zal overleven en geen enkele afstammeling de vruchten zal plukken van hun uitwerking, wat ze ook moge zijn? Waarschijnlijk zou u tot het besluit komen dat het beter is de waarheid geheim te houden.

Laat ons in het denkbeeldige blijven maar laat ons van personage wisselen. Veronderstel dat uw gezond verstand u overtuigt dat het menselijk ras niet alleen zal verdwijnen maar ook niet

meer sporen in het heelal zal nalaten dan een mierenhoop, vernietigd door een graafmachine in het Amazonewoud. Uw zekerheid is onweerlegbaar. Zult u ze mededelen? Zult u uw tijdgenoten ervan willen overtuigen dat ze zich zelf wijsmaken dat de mensheid haar zin put uit de eeuwigheid?

Zoals onze denkbeeldige wetenschapper trekt een nihilist zich terug in de stilte. Door te communiceren verraadt hij ergens dat hij nog op iets hoopt. Als hij consequent is, zal hij niets meer zeggen.

Het is dus hier dat ik moet zwijgen.

164.

Dankzij de vooruitgang in de geneeskunde zal de mensheid weldra grotendeels bestaan uit ouderlingen die verstoken zijn van de energie – paradoxaal genoeg van levensbelang – die hen toelaat zelfmoord te plegen. Ontelbaar die vrouwen met de huid van papyrus die geen enkele man nog zou willen berijden en ontelbaar die mannen voor wie zelfs Viagra zonder uitwerking blijft! Zij herinneren zich zelfs het gelaat niet meer van hun partner, vroeger in beroering gebracht door het orgasme.

Het koffielepeltje dat een chagrijnige verpleegster tussen hun tandeloze kaken duwt, voedt deze ellendige levens, onbekwaam tegenwoordig om de Heer te prijzen die hen dit wonderbare geschenk heeft gegeven.

Inderdaad, ik zeg u: zelfmoord is een grote en mooie daad en de dokters die hulp verlenen aan dit project zijn goede mensen. Een rationele godsdienst zou dokter [Jack Kevorkian](#) moeten heilig verklaren. Helaas! “Rationele godsdienst” is een *contradictio in terminis*.

165.

De paradox van het succes is de wanhoop om het te zien verdwijnen. De ongelukkige die slechts mislukkingen aaneenrijgt is tevreden er mee op te houden. Gelukkig zijn de mislukkelingen: hun einde is een succes.

166.

Hetgeen Auguste Comte de speculatieve gedachte noemde* - die waarvan de concepten aan geen enkele waarneming kunnen gebonden worden – kan aanleiding geven tot spirituele oefeningen (in de dubbele zin van het woord : geestig en religieus).

Heeft God bijvoorbeeld de macht om zelfmoord te plegen? Indien hij werkelijk almachtig is zoals zijn dwepers suggereren, kan hij ontegenzeggelijk de duur van zijn leven of zijn leven zelf beëindigen.

Welnu, indien hij deze daad beging, zou hij niet eeuwig bestaan, wat natuurlijk niet overeenstemt met het beeld dat de panegyrici van hun hemelse baas vormen. Het is hem dus blijkbaar onmogelijk een daad te begaan die de schepsels, die hij naar zijn beeld heeft gemaakt, nogal dikwijls uitvoeren.

Wat voor ons in werkelijkheid onmogelijk is, is een dergelijke paradoxale God te bedenken die onbekwaam is om aan zijn eigen bestaan een einde te stellen.

Maar laten we voor een ogenblik vergeten dat hij tot het eeuwig leven veroordeeld is. Beelden we ons in dat hij deze wanhoopsdaad begaat voor het droevige schouwspel van het heelal dat hij geschapen heeft en dat hij zelf zo jammerlijk om zeep hielp. Uiteindelijk pleegt hij dus zelfmoord.

Wanneer de Grote Smeerlap vertrekt**, zijn we waarlijk opgelucht!

*Auguste COMTE, *Discours sur l'esprit positif*, Cursus onderwezen tussen 1830 en 1850 en gepubliceerd in 1844. **Woordspeling: “le Grand Salaud part” kan ook begrepen worden als “le Grand Salopard”. “Salopard” is het familiale voor “salaud”

167.

Een socialistische minister* die het belastinggeld, dat hij heeft kunnen ontwijken in zijn land, wegstopt in Zwitserland, doet mij denken aan een katholieke prelaat die bang zou zijn om te sterven. De ene gelooft niet intenser in het gerecht dan de andere in de hemel. Nochtans heeft de ene net zoals de andere het gerecht of de hemel gebruikt opdat hun onderneming zou bloeien.

*Allusie op Jérôme Cahuzac, gewezen onderminister van budget

168.

Kort geleden vernam de wereld dat de memoires, geschreven door Alfred Rosenberg, een van Hitlers inspirators, door een van de Amerikaanse rechters in het proces in Neurenberg werden achterovergedrukt. Tijdens dit rechtsgeding werd deze ideoloog van het nazisme voor misdaden tegen de mensheid en tot de ophanging veroordeeld.

Ik stuur jou naar de galg en daarna steel ik in alle stilte jouw werk!

Deze geschiedenis is veelzeggend voor de kaste van de rechters!

169.

Een gewone dame, maar voorzien van een stevige dosis gezond verstand, vertelde mij onlangs: “Een politicus zou, voor alles, moet denken aan het algemene welzijn. Welnu, wat stellen we vast? Het merendeel onder hen denkt slechts aan zaken die hen toelaten hun zakken te vullen.”

Zonder twijfel heeft zij gelijk. Maar mijn inspiratiebron heeft niet overwogen dat de situatie nog erger zou zijn ingeval de teugels van de macht zouden voorbehouden zijn aan de zeldzame personen die vastbesloten zijn om uitsluitend voor het welzijn van de anderen te werken (zoals zij het zich voorstellen).

Veel gevaarlijker inderdaad dan dieven, oplichters en gangsters zijn diegenen die deugdzaam zijn. Hitler was vegetariër, geheelonthouder van wijn, matig en trouw in de liefde. God behoeft ons voor hen die de deugd beoefenen!

170.

Onder filosofie versta ik het geheel van geleverde inspanningen om niet meer de dupe te zijn.”De mug de weg naar de uitgang van de vliegenvanger tonen, schreef Wittgenstein.”* De Oostenrijkse denker preciseerde niet dat de mug meestal niet van plan is weg te gaan en verkiest gevangen te blijven in de roes die de honing haar op de bodem van een fles verschaft. Maar hoe een vooruitgang van de rede en de kritische geest bekomen - is dit niet hetzelfde? – als de

bedrogenen *tevreden* zijn? Tevreden wanneer een dokter die zich afficheert als “homeopaat” hen pillen voorschrijft die enkel bloem bevatten; tevreden wanneer een pastoor hen de verzekering van het eeuwige leven geeft; tevreden wanneer een prinses huwt; tevreden om in spoken te geloven of in telepathie; tevreden dat mirakels toegekend worden aan de hemelse interventie van een dode paus; tevreden dat hun geliefkoosde televisiezender een documentaire film over het bezoek van buitenaardse wezens programmeert; tevreden om zich te laten behandelen via psychoanalyse**...

De eerste zorg van de naïeve mensen is van zo te blijven en te handelen zodanig dat de anderen op hen lijken: het is nodig de vreugde van te geloven over te dragen. De bedrogene, gelukkig om zo te zijn, is de beste overbrenger van de bedriegerij waarvan de infectie zich volgens de epidemische wetten verspreidt. Bovendien: zodra een bedrog de lichtgelovige bevredigt, wordt diegene die het als dusdanig aan de kaak stelt, als een paria afgekeurd en verafschuwed. Ziedaar waarom we moeten afzien van de positivistische en humanistische

droom van bevolkingen die bevrijd zijn van hun idolen. Zolang er mensen zijn, zullen zowel de rede als de kritische geest eigenschappen van een elite blijven en zal de filosofie, zoals ze mij bevalt, niet populair zijn.

*Wittgenstein, *Filosofische investigaties*, 309.

**Cioran met betrekking tot Freud : “Herinneren we ons dat de meester alles had van een stichter van een sekte, vermomd als wetenschapper. Indien hij genezingen heeft bekomen, is het minder wegens zijn methode dan door zijn geloof.” *Oeuvres*, Bibliotheek van de Pléiade, blz. 1035.

171.

Het is niet omdat hij “merite” zou hebben dat diegene die bloed en tranen zweet zichzelf inspanningen oplegt. Hij legt ze zichzelf enkel op omdat hij wenst dat de anderen hem een verdienste zouden toekennen.

De zo begeerde bewondering hangt inderdaad nooit af van de verdienste – altijd denkbeeldig – van het onderwerp waarop ze betrekking heeft. Of we nu een mooie roos of een mooie vrouw, een grote sportbeoefenaar of een geniale wetenschapper bewonderen, noch de roos, noch de vrouw, noch de sportbeoefenaar, noch de wetenschapper hebben een bijzondere verdienste van te zijn wat ze zijn.

Zelfs de onmetelijk gepresterde inspanningen om erin te slagen mooi of geniaal te zijn of hoge prestaties te leveren worden slechts door de subtiele alchimie van sommige genen in een bepaalde omgeving mogelijk gemaakt.

De verdienste moet dus begrepen worden als de eigenschap, gegeven als beloning aan de bewondering en niet omgekeerd. ”Ik word bewonderd, dus de mensen bedenken een bijzondere verdienste voor mij” in plaats van “ ik heb verdienste en bijgevolg bewonderen de mensen mij”.

Een zangeres bekoort mij, een voetballer brengt mij in vervoering, een uitvinder verbaast mij. In mijn ogen verdienen zij alle beloningen. Nochtans zijn het nooit hun ijver, hun werk of hun lijden alleen die voor hen de koffers van de schatkisten openen. Hoeveel ongelukkigen zijn harde werkers zonder erin te slagen de gewenste aandacht op zich te vestigen?

172.

In 1549 verwonderde Etienne de La Boétie zich over het feit dat de mensen van hun tiran houden “omdat hij onmenselijk en wreed voor hen is”*. De monarchen waren onbarmhartig en wraakzuchtig. Maar de bevolkingen houden ervan ”met de harde hand” bestuurd te worden. Het is één van hun infantiele trekken. Ik herinner mij een onderwijzer die van de foute leerlingen eiste dat ze hun vingers aanboden om van het liniaal van de meester te krijgen. De folteraar werd nochtans geliefd en een massa kinderen vermaakten zich met de straffen die de schuldigen vernederden.

In 2013 zijn de monarchen niet wreed meer en de naïevelingen zijn steeds verrukt om onderdanen te zijn. Wij leven in bewuste onderworpenheid. Goede koninginnen, goede koningen, mooie prinsessen en mooie prinses, allen hebben zich aangepast aan de democratie. Allen hebben de verdienste gehad om geboren te worden en moeten ervoor bedankt worden. Het past het deel uitmaken van de broederschap van de domheid te vieren zoals het hoort. Wij zijn misschien idioten, doch het is goed ons er niet van te

beroven! Dat de Staat de kastelen, de koetsen en de boten maar betaalt mits hij ons het vuurwerk en de ceremonie in de kathedraal aanbiedt: de maffiose samenspanning van de geestelijkheid en de aristocratie hebben nog mooie dagen voor zich.

*Vertoog over de Vrijwillige Slavernij

173.

De gedachte is de materie die geleerd heeft om te lijden. Het verschijnen van het lijden vormt zonder twijfel de beginfase van het geweten, de val van een paradijs waarin de materie gevoelloos was.

We begrijpen dan ook dat wij allen naar het paradijs zullen terugkeren.

174.

Toen hij over Joyce sprak, zei Samuel Beckett : “Voor hem *was er geen verschil tussen de val van een bom en de val van een blad van een boom.*”*

Zonder twijfel zou de menselijke baviaan minder antipathiek zijn indien zijn ouders hem niet van bij het begin van zijn geboorte een dressuur oplegden die hem voor altijd van zijn eigen belangrijkheid zal overtuigen. In dit geval is de boodschap van het christendom aan een kind tegelijk volledig krankzinnig en bijzonder sluw: je bent schuldig maar de schepper heeft zijn zoon op aarde gestuurd om je te redden. Het is maar dat God je geschapen heeft naar zijn evenbeeld en dat het heelal slechts voor jou en je gelijken bestaat...

Enkele stoïcijnen hadden van in de Oudheid een relativiteit van de waarden onderstreept die niemand vandaag aan zijn kroost durft te onderwijzen. Volgens de dimensie van de kosmische tijd is het kortstondige leven van een vlieg of de opstapeling van dagen van de meest eerbiedwaardige grijsaard in niets verschillend. Wanneer je sterft, zal je niet meer afdrukken nalaten in het Melkwegstelsel dan dezelfde vlieg die onder jouw ogen, in de valstrik van de honing, haar laatste adem uitblaast.

Troost je nochtans: het zal hetzelfde zijn voor Plato, Pascal, Galilei, Mozart, Bach of Einstein. De roem is enkel eeuwig voor een mensheid die het niet is. Overigens, dat de vliegen en de pissebedden de mensen zullen overleven is hoogst waarschijnlijk. Wedden nochtans dat ze zich geen enkele onsterfelijkheid toekennen.

*Het gezegde is vermeld door E. Cioran in zijn *Exercices d'admiration*, Parijs, Bibliotheek van de Pléiade, blz.1193

175.

Democratische partij: zij die het zegt, is het niet.

176.

Vanaf het ogenblik dat ik zie dat u overtuigd bent dat het leven geen enkele betekenis heeft, waarom pleegt u dan geen zelfmoord? vroeg ik hem.

Het is maar dat de dood mij zou beletten mijn taak te vervullen, antwoordde hij mij.

Welke taak?

Enkele jongeren te overtuigen dat het leven zodanig zonder betekenis is, dat het past om zich van het leven te beroven.

Wanneer ik hem verliet vroeg ik mij af hoe de evolutie deze zieke heeft kunnen voortbrengen die het leven dusdanig verafschuwt dat hij het wil bewaren.

177.

Het communisme vindt zijn rechtvaardiging in de gelijkheid terwijl het liberalisme zijn redevoeering steunt op de verdienste. Maar zowel de verdienste als de gelijkheid zijn bandieten-begrippen. Zoals God bestaat hun realiteit slechts in naam.

De waargenomen gelijkheid herleidt zich tot een identiteit. Twee voorwerpen zijn even duur.

Niets verwonderlijks voor identieke voorwerpen en dus verwisselbaar.

Twee verschillende voorwerpen kunnen ook te koop gezet worden aan dezelfde prijs. Deze zijn gelijk in uitwisselingswaarde zonder verwisselbaar te zijn: u zult geen groenten laten koken in een paar sloffen dat aan dezelfde prijs van de kookpan geëtiketteerd is. De gelijkheid is dus altijd “in” iets. In de prijs, in de grootte, in het gewicht, in de leeftijd, in de kracht ... De verdienste is niet meer waarneembaar dan de gelijkheid. Wij nemen de inspanning, de hardnekkigheid, de dure acties die een individu uitvoert, waar. Maar zullen wij diegene die gedurende 18 uur per dag te veel lawaai maakt voor zijn omgeving als een virtuoos belonen? Noch de meest hardnekkige wil, noch de meest bestendige koppigheid volstaan om de toekenning van de overbetalingen te rechtvaardigen. We moeten er een gave aan toevoegen en die is, per definitie, nooit het resultaat van een verdienste. Overigens, zouden ook de hardnekkigheid, de taaië volharding, de wil geen gaven van de hemel zijn?

178.

Een loodkleurige hemel, een zachte regen, rukwinden en verfrissende temperaturen. Het slechte weer is terug. Ik ben gelukkig! Gedurende de lange weken met hitte heb ik echt geloofd dat deze God, die niet bestaat, mij strafte voor al mijn godslasteringen door mij tropische temperaturen en hun pijnlijke gevolgen op te leggen: muggenbeten, zweet, slaperigheid overdag en nachtelijke slapeloosheid.

Het past nochtans om de reden van mijn geluk voor de gewone sterveling te verbergen. De verklaring van verschillende smaken zal de middelmatige meerderheid zeker irriteren. Ik zal echter wel oppassen deze benden van alledaagse slaven hun zomerse vreugde te verwijten. Deze horden die voor enkele weken bevrijd zijn en die dolblij zijn om te paraderen, te koop lopend met de plekken, zo rood als een kreeft, die door de zonnesteken op hun huid zijn achtergelaten.

Als u vertrouwen hebt in mij, volg dan mijn raad en beken nooit uw opgetogenheid voor een koude en druiligere dag. U zou vervloekt worden als een afvallige van de algemene opvatting over het mooie weer.

179.

Wij hebben allemaal wanhopig de duivel nodig. En daar hij duidelijk zeer machtig is, zijn we natuurlijk geneigd hem bij de sterksten op te sporen.

Welnu, om de sterkste te worden, is hij een dag moeten vereerd worden zoals een God door de massa. God en de duivel, net als Janus, zijn slechts de twee gezichten van het masker van één enkel personage.

Zo gaat het met de Verenigde Staten. Deze staat, beschouwd als de goddelijke Redder die de nazisatan verpletterde tijdens de naoorlogse jaren, is voor meer dan de helft van de mensheid van pet veranderd.

Vandaag speelt hij de rol van de Grote Satan niet enkel voor de moslims die door hun godsdienst in de war zijn gebracht. De kwalificatie “Amerikaans”, hardop uitgesproken voor sommige Franse eco-socialisten, verspreidt in de lucht een zwavelgeur die hen netelkoorts bezorgt.

De grootste zonde zowel van de transgene maïs als van het onderzoek naar petroleum door hydrofracturering is dat deze technieken van Noord-Amerikaanse oorsprong zijn.

Amerloc, de draagbare telefoon, zou waarschijnlijk verboden geweest zijn op Frans grondgebied als gevolg van de kankerverwekkende stralingen. Gelukkig is hij door de Finnen uitgevonden en kunnen we telefoneren. Jammer genoeg, de maatschappij Nokia werd zo pas door Microsoft opgekocht. Niemand ontsnapt aan Beëlzebub!

We leren de droefheid, zoals vele gedragingen van de menselijke baviaan en van de baviaan kortweg, door imitatie. We zijn bedroefd omdat we iemand anders zien die zo is.

Het betaamt bedroefd te zijn vanaf het ogenblik dat een ceremoniemeester ons heeft uitgenodigd om deel te nemen aan het algemene leed. De klaagvrouwen van de mediterrane landen hebben deze functie, niet om ons bij te brengen dat zij triestig zijn, maar om ons te leren dat het bij gelegenheid past om te treuren.

Dat een Chinees gefolterd, een Papoea verpletterd wordt door een laadmachine, iemand uit het Amazonegebied opgehangen wordt tot de dood erop volgt of dat een kleine Syriër met gifgas wordt gedood, eerlijk gezegd, van het ogenblik dat ik het niet zie, trek ik het mij niet aan.

Dergelijke onverschilligheid is waarschijnlijk verstandig. Het zou inderdaad onbetamelijk zijn mijn leven door te brengen met bedroefd te zijn vanwege alle kwellingen van de mensheid. Elke dag worden honderden Chinezen gefolterd en evenveel inlanders aan de voeten opgehangen. Niemand zal mij verwijten ongevoelig te zijn voor het lijden van alle Aziaten, Indiërs of Arabieren uit het verleden die duizend doden gestorven zijn. Wat dan te zeggen van de gelijken van onze Chinezen, Kayapo's, Papoea's en andere Syriërs die zeer waarschijnlijk op exo planeten leven die niemand kan waarnemen?

Zonder beelden hebben we niet geleerd om bedroefd te zijn voor hen. Dit leerproces vereist dat hun lijden aan ons wordt getoond, aanwezig wordt gemaakt, zodat we ons kunnen identificeren met deze ongelukkige helden en dat we diegenen die om hen rouwen kunnen nabootsen. Wanneer de regisseur getalenteerd is, zal hij droefheid opwekken voor de soldaat van de eerste wereldoorlog, voor de pygmeë van de vorige eeuw, voor de Romeinse legioensoldaat of zelfs voor het denkbeeldige buitenaardse wezen.

Ziedaar waarom de opvoering van enkele kinderen van met gifgas gedode dorpelingen door Sadam Hoessein of door Bachar-el-Assad voor ons veel hartverscheurender is dan de honderdduizend slachtoffers van de godsdienstoorlogen tussen de sjiieten en de soennieten. Dat ze allen dus maar sterven, op voorwaarde dat geen enkele cineast ze filmt!

Wanneer werkelijke smart slechts gekend wordt zonder verbeeld te zijn, dan blijft ze, wat overeengekomen is te noemen, een abstractie. Omgekeerd, het volstaat dat de kwellingen van om het even welk, zelfs fictief, wezen voorgesteld worden op een beeldrijke manier opdat een solidair medelijden ontstaat. Zo is het met het lijden van een vlieg*, van Mickey Mouse of van Jezus.

De christelijke kerk heeft de pijnigingen die haar denkbeeldige goddelijke boodschapper heeft ondergaan, uitgevonden en zeer gedetailleerd beschreven. De film over de kruisiging is zodanig geslaagd dat de epiloog van de mooie fabel die het leven van de profeet vertelt, voor altijd een ongeëvenaard model van ideologische propaganda zal blijven.**

*- Wat tref je met jouw mes?

- Het is een vlieg die ik gedood heb.

- Schaam je, je doodt mijn hart. Mijn kleinzoon doodt geen onschuldige! Jouw plaats is niet meer bij mij.

- Maar ik heb slechts een vlieg gedood.

- "Slechts een vlieg"! En indien ze een vader en een moeder had? Zoals op hun goudkleurige vleugels zouden ze de lucht vullen met hun geweeklaag! Arme onschuldige vlieg die ons is komen verblijden met haar gegons en die jij gedood hebt!

(Shakespeare, *Titus Andronicus*, Akte 3, scene 2)

**De eerste afbeeldingen van de denkkeuldige kruisiging dateert van de vierde eeuw.

181.

In onze samenlevingen van bijstandstrekkingen zijn de personen die zeer arm worden dom. Diegenen die zeer rijk worden zijn oneerlijk. Tussenin bevinden zich alle mensen die niet genoeg imbeciel zijn om zeer arm te zijn en niet genoeg bedrieger om zeer rijk te worden.

182.

Meneer Dinges is overleden. Ik verheug mij er over. Het is omdat ik, ziet u, echt van hem hield.

183.

Ik hoor op France Culture hoe weinig de Europese burgers denken dat de bezuinigingsmaatregelen die door de landen die ze toepassen hen uit de crisis zullen halen. De beperkingen zouden op die manier het tegenovergestelde van de verwachte resultaten teweegbrengen.

Ziehier wat mij interesseert: deze reportage doet me denken dat een opinie die door de meerderheid gedeeld wordt per se beter is dan degene die slechts door een minderheid gesteund wordt. Welnu, het is juist het tegenovergestelde: wedden dat een opinie verkeerd is wanneer ze populair is! Een ruime meerderheid van individuen die op deze planeet geleefd heeft, geloofde dat ze plat was. Een zeer grote meerderheid van menselijke bavianen gelooft dat een individu over het heelal heerst en alles bepaalt wat erin gebeurt. In de eenentwintigste eeuw gaan de mensen zeeën verder met zich, tegen alle feiten in, voor te stellen dat iets, wat ze hun ziel noemen, hun lichaam zal overleven na de ontbinding ervan. Deze voorbeelden en vele andere zetten mij aan om te besluiten dat het feit om door een meerderheid verdedigd te worden aanzienlijk de kans van onjuistheid van een geloof verhoogt.

184.

De schone, eenmaal gewillig en volleerd, verliest haar aantrekkingskracht in de ogen van Don Juan. Het huwelijk vermoordt Eros. Elke overwinning is een nederlaag. Elke verwezenlijking van een verlangen houdt de uitsterfing ervan in. De verovering gaf ten minste de illusie van een betekenis.

Diegene die alles zou bekomen, zou alles verliezen daar de waarde in het gemis ligt. Een variatie op het thema van Aladin, die ik vroeger bedacht had, enceneerde een boosaardige oom van de jonge held. Nadat de kabouter die uit de fles gekomen is, heeft aangekondigd dat hij hen een wens, maar dan ook maar één zal toestaan, haast de lomperik zich om te zeggen: “O genie, ik formuleer tegenover jou de enige wens die erin bestaat dat je mij alle wensen toestaat die in mijn geest zullen ontstaan”. De djinn gehoorzaamt en de oom wenst in de eerste plaats het eeuwige leven. Vervolgens begint hij al zijn verlangens te verwezenlijken maar valt zeer vlug zonder inspiratie. Daar de toegestane wensen niet kunnen opgeheven worden, dwaalt hij vandaag nog rond in het heelal zonder erin te slagen zelfmoord te plegen. De veel wijzere Aladin had zich in deze termen uitgedrukt: “O genie, sta mij toe je nooit om een wens te moeten vragen”. Hij heeft dus gelukkige dagen doorgebracht en is met de glimlach op de lippen, sereen en voldaan, rustig inslapend, gestorven.

185.

In 1864 gaf Schopenhauer als voorbeeld van een term die zeer zwaar beladen is met pejoratieve connotaties, het woord “innovatie”. Vandaar de raad die hij geeft aan de dialecticus “ (...) wanneer de tegenstander een of andere verandering heeft voorgesteld, dat men ze als “innovatie” betitelt: want dit woord lokt vijandigheid uit”*. Elke nieuwigheid zette

toen aan tot argwaan. Maar de negentiende eeuw was ook het tijdperk van de ontwikkeling van technologieën die er niet lang zouden over doen om de mensen ervan te overtuigen dat hetgene wat nieuw beter is dan het oude en dat de geschiedenis de vooruitgang tot stand brengt. Sindsdien zouden de investeerders niet meer aarzelen om een keten van grote warenhuizen “De Innovation” te dopen. Het moment was aangekomen waarop de meeste reclameboodschappen het voorgestelde product zouden aanprijzen door het bekend te maken als “nieuw”. Het oude valt in ongenade.

Nochtans, de nieuwigheid is het domein geworden van de industrie die de productie op grote schaal van identieke, smakeloze voorwerpen zonder reliëf, oplegt. En zie, we zijn getuige van een heropleving van de waarde van het oude waarvan wij de smaken zouden willen terugvinden.

Ik kom tot datgene dat mij doet nadenken. Op het einde van de zomer lunchte ik met een vriend in een restaurant aan de Belgische kust. Hij zegt me: “De frieten zijn zeer goed!”. Ik deel zijn mening niet. Ik had het opgeblazen aspect van de voorgebakken en ingevroren aardappelen herkend. Nochtans had de industrieel van de aardappel zijn snijmachine zodanig ontworpen dat ze aan het eindproduct het zeer onregelmatige uiterlijk gaf dat de frieten van onze grootmoeders kenmerkte. Deze sneden de knollen aan stukken met een eenvoudig mes juist vooraleer de kronkelende plakjes in het kokende rundvet te dompelen.

Daar ligt de paradox van de friet: de zeldzame restauranthouders die vandaag de arbeidskrachten gebruiken, die nodig zijn om hun aardappelen te schillen vooraleer ze met een manuele pers door een rooster te duwen, bekomen gesneden frieten die een rechthoekige doorsnede hebben, perfect beantwoordend aan de regels.

De artisanale productie kan dus aanzien worden als een industrieel product terwijl het industrieel product de artisanale productie nabootst.

De onbewuste consument denkt dat hij “huisgemaakt” eet en vindt dit goed daar het oog ten minste evenveel beslist over de smaak als het verhemelte. Het genie van de natuurlijke taal heeft het vóór mij herkend aangezien zij de termen “slikken”, “inslikken”, in de zin van “een absurde gedachte of een onwaarheid aanvaarden”, heeft gebruikt. Maar slik vooral niet alles wat ik u vertel.

*SCHOPENHAUER, *L'art d'avoir toujours raison*, 1864

186.

Aan Mijnheer Descartes, maar ook aan alle conformisten en alle geïnspireerde predikers, aan de atheïstische humanitaroïden, aan de goede wetgevers en rechters die hun wetten toepassen: ik denk dus ik volg u niet*.

*Zinspeling op “Je pense donc je suis”

187.

Vanuit mijn ooghoek observeer ik de voorbijgangers die, zoals ik, slenteren op de voetpaden die het plein van het stadhuis van Bialystok omzomen. Deze oude rimpelige vrouw die een looprek voortduwt, deze verschrompelde ouderling met wankelende pas, waarom hebben deze wezens, door het leven opgegeven, zich nog niet zelfmoord?

Een individu trekt vervolgens mijn aandacht. Met de handen op de rug schrijdt hij vooruit langs de uitstalramen, al pralend met een zeer onnozel hoedje zonder randen. En die daar? vraag ik mij onmiddellijk af. Welke noodzaak om te leven kan hem nog begoochelen? Ziet hij niet in dat het voor allen beter zou zijn dat hij de wereld van zijn grijze snor en van het gewicht dat hij op zijn vermoeide schouders lijkt te dragen, bevrijdt?

Welnu, hier heb je een detail dat me wat doet, ietsje, ik weet niet wat, dat eerst onopgemerkt is voorbijgegaan: de zijdelingse blik van het personage, misschien, de snelheid van zijn wandelen die mij exact vergezelt of de positie van de handen die ik gewoonlijk aanneem. Ik snap het: deze wandelaar is mijn evenbeeld dat ik in de uitstalramen van de winkels aan het observeren ben! Ik zou me moeten verbergen wanneer een voorbijganger die mij opgemerkt heeft, zich zou afvragen waarom die daar nog in leven is.

188.

Ik ben een meinedige en eis dit op. Als jonge leraar deed de directrice van de school, waar ik les gaf, mij trouw zweren aan de Koning van de Belgen. Mijn benoeming als leraar en derhalve als ambtenaar hing af van deze pantomime. Reeds overtuigd dat de monarchie een instelling is van een andere tijd die zich in leven houdt dankzij de dwaasheid van de mensen, heb ik de rechterhand opgeheven om te zeggen “Ik zweer het” met het goede zuivere geweten van iemand die weet dat een eed, afgedwongen onder de dreiging van het verlies van een baan, geen enkele morele waarde heeft.

Dat de jongeren die mij lezen, terwijl ze de wenkbrauwen fronsen, er rekening mee houden dat negenenegentig procent van hun ouders ook meinedigen zijn. Nochtans, in tegenstelling tot uw dienaar, zijn het meinedigen die geloofden in hetgeen ze tegen de priester zegden op hun huwelijksdag. Geen enkele verplichting kan redelijkerwijs opgeroepen worden die hen zou bevrijden van hun eed van trouw aan hun echtgenoot of echtgenote.

189.

De laatste weken zijn de hemels van november in beroering: de vogels verhuizen! De ooievaars waren reeds vertrokken uit Polen wanneer ik er met Allerheiligen verbleef, maar, Duitsland doorkruisend op de terugweg, heb ik talrijke V-formaties, gevormd door wilde ganzen, kunnen observeren. Vandaag, in België, zijn het zwermen spreeuwen die vertrekken richting zuiden.

Het is verleidelijk te zeggen dat de vogels weten dat de winter in aantocht is en weten welke richting zij moeten nemen. Welnu, alles wijst erop dat zij geen enkele notie van meteorologie of aardrijkskunde hebben. Dit neemt niet weg dat hun gedrag verstandig is aangezien het resulteert in de vermeerdering van de overlevingskans van hun soort. Het is zeer opmerkelijk dat dit resultaat nooit een doel op zich is. De gewone man die zich vragen stelt omtrent de mysteries van de natuur gebruikt het woord “instinct”, dat naar het voorbeeld van het woord “God”, een uitleg schijnt te geven over alles zonder iets uit te leggen.

Wij zijn deze vogels. Ik bedoel dat wij ons leven oriënteren door richtingen te volgen waarvan de uitleg ons ontgaat. Wij worden hartstochtelijk verliefd op een persoon zonder te weten waarom, zelfs wanneer we *a posteriori* bekwaam zijn redenen uit te vinden. Zoals de trekvogel die zich achter de anderen aansluit in de zone met de minste luchtweerstand, zo volgen wij diegenen die ons installeren in een systeem van religieuze ideeën of in een politieke ideologie.

Wat mij betreft, ik weet niet waarom een zondagsgedachte in mijn geest ontstaat en nog minder waarom ik poog ze aan mijn medemensen mede te delen door ze schriftelijk weer te geven. Ik pleit dus onschuldig!

190.

“Niemand weet wat er na de dood is. We kunnen het niet weten!”.

Ziedaar wat de jonge naïeve dragers van de builen van de religieuze pest om het hardst herhalen. Zij bedoelen daarmee dat de atheïst iets beweert dat tot het onkenbare behoort en wijzen bij die gelegenheid op zijn arrogantie en dogmatisme.

Welnu, wat er na de dood zal zijn, is niet alleen volkomen kenbaar maar ook absoluut zeker.

Na uw dood zal er alles zijn, uitgezonderd u. Na mijn dood zal er alles zijn, behalve ik. Ziedaar onweerlegbare zekerheden. Om er zich van te overtuigen volstaat het te aanvaarden vooraf de vraag “Wat is “ik”” te stellen en met de hieruit vloeiende gevolgen in te stemmen.. Voor alle personen, begiftigd met gezond verstand, is een “ik” enkel voorstelbaar als een werking van de hersenen. Wanneer de hersenen ontbonden zijn, is er geen ik meer. Indien u deze gedachte niet kunt dulden dan is het omdat uw opvoeders en ouders u gedrild hebben om aan dit kleine “ik” van niemendal een overdreven belang te hechten. Wij zijn maar de broze en onvolmaakte afdrukken van ons geheugen. Ziedaar waarom de ongelukkigen , aangetast door de ziekte van Alzheimer en van wie de grote en kleine hersenen op een emmentaler gelijken door de gaten die er zich ingegraven hebben, in zekere zin de dood leren kennen vóór de dood.

191.

Op welke datum begint de winteruitverkoop voor de kleding? Op welke leeftijd begint de uitverkoop voor de vrouwen?

192.

Enkele Franse journalisten doen alsof ze verbijsterd zijn omdat de opbrengst van de “téléthon”, de marathontuitzending voor een goed doel, sedert twee jaar telkenmale vermindert. Wanneer de binnengehaalde sommen elk jaar het record van het vorige braken, moest dit aan de steeds grotere vrijgevigheid van de bevolking toegeschreven worden. Op het ogenblik van de branding, kan er natuurlijk geen sprake zijn de achteruitgang van de giften aan een verminderde goedheid toe te schrijven

De waarheid is dat de telbare resultaten van de “téléthon” in niets een hypothetische verandering van de goedheid weerspiegelen. Daarentegen bieden zij ons een redelijk precieze meting van het vermogen van de massamedia om het volk te manipuleren. De professionals zouden dus echt moeten ontsteld zijn door de resultaten die werkelijk hun deskundigheid opnieuw in vraag stellen, ten minste evenveel als de meting van de kijkdichtheid. Het is inderdaad hun vermogen om de horden van de schenkers te overtuigen die zijn limiet bereikt heeft.

Wanneer ik een opdringerige bedelaar in een straat in Brussel ontmoet, zou ik hem willen uitleggen dat ik reeds gegeven heb. Ik heb gegeven door de confiscatoire belastingen op mijn loon te betalen, ik heb gegeven door de onroerende voorheffing om mijn huis te regelen, ik heb gegeven door op restaurant te eten, ik heb gegeven door een wagen te kopen of brandstof om hem te doen rijden, ik heb gegeven door een biefstuk, honing of pleepapier te kopen, ik heb iedere keer gegeven wanneer het tentakelmonster van de Staat een overdreven belasting op elk van mijn aankopen heeft geheven.

193.

Dat de “ik” hatelijk is, belette Pascal niet te wedden op het voortbestaan na de dood en het dus te verlangen. Daarover zijn de analfabeten het eens met de grote filosoof: zij willen verder blijven leven na hun dood. Zij hopen zelfs eeuwig te leven.

Welnu, of hij in een paleis of een huis van karton woont, of hij president-directeur of werkloze is, maharadja of paria, een mens is altijd alleen maar het product van de spasmodische heen-en-weerbeweging van een penis, aangeboden aan de vagina die hem melkt, het resultaat van een schommelende bevrijdende beweging. En u zou willen dat dit eeuwig zou duren? Verdond! Of liever: verrek!

194.

De meeste jongeren zouden hun moeder, die een fellatie uitvoert op de roede van hun vader,

niet kunnen voorstellen. Nochtans hebben bijna alle mama's er zich in geoeft en velen onder hen hebben zelfs dit kleine plezier aangeboden aan mannen die niet hun wettige echtgenoot waren.

Het is zo dat voor een jongere de voorstelling van mama's mond die zich aanpast aan de omtrek van papa's penis dezelfde godslasterlijke kracht heeft als het beeld van de zogenaamde maagd Maria die het viriele lid van Sint Jozef of de Engel Gabriel pijpt voor een katholiek zou hebben.

Kindje Jezus zou er niet van bekomen zijn!

Gelukkig kerstfeest.

195.

De honden zijn niet racistisch. Ik heb dikwijls de gelegenheid hen te observeren in een groep, samengesteld uit een dozijn individuen op vier poten, behorend tot een dozijn verschillende rassen. Ik kan u verzekeren zij laten geen enkel vooroordeel blijken. De Duitse herder inhaleert de heerlijke geur die het achterwerk van de kleine border terriër welriekend maakt; de boxer nadert de chocoladekleurige labrador en met zijn vriendschappelijke tong bedekt hij zijn snuit met een serie van nadrukkelijke kussen; mijn kleine Zwitserse hond speelt dansend met een goedaardige Deense. Geloof nochtans niet dat de bonte bende totaal idyllisch is. Het gebeurt dat er eigendomsproblemen losbarsten, maar het zijn nooit identiteitsproblemen. Dit stuk hout behoort me toe. Kom niet dichterbij! Dit wijfje interesseert mij. Hou je er buiten. De bal die mijn meester zo net gooide is van mij. Denk er niet aan hem te nemen.

U zult mij zeggen: "Wij zijn geen honden!". Maar dat is het juist, wij zijn het wel. De eerste de beste bioloog zal u het percentage gemeenschappelijke chromosomen dat wij met de hondachtigen delen, opgeven. Het verschil ligt in het feit dat geen enkele hond aan zijn gelijken heeft medegedeeld dat hij deel uitmaakte van het uitverkoren hondenvolk. Nooit heeft een hond aangekondigd dat de wit- of rosharigen, de dieren met een glanzende of dikke vacht, minderwaardig waren. Nooit heeft een hond kunnen zeggen dat een god hem een of ander gebied heeft toegewezen...

Het is maar dat, ziet u, zij de godsdienst niet kennen.

196.

Neen, ik heb u geen gelukkig nieuwjaar gewenst en zal er u ook geen wensen! Wees gerust: ik draag u geen enkele antipathie toe, wel integendeel daar u deze regels van uw zondagse iconoclast leest. Wanneer iemand mij zijn wensen aanbiedt, bedank ik hem omdat hij zich om mijn toekomst bekommert, maar ik antwoord er niet op.

Het jaar 2014 zal misschien het beste of het slechtste jaar van uw leven zijn. Nochtans, u weet zo goed als ik dat mijn wensen er niets aan zouden veranderen. Al diegenen die hun leven in 2013 in ongeluk hebben zien omslaan, al diegenen bij wie een ongeneeslijke kanker werd vastgesteld, al diegenen die het slachtoffer zijn geweest van een vreselijk ongeval dat hen voor altijd heeft gehandicapt, al diegenen die al hun bezittingen hebben geïnvesteerd in een maatschappij die failliet ging, al diegenen die een kind hebben verloren, al diegenen die het verraad van hun geliefkoosde mannelijke of aanbeden vrouwelijke partner hebben ontdekt, al diegenen die gestorven zijn zelfs al lachte het leven hen toe, al diegenen die een mooi en gelukkig jaar werden toegewenst. Wensen dienen dus tot niets.

Daarenboven, alhoewel geen enkele statistiek mijn intuïtie kan bevestigen, denk ik dat miljoenen mensen hun wensen aanbieden aan personen die ze verfoeien. Dat ze stikken, denken ze *in petto*, opdat mijn jaar een succes zou worden! Afzien van dit ritueel zou hen ten minste toelaten om deze vertoning van hypocrisie te vermijden.

Groot is nochtans de druk op diegenen die zich niet willen aanpassen! Een jong koppel dat zich als vrijdenkers voordoet, besluit om te huwen voor de kerk. "U weet", vertrouwt een van

de twee mij toe, “wij kunnen niet anders. In “zijn/haar” (lees: “van de andere”)familie is het een traditie”.

Ziedaar het probleem. Het gaat in het aangehaalde geval slechts om tradities en tradities zijn verfoeilijk: zij liegen en doen ons knielen. Maar voor Simplicio* zijn ze zo mooi! Wat houdt hij toch van de dwaasheid!

De denker moet er echter niet wanhopig van worden.**De Simplicios zullen altijd hun leven regelen volgens de klokslagen van de gewoonte, hoe ontregeld zij ook mogen zijn.

* Simplicio is het personage, uitgevonden door Galilei, om de traditionele geocentrische visie op het heelal te verdedigen in zijn “*Dialogo over de twee belangrijkste wereldsystemen*”

** ”Onder de zaken die een denker tot wanhoop kunnen brengen, bevindt zich het feit erkend te hebben dat het onlogische noodzakelijk is voor de mens en dat hieruit veel goeds ontstaat.”

Nietzsche, *Menselijk, al te menselijk*” 1878 vrije vertaling.

197.

“Diegene die zich vernedert, wil zich verheffen”. Toen hij deze woorden schreef, dacht Nietzsche misschien aan de rechters. Inderdaad, de dictators en de socialisten - het betreft dikwijls dezelfde mensen- hebben steeds hun rechters gehad. Zij bezaten allen indrukwekkende doctorsgraden, toegekend door de beste rechtsfaculteiten. Mussolini of Hitler, Stalin of Milosevic en de troepen van tirannen die de geschiedenis hebben geschreven, hebben kunnen rekenen op bataljons magistraten die sedert lang afgezien hadden om beslissingen te nemen die hun opvatting over het recht weergaven. Zij namen genoeg om vonnissen voor mekaar te brengen die hun meester zouden

behagen. Zoals Hendrik VIII, die geen socialist was, geef ik toe, heeft getoond, konden de rechtbanken zelfs een verfijnd middel zijn om zich van onuitstaanbare vrouwen te ontdoen. Het is niet verwonderlijk dat hoe belangrijker de rechter des te meer hij onderworpen is, want hij dankt zijn carrière aan de machtigen die met zijn promotie aan de meest prestigieuze rechtbanken hebben ingestemd. De hogere gerechtshoven zijn op die manier met gediensstige hovelingen bemand. De voornaamste motivering van deze rechters in de gerechtigheid zoeken zou er op neerkomen dezelfde fout te maken door de oorsprong van de roeping als gynaecoloog aan de gezondheid van zijn patiënten toe te schrijven.

Onder de met evenveel overtuiging als volharding aangeleerde mythen aan de kinderen van onze democratieën neemt het sprookje, volgens hetwelk de rechtspraak juist zou zijn en onafhankelijk van de aanstellingswijze van diegenen die ze toepassen, een belangrijke plaats in. De rechtvaardigheid zou als een opvatting van Plato bestaan waaraan welwillende beschermers zouden deelnemen.

Helaas, het gerecht is enkel de dienstmeid van de heersende klasse. Een zaak die sedert enkele weken het mediamieke wereldje beroert, herinnert ons hieraan. Een amusementskunstenaar wordt (terecht of ten onrechte, het is mijn zaak niet) beschuldigd van antisemitisme. De regering wil zijn optredens verbieden. Ze houdt echter geen rekening met de arrogantie van een lokale administratieve rechtbank die de heiligschennende komiek gelijk geeft. Daarna brengt de socialistische minister van Binnenlandse Zaken Frankrijk op het niveau van een bananenrepubliek door de rechters van het grondwettelijk hof uit te fluiten: “Médor, Rex, Tarzan, aan de voet!”. Zij worden verzocht de beslissing van hun collega’s op staande voet om te keren. Het zij zo! Alle burgers die reeds een dringende rechterlijke beslissing nodig hadden, zullen dit beoordelen.

NIETZSCHE, F., zie ged. n°155.

198.

Het optimisme van diegenen die in de vooruitgang van de mens geloven, verbaasde mij reeds toen ik studeerde voor filosofie. Voor veel mensen (en niet de minsten) spreekt het vanzelf dat wij een morele vooruitgang kunnen waarnemen. Deze illusie is steeds maar een technische beeldspraak. Zoals er ontegensprekelijk een vooruitgang is in het rendement van motoren of in de scherpte van de televisiebeelden of de berekeningssnelheid van de computers, zo zou er een vooruitgang van de mensheid zelf moeten zijn.

Zo drukt, bijvoorbeeld Richard Dawkins*, zijn grote tevredenheid uit wanneer hij de evolutie van de zeden in Engeland in de laatste 50 jaar onder ogen ziet. In Londen neemt niemand vandaag nog aanstoot aan geliefden die zich kussen op straat, aan een cineast die een scene toont waarin de acteurs naakt zijn of aan twee homoseksuelen die openlijk hun leven als koppel opeisen.

Het woord “pro-grès” suggereert een stap voorwaarts op een weg. Het is ook zo in een Germaanse taal (het Duits “Fort-schritt”) en een Slavische taal (de Pools “pro-step”). Het veronderstelt dus een richting en een zin naar een doel.

Als u in het rond draait, kunnen we moeilijk zeggen dat u vooruitgang hebt gemaakt.

Welnu, de mensheid draait letterlijk in het rond. Wij zijn allemaal metgezellen van de tol. Een omwenteling van de aarde in 24 uur en een omwenteling rond de zon in één jaar.

Maar zelfs op een kaarsrechte weg is de richting van de vooruitgang slechts de richting van diegene die het doel aanduidt. Als twee personen een tegenovergesteld doel hebben, zullen ze noodzakelijkerwijs een contraire mening hebben over het woord “vooruitgang”.

Dawkins putte zijn voorbeelden uit een seksueel register dat onze drie Semitische godsdiensten sedert altijd geobsedeerd heeft. Hij beschouwt het feit dat de vrouwen zich kunnen kleden (of zich kunnen ontbloten) zoals zij willen of dat de homoseksuelen hun leven vrij kunnen opbouwen, een vooruitgang omdat dit volgens hem een stap op de weg naar de rede is.

Maar voor de orthodoxe Russen die getracht hebben een referendum te bekomen om de opsluiting van de homoseksuelen of van de taliban die kleine studerende meisjes aanvielen, toe te laten, is onze inschikkelijkheid een achteruitgang op de weg naar God.

Sommigen beelden zich zelfs in dat de mensheid het geluk bevordert. Maar wie is het gelukkigst? De agrarische arbeider met het statuut van de Romeinse slaaf of de arbeider bij Goodyear die zijn fabriek in Amiens bezet en aan wie de welwillende syndicalisten geleerd hebben ongelukkig te zijn?

Deze vraag is natuurlijk ontdaan van alle betekenis in de mate waarin het onmogelijk is een test uit te denken die het antwoord zou geven. Laat ons er nochtans aan denken dat diegene die alles bezit ongelukkig kan zijn voor een beuzelarij terwijl diegene die niets heeft zeer gelukkig kan zijn met een kleinigheid.

U kunt de vooruitgang van de geneeskunde niet ontkennen, zal men tegen mij inbrengen. De levensverwachting gaat daadwerkelijk op de ganse planeet vooruit! De leeftijd van overlijden wordt steeds hoger. Maar is dit een vooruitgang? Op welke weg? Naar welk doel?

Op een planeet die steeds meer krioelt van vervuilende individuen stappen we vrolijk naar het geluk van de Geneeskunde: een steeds belangrijker deel van de bevolking veranderen in een mensenmassa van parkinsonse alzheimers. Deze laatsten zijn niet meer in staat zijn om snel en goed te sterven daar ze weerhouden worden door een ziekenhuispersoneel dat bezorgd is om de onvermijdelijke weg naar het graf steeds langer en pijnlijker te maken. Ziedaar de mooie Vooruitgang die we hebben.

*In een documentaire gemaakt in 2006 voor de BBC en gewijd aan het atheïsme: *The Root of All Evil?* Zie Ged.n°15.

199.

Hebt u zich reeds verheugd over de gedachte dat verscheidene miljarden menselijke wezens die u niet kent zeer gelukkig zijn op dit ogenblik? Neen. U geeft er geen barst om! En ik ook niet, beken ik.

Hebt u verdriet als u zich inbeeldt dat op het huidige ogenblik miljoenen van uw medemensen creperen terwijl niemand hen ter hulp komt, dat ouden van dagen, door iedereen verlaten, aan het sterven zijn in een verborgen hoek van hun krot, vooraleer in hun bed weg te teren? Neen, u geeft er geen zier om. En ik evenmin.

U hebt bij dit nieuws niet meer belang dan een Fransman uit de zeventiende eeuw dit had voor het welzijn van de burgers in Thailand of een huidige Fransman voor het geluk van de inwoners van de Centraal-Afrikaanse Republiek. Wij geven er geen barst om. Om de waarheid te zeggen, de voorwaarde *sine qua non* voor onze bezorgdheid is dat ons bewustzijn moet te maken hebben met de ons onbekende wezens. De nabijheid is de voorwaarde opdat hun vreugde en hun leed op ons zou inwerken. Enkel het leed van onze naaste familieleden doet ons lijden, net zoals hun vreugde ons blij maakt. En opdat wij ons betrokken zouden voelen bij verdriet is het noodzakelijk dat wij het kunnen aanschouwen. Geen enkele geestelijke zal ooit het plan opvatten om één enkel gebed te wijden aan de verzachting van het lijden van de levende wezens die zonder twijfel de veelvuldige exoplaneten bevolken.

Velen hebben zich afgevraagd wat er zou gebeurd zijn indien de heldhaftige piloten die hun brandbommen op de burgerbevolking in Dresden dropten, de kinderen hadden kunnen zien die zich van de pijn in de branden kronkelden. Wedden dat zij niet nogmaals op de rode knop zouden gedrukt hebben. Tenzij ... Tenzij een doeltreffende militaire opdracht hen aan dergelijk tafereel gewoon maakte.

Rousseau dacht dat de wil van iedereen om te volharden in zijn bestaan en deze afkeer van het spektakel van andermans lijden aan de basis van de menselijke natuur liggen. Nochtans raakt het menselijk wezen er vlug aan gewoon als het deel uitmaakt van zijn omgeving en het zelfs een vermaak wordt. De dwaasheden van de redeneringen betreffende de edele wilde werden duizend maal weerlegd door de gemakkelikheden van alle primitieve volkeren die steeds hun feestelikheden aan een of andere spectaculaire foltering of doding verbonden.

Wij zijn geen primitieven zal u zeggen. Wij hebben een redder gehad die zijn lijden voor de wereld ten tonele heeft gebracht. Ah! De acrobaat van het Kruis! Waarom heeft hij ons niet alle leed bespaard?

200.

De armen van geest (hiermee bedoel ik de mensen die geen enkele intellectuele pretentie hebben en die bijgevolg niet denken dat ze beter denken dan de anderen) bewonderen op een gemakkelijke en pure manier. Gemakkelijk omdat ze zich op een natuurlijke wijze verwonderen over het feit dat een persoon bekwaam is hen de geringste relatie uit te leggen, waaraan ze zelf nooit zouden gedacht hebben. Puur omdat ze niets in ruil verwachten voor deze erkentelijkheid die ze grootmoedig aan de slimmeriken toebedelen.

De vormen van erkentelijkheid, door de intellectuelen gecultiveerd, zijn ingewikkelder. Als goede leerlingen bewonderen zij natuurlijk diegenen die de leermeesters van de school, van het lyceum, en van de universiteit hen geleerd hebben te aanbidden. Niemand kan Homerus of Plato, Seneca of Cicero, Molière of Shakespeare, Diderot of Hume, Wittgenstein of

Einstein minachten.

Daarentegen zal het voor hen moeilijker zijn om te dwepen met de werken van hun gelijken. De haat, gebroed in de congressen die de specialisten van eenzelfde discipline samenbrengen, is waarschijnlijk even belangrijk als die, gevoed door de pretendentes op een carrière van mannequin, die aan een schoonheidswedstrijd deelnemen. De jonge meisjes en de eerbiedwaardige professoren hebben datgene gemeen dat zij concurrenten zijn: zij proberen de schijnwerpers van de publieke belangstelling op hun persoon te doen richten.

Om in een omgeving van waanzinnige competitie zoals deze te triomferen, is voor deze kandidaten de beste strategie, de erkenning van het vinden van bondgenoten, door hen de zo kostbare bevestiging te schenken die ze zelf hopen aangeboden te krijgen. In de congressen vormen er zich op die manier clans en klieken van wederkerige bewonderaars net zoals in de shows van schoonheidskoninginnen.

Ik bewonder je, beste vriend, en hoop dat je met de personen met wie je veel contact hebt, lovend over mij zal spreken en je mijn boek in jouw artikels zal citeren...

Ziedaar de pure erkentelijkheid. Vergeet niet, beste lezer, de "*Gedachten van een iconoclast*" te vermelden in uw geschriften die steeds van een zó grote intellectuele scherpzinnigheid getuigen.

201.

De filosofie die ik wens te bevorderen, werkt aan de bewustwording van de determinaties van ons denken. Zij is ideologie* in de zin die Destutt de Tracy aan deze term voorbehield. Zowel ons geloof als ongeloof zijn het resultaat van de gezamenlijke actie van ons familiaal milieu en de belevenissen tijdens onze kinderjaren. Nochtans is het feit zelf van de determinatie van onze overtuigingen een sterk argument ten gunste van het ongeloof. Inderdaad, waarom geloof hechten aan overtuigingen die ons lichaam doordrongen hebben en in onze geest zijn opgekomen?

Ik huiver van het idee dat indien mijn vader lang genoeg geleefd zou hebben, en vooral mijn moeder de leeftijd bereikt zou hebben die volgens de statistieken te verhoppen waren, ik vandaag waarschijnlijk een goede oude katholiek zou zijn die respectvol is voor de monarchie

...

God heeft het niet zo gewild en heeft mij zijn niet-bestaan aangetoond door mijn lieve moeder ondanks mijn smeekbeden tot zich te roepen (op die manier zeggen het de leden van deze misdadigersverenigingen die we de kerken noemen). Ik vierde net mijn tiende verjaardag. Ik experimenteerde in de praktijk met het probleem van het kwaad en kwam hierdoor tot inkeer. Vanaf dan weigerde ik geassocieerd te worden met deze algemene oplichterij die de massa verplicht te geloven in een almachtig en goed wezen. Een wezen dat nochtans weinig bezorgd is om een kind te helpen dat er hem om vraagt, smeekt, aanroept.

Ik heb dan ontdekt dat het onvermijdelijk was dat hij niet bestond want anders zou een dergelijke God een duivel zou zijn.

*PHILOS.(Einde XVIIIde eeuw; woord gecreëerd door Destutt de Tracy om psychologie te vervangen) Wetenschap van de gedachten (in algemene zin van de handelingen van het bewustzijn), van hun natuur, hun samenhang met de tekens die ze voorstellen en vooral van hun oorsprong".

(Franse bron : <https://www.cnrtl.fr/définition/idéologie>)

202.

Toen ik mijn dokter - een uitnemende man - vroeg naar de beste manier om een einde aan

mijn leven te maken, antwoordde hij mij zonder aarzelen: de ophanging. In enkele seconden verliest u het bewustzijn en elk gevoel van pijn, zei hij mij. U krijgt een erectie en een zaadlozing is niet uitgesloten.

Sterven in erectie. U zal begrijpen dat, hoogst waarschijnlijk, ik deze methode zal gebruiken om afscheid te nemen.

Ondertussen verwondert het mij dat er niet meer zelfdodingen door ophanging in België gebeuren dan elders, in een land waar het zo dikwijls regent alsof er koorden uit de hemel vallen...

203.

De kunstmatige selectie is een moeilijke activiteit: de duivenmelker moet koppen afhakken. Als hij het niet doet en hij de krachteloze duiven houdt, zal hij zeer vlug een overbevolkt duivenhok van dieren zonder kwaliteiten erven.

Het is exact de situatie waarin de scholen zich in ons goed oude Europa bevinden. Zij zijn overbevolkt met analfabete scholieren aan wie kleinmoedige leerkrachten nooit gedurfd hebben een promotie te weigeren. Weldra zal het volstaan een medisch getuigschrift af te leveren, dat bijvoorbeeld, de zware mentale ziekte van de kandidaat aantoonde om hem de verwerving van een diploma te verzekeren.

De pedagogie is het tijdperk ingetreden van de “*bac van de zieken*”*...

*bac: afkorting van *baccalauréat*, het eindexamen en het diploma aan het einde van de middelbare school (*lycée*).

204.

De biologische determinaties van de gedragingen maken deel uit van de schrikbeelden die de geassocieerde humanitairöiden terroriseren. Zij zullen nooit laten om moord en brand te schreeuwen voor hen die er de realiteit van erkennen.

Deze goede profeten van de gelijkheid en de vrijheid hebben dus uitgevonden dat alle verschillen in het gedrag van sociale aard zijn. Tomboy is geboren! Indien hij niet was gestikt door een onderdrukkende omgeving - ik durf niet schrijven castrerende - zou ieder individu moeten kunnen kiezen om zich te gedragen door houdingen aan te nemen die de onwetenden van mijn aard vroeger door de seksuele eigenschappen van de individuen uitlegden.

Het lijkt mij nochtans dat de verschillen gemakkelijk aantoonbaar zouden zijn mits iemand ze wil aantonen.

Om de ideologen van de geslachtstheorie de loef af te steken, stel ik voor een enquête bij de telefoonmaatschappijen te houden. Deze zouden ons inderdaad statistieken kunnen leveren die de lengte van de gesprekken buiten de werkuren vaststellen, en dit volgens het geslacht van de bij de interactie betrokken personen. Zo zouden we weten wat de gemiddelde duur van het gesprek is in de volgende situaties:

1. Een mannelijke abonnee belt een mannelijke abonnee
2. Een mannelijke abonnee belt een vrouwelijke abonnee
3. Een vrouwelijke abonnee belt een mannelijke abonnee
4. Een vrouwelijke abonnee belt een vrouwelijke abonnee

Denkt u niet dat deze studie, zoals dikwijls, de volkse wijsheid zou bevestigen? Waarom betalen de belastingplichtigen dan sociologen?

205.

In Le Parisien van 7 maart verscheen als titel: “Seksuele intimiteiten op het werk: één vrouw op vijf erbij betrokken.”

Denken de journalisten één enkel ogenblik aan het lijden van de vier vrouwen op vijf die door dit artikel herinnerd worden dat zij nooit belaagd worden? Aan de pijn van de oude, dikke en lelijke vrouwen die heimelijk de secretaresse met het zo mooie snoetje benijden en verfoeien, omdat ze gelaten de slinkse aanvallen van de zwerflustige handen van de afdelingschef ondergaat? Ah! Hoe graag zouden deze dames bij het aantal slachtoffers willen gerekend worden!

206.

Fijnzinnig genoeg bij het verbeelden van de mensen die me verfoeien wanneer ze mijn subtiel genot vernemen...

Diegenen die kwaad worden bij het ontdekken van een gedachte die hen choqueert, verraden zich: als ze zich erdoor gekwetst voelen, is het om dat ze voor hen ergens waar is. Als ze slechts een aaneenschakeling van absurditeiten voor hen was, zouden ze erom lachen.

Gelach: geëvolueerd vervangingsmiddel van de woede van de primitief.

207.

Diegene die door de dood verrast wordt na een ongelukkig bestaan vol tegenslagen, is minder te beklagen dan het individu dat door het leven met weldaden is overstelpt en verneemt dat zijn ingewanden weggevreten worden door een terminale ziekte. Het succes doodt veel beter dan de mislukking.

De goden doen de gelukkigen die de verrukking gekend hebben om te leven, duur betalen.

208.

Het leven is de kanker van de materie. De menselijke wezens zijn er de metastasen van.

209.

Tevredenheid van de verbijstering. De grote catastrofes scheppen genoeg. De menselijke baviaan is dol op het krijgen van medelijden. Hij houdt ervan een masker van mededogen op te zetten om over een calamiteit te spreken en om zijn gesprekspartner een of ander detail van een grote ramp dat deze laatste tot dan toe niet kende, bij te brengen. Iedereen weet dat hoe groter een ongeluk is, hoe meer de kranten die het vertellen, verkopen. De nieuwshonger wordt natuurlijk ook aangescherpt door de gruwel van hetgene de slachtoffers hebben meegemaakt. Hoe dikwijls hebben de televisies van de hele wereld niet de val van de lichamen van de ongelukkigen getoond die verkozen zich te pletter te storten op de grond in plaats van te veranderen in een levende toorts als gevolg van de kerosine en van de top van de “twin towers” naar beneden sprongen? Als de film afwezig is, verleent de verbeelding assistentie. “Stel u de calvarieweg voor van de passagiers van de verloren gegane vlucht ten

zuiden van de Indische Oceaan.... Verschrikkelijk, nietwaar?"

Het is mij overkomen om een klas jonge leerlingen naar Amsterdam te begeleiden. Het grootste succes van deze reis is zonder twijfel het bezoek van de jochies aan het museum van de marteltuigen geweest. Ik ben er zeker van dat vandaag nog, na meer dan 20 jaar, velen zich de rooster herinneren waarop de gevangenen werden vastgebonden om hen te doen braden of de sarcofaag, doorboord met lange nagels, die de ongelukkige kwamen doorsteken die in deze vlinderdoos opgesloten was om er aan een trage hemorragie te sterven.

De lessen, gewijd aan de praktijken van de inquisitie om bekentenissen af te dwingen of aan de behandelingen die door Ivan de Verschrikkelijke voorbehouden werden aan zijn tegenstrevers, gaan vlug voorbij want niemand verveelt zich in deze.

We moeten uit deze waarnemingen niet besluiten dat het merendeel van de mensen sadist is. De vreugde komt niet van het lijden zelf, maar van de mogelijkheid om het te kunnen vertellen. Maar tijdens het verhaal moeten we ons nog een houding van medelijdende verbijstering aanmeten. Door openlijk zijn bedroefdheid te tonen, kan onze gelijke zich zonder schuldgevoel verheugen over het feit dat noch hij noch één van zijn familieleden onder de doden voorkomt. De goede God is met hem!

210.

Waarom heeft God zoveel domkoppen geschapen? Het is omdat hij een publiek nodig had dat bereid was te geloven dat hij bestond. Een wereld, enkel bevolkt met verstandige mensen, zou hem nooit vereerd hebben.

Besluit er vooral niet uit dat alle gelovigen domoren zijn. Een genie dat gedurende zijn hele jeugd een religieuze hersenspoeling ondergaat, zal er natuurlijk wel zijn hele leven iets aan overhouden. Darwin moest eerst gedurende dagen het geschreeuw van de pijn van zijn lief dochtertje tijdens haar doodsstrijd aanhoren alvorens hij nog een stap in de kerk zette. Stel u voor dat Darwin vader was geweest van een gezond meisje, en het grote genie zou zijn bestaan van toegewijde gelovige voortgezet hebben.

211.

Wetende dat de politiek het geheel van activiteiten is dat tot doel heeft de macht te bekomen of te behouden, moet het niemand verwonderen dat, eenmaal verkozen, onze "verantwoordelijken" zich uitsloven om zich van de goede wil van de kiezers te verzekeren waardoor ze hun positie kunnen handhaven. Daarom bestaat de fundamentele taak van onze leiders uit de organisatie van de verdeling van de staatsgelden. Zij houden, bijvoorbeeld, fabrieken in stand die sedert lang moesten gesloten zijn, subsidiëren professionele voetbalclubs (zelfs diegene die zich de diensten van sterren tegen astronomische prijzen verzekeren), zij strooien het geld van de belastingplichtige (en deze belastingplichtige is niet de rijke, omringd door zijn leger fiscale raadgevers die hem toelaten slechts kruimels te betalen) kwistig uit over een grote menigte culturele, religieuze of humanitaire verenigingen, zij delen financiële hulp uit om elke activiteit aan te moedigen die profijtelijk zou kunnen zijn voor een electoraal verleidingspotentieel zoals de verbetering van verouderde flatgebouwen, de aankoop van nieuwe minder vervuilende voertuigen of de bouw van loopbruggen die toelaten een bloedbad van kikvorsen tijdens het voortplantingsseizoen te vermijden. In Brazilië wist iedereen dat de organisatie van een voetbalwereldbeker een wijd gat van verscheidene honderden miljarden dollar zou slaan en in Rusland wist iedereen dat hetzelfde fenomeen zich zou voordoen met de Olympische Winterspelen, georganiseerd voor het profijt

van de Moskovische Hitler.

In Griekenland, een land dat tot over de oren in de schulden zit, betaalt de grootste grondbezitter, de orthodoxe kerk, geen cent belasting. In België dienen de staatsgelden niet alleen om een zeer nutteloze, katholieke, conservatieve Koninklijke familie te onderhouden. De gemeenschap betaalt ook het onderhoud van de kerken evenals de salarissen van alle pastoors (deze prebende werd natuurlijk uitgebreid naar alle imams, rabbijnen en popes). In Duitsland heb ik langs de snelweg tussen Neurenberg en Dortmund, een enorm bord waargenomen dat aan de automobilisten, bezorgd om hun godsdienstig leven, een autostradekerkerk (Autobahnkirche) aankondigt. Ik vermoed dat dit bord betaald werd door de onderhoudsdienst van de autosnelwegen die alle Europeanen zullen moeten financieren vanaf 2015.

Een kenner zou op die manier honderdduizenden voorbeelden van over de hele wereld naar voren kunnen brengen waar het geld gebruikt wordt met als enig doel de herverkiezing van enkelen toe te laten. Voor een politicus bestaat er geen twijfel dat hij zal bedankt worden om het algemeen bezit op dezelfde manier te hebben verspild alsof de uitgegeven sommen afkomstig waren uit zijn eigen portefeuille.

Zonder dit gevoerde wanbeheer dat de kiezers verleidt die er de kruimels van opvangen, staat het vast dat de begrotingen van alle staten er buitengewoon gezond zouden uitzien.

In Europa hebben zelfs de partijen die zich rechts noemen, voor het groot profijt van hun verkiezingskandidaten en hun hofkliek, het principe vergeten dat heilzaam is voor het echte liberalisme waarvan in het oude Europa niemand nog schijnt te moeten weten: minder Staat!

212.

Drie dagen voor de openingsplechtigheden, georganiseerd door het Vaticaan, om de heiligverklaring van twee van zijn gewezen bazen te vieren, heeft zich een feit voorgedaan dat, niettegenstaande het rampzalige karakter van de gebeurtenis voor de nabestaanden van het slachtoffer, veel vrienden van het gezond verstand zullen doen glimlachen. *Le Parisien en l'Agence France-Presse* hebben er relaasover uitgebracht.

Een vrome jonge man, op reis in het gezelschap van leden van zijn aalmoezeniersdienst, is per ongeluk een ogenblik blijven staan aan de voet van het Christusbeeld. "Het Kruis van Christus de Verlosser, meer dan 30 meter hoog, gerealiseerd door de Italiaanse kunstenaar Enrico Job (1934-2008), is naar alle waarschijnlijkheid plots gebroken en het hoogste deel is op de groep gevallen en heeft de jongere op slag gedood. Hij bevond zich vlak onder het kruis terwijl de rest van de groep zich iets verderop bevond." "Het kruis werd ontworpen om het bezoek van de Poolse paus Karol Wojtyla aan Brescia te herdenken."*

Iedereen weet het: om zalig verklaard te worden, moet de persoon in kwestie bekwaam zijn om mirakels vanuit de hemel te verrichten. Het zou voor de toekomstige Heilige, genietend van zijn paradijs, zo eenvoudig geweest zijn om de baan van het moorddadige standbeeld te wijzigen opdat het deze jonge man zou gespaard hebben of om het wat vroeger of later te doen vallen of heel eenvoudig om het vast te hechten aan de grond zodat het niet kon omvallen. Maar de Pool heeft geen vinger uitgestoken, voor zover iemand nog vingers heeft in het hiernamaals.

Dit zal niet beletten dat honderdduizenden volledig afgestompte personen de twee zalig verklaarde pausen** hartelijk zullen ontvangen. Tussen de verdwaasden zullen ook slimmeriken sluipen die in deze gebeurtenis niet geloven, zoals de Franse Eerste Minister. Een deelname aan de grote joodse of christelijke plechtigheden, met oog op het winnen van de sympathie van de gezagsgetrouwen, is het maken van deze lange neus van een socialist naar het laïcisme van de Staat, waard. En hij, hij heeft een neus en vingers!

Maar waarlijk, ik zeg het u, er is goed en wel een mirakel gebeurd dat we moeten toekennen aan Johannes XXIII, de andere zaligverklaarde. Het geschiedde gisteren en, helaas, geen enkele krant heeft die informatie weergegeven: de toekomstige heilige is tussengekomen opdat een standbeeld van de maagd Maria niet zou ineensstorten op een groep religieuzen ingebed aan haar voeten! Daar er geen slachtoffers waren en er niets is voorgevallen, heeft er niemand iets van gemerkt. Niettemin: alleluja!

*<http://www.leparisien.fr/faits-divers/italie-un-jeune-touriste-meurt-ecrase-par-la-croix-de-jean-paul-ii-24-04-2014-3792017.ph>

** Noot van de vertaler: de Franse tekst bevat een woordspeling tussen “bêtifiés” en “béatifiés” die onvertaalbaar is.

213.

Voetgangers of fietsers die een tocht maken, stoppen soms in het midden van bruggen die een snelweg overspannen. Hun enige bedoeling is het schouwspel gade te slaan dat vertoond wordt door de rijen auto's die aan hun voeten voorbijtrekken.

Bij het zien van deze vreemde, nieuwsgierige oefening, vraag ik me soms af of ze niet zouden over de reling stappen om zich naar beneden storten in een tegelijkertijd tot zelfmoord neigend en moordend gebaar op het ogenblik dat ik met mijn auto naderde.

Maar neen. Zij staan daar, met de ellenbogen steunend op de balustrade, en zij observeren. Is dit niet vreemd? Als kind herinner ik mij dat de volwassenen mij overtuigd hadden dat koeien graag de treinen zagen voorbijkomen.

Zo zien mensen ook graag wagens voorbijrijden...

214.

De landschappen waarvan we hielden, in mijn geval de bossen, de venen en de moerassen van het woiwodschap Podlachië, hebben ons betoverd door hun verbluffende schoonheid. Hun ontdekking was liefde op het eerste gezicht.

Maar de Grieken wisten reeds dat, in het beste geval, *eros* verandert in *philia*.

De landschappen zijn zoals onze levensgezellen: het leven dat wij met hen hebben doorgebracht doet hen veel van hun aantrekkelijkheid verliezen.

Nochtans, het wezen met wie wij gedurende verscheidene tientallen jaren zij aan zij hebben geleefd en dat wij geliefd hebben, hervindt zijn verleidingskracht vanaf het ogenblik dat het afwezig is. Wanneer het er niet meer is, ja, dan verlangen we er naar.

215.

Mijn hond is een teef. Mijn kat is een kattin. Ze zijn trouw en ze zouden me nooit verlaten om iemand anders te volgen. Ze zijn geduldig en kunnen uren wachten zonder zich te beklagen. Ze zijn dankbaar en laten dikwijls zien dat ze zeker weten dat we ze helpen en verzorgen. Ze zijn liefkozend en zullen proberen mij te troosten als ik verdrietig ben. Ze zijn verdraagzaam en houden evenveel van mij wanneer ik in het midden van de nacht terugkom als wanneer ik met de kippen op stok ga*. En dit zowel letterlijk als figuurlijk. Ze verdragen onbewogen de pijn en het teken van een enorm lijden beperkt zich meestal tot een lichte zucht. Ze roken niet en drinken geen alcohol zonder daarom moslim te zijn. Ze hebben geen rancune en vergeven mij vlug en geheel een onverantwoorde woede-uitbarsting.

Echt, de kwaliteiten van deze prachtige wezens zijn van dergelijke aard dat ik mij begin af te vragen of het slimme genie van de natuur niet alle gebreken van de vrouwelijkheid in de enige mensheid heeft geconcentreerd.

*"se coucher avec les poules" heeft twee betekenissen:

1. met de kippen op stok gaan, vroeg gaan slapen
2. naar de prostituees gaan

216.

Onlangs hoorde ik op France Culture hoe weinig Europese burgers denken dat de bezuinigingsmaatregelen hun land uit de economische crisis kunnen halen. De reportage liet verstaan dat een opinie die door de meerderheid gedeeld wordt, beter moest zijn dan die welke slechts door een minderheid werd gesteund.

Welnu, het is juist het tegenovergestelde: wanneer een opvatting besproken wordt en zeer populair is, wedden dat ze dan onjuist is! Een grote meerderheid van de individuen die op deze planeet geleefd heeft, hebben gedacht dat ze plat was. Wanneer we wel hebben moeten bekennen dat de Aarde rond was, heeft de massa zich laten overtuigen dat ze het centrum van het universum was. Het merendeel van de menselijke bavianen gaat tegenwoordig verder met te geloven dat een hemels individu onze meest geheime gedachten kent en onze geringste handelingen beoordeelt, in het bijzonder die met betrekking op de seks. De meesten beelden zich in dat iets wat zij hun ziel noemen hun lichaam zal overleven en dat er een plaats bestaat waar zij zal kunnen genieten van een eeuwige gelukzaligheid (indien zij aan de tien geboden gehoorzaamd hebben) evenals van een andere plaats waar ze zal veroordeeld worden tot een lijden zonder einde (indien ze ongehoorzaam zijn geweest). Ik besluit hieruit dat wanneer een meerderheid in een doctrine gelooft, er veel kans bestaat dat die onjuist is.

Maar vandaag, brengen de Europeanen hun stem uit en in een democratie laat de meerderheid de toegang tot een gloubi-boulga* van posten en functies toe. Ze heeft dus altijd gelijk.

*<http://fr.wiktionary.org/gloubi-boulga>

217.

Belasterde woorden. Beledigde woorden.

Ik heb er reeds aan herinnerd* dat Plato zolang en zo goed zijn sofistischer concurrenten bij ons in diskrediet had gebracht dat het woord "sofisme" ertoe gekomen was een slechte redenering, bedacht met de bedoeling te bedriegen, aan te duiden. Evenzeer had het kunnen dienen om een redenering vol wijsheid uit te drukken, ware het niet dat het zo belasterd was geweest door de grootmeester van de westerse filosofie.

In de negentiende eeuw is het woord "ideoloog" op de zelfde manier verguisd. Daar waar het in het begin een leerling van Destutt de Tracy aanwees die een onderzoeksprogramma van de voortbrenging van de gedachten opzette, is het nadien in betekenis verminderd om de zonderlingen aan te duiden die utopische stellingen verdedigen.

De voorbeelden van termen waarvan de connotatie is omgekeerd van de positieve in de negatieve zin zijn talrijk. Een van de mooiste woorden van de Franse taal, "la collaboration", dat de vergelding van alle overwonnenen concretiseert, heeft uiteindelijk de verraders van het land aangewezen. "La coopération", die bijna dezelfde etymologische betekenis heeft, is aan waardevermindering ontsnapt.

Vandaag is het de beurt aan "le populisme" dat in 1860 de bewondering weergaf voor de

schare van de tegenstrevers van de tsaar. Welnu, tegenwoordig belichaamt dit woord de duivel in de politiek en meer specifiek voor diegenen die er een geloofsbelijdenis van maken van het volk te houden: ik bedoel de socialisten.

Het populisme is het gezond verstand van de volksklassen, ontluisterd door zijn vijanden. Het is merkwaardig dat het woord «socialisme», na gekozen te zijn geweest als vlag door mensen die ook bezielde waren als Hitler, Stalin, Mussolini, Milosevic en zoveel anderen, gevrijwaard blijkt te zijn van alle pogingen tot laster. Nochtans had de verschuiving van betekenis van “politieke doctrine die de verbetering van het lot van de meest behoeftigen tot doel heeft” naar “vereniging van boosdoeners die de politiek gebruiken om schandelijke belangen te dienen” gemakkelijk door zeer talrijke voorbeelden kunnen bevestigd worden. In zijn wekelijkse kroniek op France Culture, heeft de fysicus en filosoof Etienne Klein donderdag het anagram van “le Front National” kenbaar gemaakt zijnde “l’entonnoir fatal”**. Om het volle pond te geven, heb ik hem het anagram van “parti socialiste” opgestuurd. Hier is de oplossing: capitaliste rosi***.

*Zie n° 162

** entonnoir = trechter (in Frankrijk is de als een hoed gebruikte trechter het symbool van krankzinnigheid). fatal = fataal.

***capitaliste rosi = roze geworden kapitalist.

218.

De zelfdoding, Mijnheer, dit is lafheid! Ziedaar hetgeen een naïeve adolescente, zeer kwaad omdat ik het gebaar van Seneca had verdedigd, mij naar het hoofd slingerde. Zij was klaarblijkelijk zeker dat, wat zij had horen zeggen van haar moeder of vader, het toonbeeld van de waarheid was betreffende dit onderwerp.

“Wat is lafheid?” had ik haar moeten vragen. Waarschijnlijk had zij mij niet kunnen zeggen dat het hier over een verdinglijking van het predicaat “laf” ging, net zoals de vrijheid een verandering van onderwerp van het predicaat “vrij” is. En wat betekent “laf”? De term komt overeen met de vermijdingsgedragingen als gevolg van schrik. Door metonymie duidt “een lafaard” de persoon aan die uit vrees, schrik of ongerustheid, afziet van daden waarvoor hij goede redenen had om die uit te voeren.

Al diegenen die deze opvatting van lafheid aanvaarden, zullen erkennen dat door het leven verder te zetten, door af te zien van zich te zelfmoorden, door rechtsomkeer te maken op de weg naar de rand van het klif, Cioran laf was. Helden sterven en lafaards leven. Zij die zelfmoord plegen zijn echt dapper. Door tot handelen over te gaan, worden ze aangezet door schrik overwinnende redenen. Die schrik die door Moeder Natuur in onze genen gegrift staat en door het vooruitzicht op de dood veroorzaakt wordt.

Ik reken mezelf natuurlijk bij de bangeriken en de lafbekken. Maar wat kunnen wij, de lafaards, er aan doen? Indien het gemakkelijk was om een suïcidale beslissing in praktijk om te zetten, dan zouden er op vandaag, waarschijnlijk, geen mensen meer bestaan. Wat een geluk voor de planeet!

219.

Het geluk is een vreemde plant: diegene die ze zaait in buurmans tuin ziet ze soms bij hem bloeien.

Het is de beloning van de evolutie tot samenwerking.

220.

Ik respecteer bejaarden die geen respect hebben. Onlangs sloeg ik ex-kanselier Helmut Schmidt gade op een Duitse zender terwijl hij sigaret na sigaret rookte in een televisiestudio waar dit natuurlijk verboden was. Hij scheen een schalks genot te beleven bij het uitademen van zijn rook in de richting van de journalist die de opdracht had hem te interviewen. Een Duitse collega, aan wie ik dit tafereel vertelde, zei mij dat meneer Schmidt uitstekende restaurants bezocht waar de klanten geen gelegenheid lieten voorbijgaan om zich te beklagen over het feit dat hij zich niet geneerde om er overvloedig te roken. Op zijn 95ste laten de anti-tabakswetten en de hygiënisten die ze opgelegd hebben de socialistische ex-kanselier volledig koud. “*Ik drink, ik rook ... en u kunt de pot op*” had hij kunnen zeggen, naar het voorbeeld van professor Choron.*

Een andere provocerende bejaarde, meneer Jean-Marie Le Pen, de huidige erevoorzitter van het Front National, heeft onlangs over een zanger van joodse afkomst verklaard: “Hij zal voor het volgende baksel zijn!”. Dit gezegde heeft natuurlijk een stroom van protest veroorzaakt van alle ayatollahs van de politiek correcte gedachte. En het is precies op dat ogenblik dat het personage, van wie ik overigens niet veel hou, voor mij sympathiek wordt. Hij heeft lak aan alle afgeschrikte onnozele halzen die niet zullen nalaten naar de rechters te snellen om als volgt te kwaken: “Dames en Heren rechters, hebt u gehoord wat hij gezegd heeft? Het is wenselijk dat u hem streng bestraft!”.

De geassocieerde humanitaroïden beweren vandaag dat we uiteraard niet met alles kunnen lachen. Pierre Desproges wordt dikwijls geciteerd gezegd te hebben dat we met alles mogen lachen maar niet met om het even wie. Jammer genoeg wordt dit citaat zeer dikwijls tegen de bedoeling van zijn bedenker gebruikt door mensen die niet wisten dat Desproges zelf ook met alles lachte. Al vinden de saaie meesters van de deugd het niet goed dat we met alles kunnen lachen, alle grote rampen brengen grappen teweeg die bijna altijd van slechte smaak zijn, maar die tenminste de luisteraars doen lachen. Het gezond verstand gebiedt alles zijn gang te laten gaan. Op 22 mei 1976 vernielde een brand het grootwarenhuis “A l’Innovation” in Brussel. Ik herinner mij iemand die de gebeurtenis in deze termen opriep: “Het was de dag waarop men de beste Vlaamse stoverij van België heeft klaargemaakt”.

Twintig jaar later, op 6 maart 1987, kapseide een ferryboot bij het verlaten van de haven van Zeebrugge. Talrijke passagiers werden hun hutten gevangen teruggevonden: ze verdronken zonder dat de duikers de patrijspoorten konden verbrijzelen door dewelke zij, onmachtig, de doodstrijd van de ongelukkige slachtoffers bijwoonden. Later is er een verhaal rondgegaan in de vorm van een raadseltje. Waarom heeft de firma Rolls-Royce het wrak van de *Herald of Free Enterprise* teruggekocht? De grappenmaker die de vraag stelde wou enkel doen lachen en antwoordde zelf “om instrumentenborden van kadavers te vervaardigen”**

Bij mijn weten hebben, noch de families van de 323 slachtoffers van de winkels in de Nieuwstraat noch die van de 193 doden in de ferryboot, klacht ingediend tegen de flauwe grapjassen.

In 84-85 verwoestte een uitzonderlijke hongersnood, veroorzaakt door de gecombineerde effect van de droogte en de oorlog, Ethiopië waar het dodental in de honderdduizenden opliep. Er zijn natuurlijk moppen voortgekomen uit dit enorme onheil. Wat is het voornaamste gerecht van een Ethiopische familie die op een banket uitgenodigd is? Een erwt. Een vriend stuurde mij zo juist een selectie van goede pagina’s uit het tijdschrift Hara Kiri dat in de jaren 1960-1970 gepubliceerd werd. Ik heb er onder andere een montage in gevonden die een pyjamareclame parodieert om de verdiensten van de Auschwitzsnit te roemen. Op het voorplan ziet we een jong meisje gekleed in de befaamde gestreepte pyjama. Op het achterplan, links, illustreren twee rechtopstaande personages het onderschrift “beter dan een

vermageringsonderrok”. Rechts, een beeld van een groep gevangenen, die waarschijnlijk de soldaten toejuichen die hen kwamen bevrijden, met daaronder de vermelding “duizenden klanten tevreden”***.

Dat we deze afbeelding vandaag niet meer kunnen tonen moet als een morele vooruitgang beschouwd worden, zullen de weldenkenden zeggen. Maar indien het vooral om een aanzienlijke achteruitgang van vrijheid van uitdrukking ging? Ik herinner mij geen enkele mop in de weken die volgden op de verschrikkelijke tsunami. Moeten de grappenmakers hun bek houden? Ik hoop dat ze veel lachen op mijn begrafenis, met alles...en met mij in het bijzonder.

*Professeur CHORON – propos recueillis par Jean-Christophe FLORENTIN Je bois, je fume,... et je vous emmerde, Collection « Coup de gueule », Editions Régine Deforges, mai 1992

** “noyer” heeft als homofoon “noyé”: 1. noyé = verdrinken· 2.noyer = notenbomenhout

*** Indien u niet te fijnbesnaard bent, kunt u deze walgelijke (dit adjectief wordt meestal gebruikt door de schijnheilige verdedigers van een rechtvaardige welwillendheid) reproductie bekijken door hier te klikken.

221.

- Wat spookt u uit met deze geavanceerde audioapparatuur?
- Ik probeer mijn hond te leren hinniken.
- Ik wil u niet ontstemmen maar uw poging is hopeloos. Ik heb zelf getracht mijn aap te leren spreken. Ik heb moeten vaststellen dat hij beperkt is tot het slaken van kreten en tot een vereenvoudigde versie van de doofstommentaal. Het arme beest beschikt niet over organen die toelaten te spreken. Ik vrees dat uw hond verstoken is van dit soort strottenhoofd dat het gehinnik van een paard mogelijk maakt.
- Denkt u dat ieder orgaan een functie heeft die we niet kunnen veranderen?
- Dit lijkt me vanzelfsprekend en jammer genoeg had Lamarck ongelijk: de functie scheidt het orgaan niet. Bemerk dat bij het proberen leren hinniken van uw hond, u zich gedraagt zoals de meeste mensen die koppig volhouden zich af te vragen wat de zin is van het bestaan.
- Dit is omdat ze een brein hebben dat hen antwoorden zou kunnen geven.
- De evolutie heeft ons uitgerust met hersenen die gegevens van de buitenwereld registreren en bekwaam zijn om ze te behandelen teneinde voorspellingen van toekomstige gebeurtenissen er uit af te leiden. Het is zeer nuttig om te ontsnappen aan roofdieren, om voedsel te vinden of om wijfjes te verleiden met wie we zouden willen copuleren.
- Ik zie waar u naartoe wil. Door onze hersenen aan te spreken zodat ze antwoorden op de vraag over de zin van alles, overschrijden wij onze bekwaamheden. Maar wat kunnen we er aan doen indien we BEHOEFTE hebben aan zin?
- Dan bevinden wij ons in de situatie van een vrouw die behoefte heeft om zich voort te planten maar van wie de fysiologie haar tot de steriliteit veroordeelt.
- Zij kan altijd tot adoptie overgaan...
- Dat is hetgene wat we doen: wij adopteren de mythes.

222.

Wereldkampioenschap voetbal. Vierde finale.

Ik heb alle respect verloren voor de God van de Semitische godsdiensten sedert ik bewust geworden ben van het feit dat zijn bijna exclusieve bezigheid scheen te bestaan uit het besturen van de manier waarop de menselijke wezens hun organen gebruiken die zich tussen hun benen bevinden. Hoe kan een respectabele God zich over onze seksuele acrobatieën

bekommeren?

Gisteren heb ik opgemerkt dat dit zelfde personage zich ook voor voetbal interesseerde. Verscheidene spelers, wanneer ze in de arena door de trainer van hun nationale ploeg worden geworpen, maken herhaaldelijk een kruisteken en omhelzen de medailles die onder hun trui verborgen zijn. Door deze gebaren tonen ze aan hoezeer ze overtuigd zijn dat de Hemel zich met hun prestaties zal inlaten. Het zou natuurlijk ongepast zijn hen dit bijgeloof kwalijk te nemen want alle substantie van hun brein is verhuisd naar hun voeten die vol intelligentie zitten.

Op de tribunes bevinden zich onder de toeschouwers, die soms door indiscrete camera's gefilmd worden, sommigen die de ogen sluiten en de handen samenvoegen voor een inschikkelijk gebed vóór het nemen van een penalty of een vrije trap dichtbij het doel. Het is waar dat de militaire leiders dikwijls aan het kanonnenvlees, dat zij naar de slachterij stuurden, het bevel gegeven hebben aan de tegenover elkaar staande kampen tot dezelfde God te bidden. God had daar wel het excuus voor dat van het resultaat van een dergelijke slag de toekomst van een ganse natie, ja, zelfs van Europa en de wereld, afhing. Maar voor een voetbalwedstrijd? Is God even idioot geworden als zijn vurigste bewonderaars?

223.

Het geloof wordt almaar verspreid en het is zo sterk dat ons leven kan geleid worden door onze bewuste gedachten en bepaald worden door vrijwillige impulsen die wij voorbedacht hebben. Aldus zijn de meeste mensen overtuigd dat wij in grote mate verantwoordelijk zijn voor ons geluk of ons ongeluk.

Ongetwijfeld is het bemoedigend te veronderstellen dat de ongelukkigen hun boot met onvoldoende voorzichtigheid hebben gestuurd en zich dus niet moeten beklagen wanneer hij te pletter slaat op de rotsen van de tegenspoed. Niemand verwondert zich over of neemt aanstoot aan een dialoog zoals deze:

“— De arme, de dokters hebben longkanker bij hem vastgesteld.

— Ja, maar hij rookte veel.

— Ach! Natuurlijk. Hij had moeten voorzichtiger zijn.”

Deze replieken vooronderstellen dat iedereen uiteindelijk krijgt wat hij verdient. De ondeugd wordt gestraft, de deugd beloond. Daar deze beweringen natuurlijk volledig tegengesproken worden door de dagelijkse ervaring, hebben onze religieuze semitische theorieën de geniale boosaardigheid gehad om compenserende straffen en beloningen in het hiernamaals te voorzien. Diegene die duidelijk zeer gelukkig en duidelijk zeer ondeugdzaam is, zal de ergste pijnen in de hel lijden. Diegene die duidelijk zeer ongelukkig en duidelijk zeer deugdzaam is, zal het eeuwige geluk in het paradijs vinden.

Deze publiciteit ten voordele van de leugenachtige en onvervalsbare gehoorzaamheid, deze prachtige oplichterij met planetaire afmetingen heeft dusdanig succes gekend dat de meerderheid van de mensen er heden ten dage nog slachtoffer van zijn.

224.

In de lange lijst met mijn gebreken is er één die mijn gesprekspartners soms verrast: ik ben een verschrikkelijke determinist. Een onvergeeflijke fout: zij schijnen zelfs te geloven dat ik deze overtuiging “gekozen” heb vanuit een plagerige perversiteit, een schandelijke haat tegen het existentialistisch gebroed dat geheel toegewijd is om de geheimen van de godin Vrijheid te roemen. De fout van een determinist is te denken dat alle fenomenen van het universum –

uw acties, uw overtuigingen en de mijne inbegrepen - oorzaken hebben. Voor hem ontsnapt niets dat van gedaante wisselt, niets van hetgeen bestaat, aan de onverbidelijke samenhang van de fenomenen. Een actie vloeit, bijvoorbeeld, voort uit de gecombineerde effecten van de constitutie van het actieve wezen, zijn omgeving en zijn voorgeschiedenis.

De determinist gebruikt het adjectief “vrij” alhoewel hij weet dat deze term niet noodzakelijk “zonder oorzaak” betekent. Overigens, deze benaming past voor zo’n gevarieerde objecten als een dier, een val, een elektron, een ex-gedetineerde, iemand die gescheiden is.

Wat de vrije daden betreft, die zijn eenvoudigweg herkenbaar omdat ze uit voorbedachtheid resulteren. Zijn “vrij”, de daden die door de bewuste activiteit van onze hersenen worden gestimuleerd. Deze activiteit hangt zelf af van fysisch-chemische fenomenen die zich ter hoogte van de neuronen afspelen. Niettegenstaande wij er hebben, kiezen wij altijd in functie van oorzaken of voorkeuren die wij niet gekozen hebben.

Maar kan een determinist zonder zich tegen te spreken, verdergaan met te spreken over «verdienste»? Hij zal hiervoor moeten afstappen van het idee dat de verdienste de eigenschap is van een persoon die zogenaamd “verdienselijk” is. Feitelijk wordt de verdienste aan zo iemand gegeven door de anderen die ze “erkennen”.

Er zijn twee voorwaarden nodig om iemand verdienselijk te verklaren. De scheidsrechters van de verdienste moeten zich eerst realiseren dat de daden van een kandidaat positieve gevolgen hebben gehad voor één van de groepen waartoe ze behoren. Vervolgens is het nodig dat deze daden verwezenlijkt zijn geworden in weerwil van bepaalde hinderpalen die hun verdienselijke actor moest overwinnen. Hoe belangrijker de obstakels waren en hoe gunstiger de gevolgen van de daden zijn, hoe meer de actor zich met een stralenkrans van verdienste ziet omgeven.

Een moedige inbreker die duizend moeilijkheden zou overwinnen om een tunnel onder een bank te graven, zal geen verdienste voor de staat of zijn rechters hebben, maar zal er kunnen hebben voor zijn familieleden die miljonairs zijn geworden. Een beul die met een grote handigheid de bijl hanteert om de veroordeelde te onthoofden heeft zeker verdienste in de ogen van al diegenen die tijdens de executie applaudisseren.

De decoraties zijn een verzakelijking van de verdienste en kunnen dus tentoongesteld worden. Welnu, dezelfde spion zal hier verermerkt en daar gefusilleerd worden.

Anderen zullen hun plaats op de recipientenlijst van het Legioen van Eer kopen om te doen geloven dat de autoriteiten hun ontzaglijke belangrijkheid hebben erkend. Dit doet mij denken dat diegenen die een decoratie aanvaarden, deze niet verdienen. “Trompettes de la renommée, vous êtes bien mal embouchées”*.

*Trompetten van de roem, u blaast zulke valse woorden
Brassens Georges, *Les Trompettes de la Renommée*, décembre 1962

225.

In 1748 schreef Julien Offray de la Mettrie reeds dat de elektriciteit een eigenschap was van de geëlektriseerde materie zoals de gedachte een eigenschap is van de grijze materie die in werking is.* Net zo min als u een gedachte hebt zonder brein, hebt u geen “zuivere” elektriciteit zonder geëlektriseerde materie.

Nochtans, geleid door de hydraulische analogie van de stroom, zijn wij altijd geneigd ons de elektriciteit voor te stellen als “iets” dat door een geleidraad loopt zoals het water in de bedding van de rivier of in de leidingen van mijn huis.

Welnu, als we de natuurkundigen mogen geloven, is de overbrenging van de elektrische energie eerder vergelijkbaar met de beweging van een golf. De vloeibare massa's zijn onderworpen aan een verplaatsing van onder naar boven en van boven naar onder zonder vervoerd te worden naar de verafgelegen bestemming van de golf. Op dezelfde wijze “steekt” de elektrische golf bijna ogenblikkelijk de atomen “aan” van de geleider, zelfs als de beweging van de elektronen – waarvan de snelheid vergeleken werd met die van een slak – zeer lokaal blijft.

Het geheel van de eigenschappen die we niet verliezen door ze door te geven, is dus tegengesteld aan het geheel van “dingen” waarvan we ons moeten ontdoen indien wij ze willen overbrengen. Wanneer ik mijn verkoudheid overbreng, behoud ik ze, maar wanneer ik een bankbiljet weggeef, ben ik het kwijt.

De paralogismen van de verzakelijking hangen af van de verwisseling van het tweede geheel met het eerste. Ik kan mijn goed humeur niet in een doos steken en het opsturen naar een verre vriend die er van zou genieten wanneer hij zijn pakket opendoet terwijl ik het zou verloren hebben wanneer ik het voor hem verpakt had. Daarentegen kan ik mijn goed humeur overbrengen indien ik de neuronen van een verwante door besmetting “aansteek”. In dit geval behoud ik mijn goed humeur door het uit te delen.

Ik weet niet meer wie gezegd heeft dat de intelligentie de wonderbaarlijke hoedanigheid heeft van zich te vermenigvuldigen als we ze delen. Maar opdat een intelligent idee zou overgebracht worden, zou ze nog een geleidend brein moeten tegenkomen dat vatbaar is om door deze stroomsoort ontstoken te worden. Bij het aanzien van het schouwspel van de mensheid is de onderneming ver van gewonnen.

* ”Ik geloof dat de gedachte zo weinig onverenigbaar is met de georganiseerde materie dat zij er een eigenschap van lijkt te zijn, zoals de elektriciteit, het motorische vermogen, de ondoordringbaarheid, de uitgestrektheid, enz.”

Julien Offray de La Mettrie, *L'Homme-machine*, 1748

226.

Wanneer ik een weerspannige slaap probeer te vangen, ben ik Proffie door roeping, Mopperpot door frustratie maar nooit Dommel. Ik leg mij een vrijwillige onbeweeglijkheid op waarvan ik enkel afzie wanneer mijn houding niet te ongemakkelijk of pijnlijk wordt. Slaap! Wij beschikken jammer genoeg over geen enkele magische schakelaar zodat het ons vrij staat hem bewust aan te zetten om als de bliksem het onbewuste te bereiken. De goeroes, fakirs en andere yogi's slagen er misschien in zich vrijwillig in een rustige slaap te storten. Ik, ik slaag er helaas niet in. Proffie en Mopperpot maar Dommel niet.

Bijgevolg, overloop ik mentaal de delen van mijn uitgestrekt lichaam terwijl ik controleer of geen enkele kramp, spierpijn, jeuk mij kwelt. Het gewenste onbewuste, ik weet het wel, zal zich ten slotte vertonen, maar de slet heeft er verstand van om mij te laten wachten. Morpheus zal zich enkel over mijn bed buigen op het ogenblik dat ik niet meer zal zoeken om hem te bedwingen.

Diegene die zou kunnen beslissen om van het ene op het andere ogenblik in te dommelen op de manier waarop we een motor stopzetten door op een knop te duwen, zou van een schitterend voordeel op de rest van de mensheid genieten. Maar opdat hij er volledig zou kunnen van profiteren, zou hij de kwaliteit van zijn dromen evenals de omstandigheden die bekwaam zijn om hem wakker te maken, moeten kunnen bevelen.

Maar de hersenen werken niet als één van deze meest eenvoudige motoren die slechts kunnen aan- of uitstaan. “In slaap” is geen onopvallend predicaat (een eigenschap die we beslist met bijvoorbeeld “levend” of “dood” zouden aanduiden). Iemand kan licht ingeslapen of slaapdronken zijn, diep ingeslapen, enz. De slaap is niet het niets van een geheel dat het waken is. Het brein oefent er een koortsachtige activiteit uit en beheert de meest gevarieerde taken in automatische piloot: ademen, verteren, de isotherme handhaven, een stram wordend ledemaat verplaatsen, enz. Het legt ook aan alle zoogdieren de meest zotte of de best geïnspireerde, de meest aangename of de meest angstwekkende, de meest eenvoudige of de meest complexe droomgedachten op. Een waakvlam blijft in staat om het uit te schakelen teneinde ons het zeggenschap, bij het minste alarm, terug te geven. De honger, de behoefte om onze afvalstoffen af te voeren, een lawaai, een pijn, een geur, een aanwezigheid en we zijn op onze hoede.

Een zachte loomheid is dus gemakkelijker te verliezen dan te winnen. Indien dit niet het geval was, dan zou de mensheid, naar het voorbeeld van Sneeuwwitje, waarschijnlijk gelukkige dagen in een slaap doorbrengen die met verrukkelijke dromen bevolkt is en waaruit niemand ooit nog zou willen ontwaken.

In werkelijkheid is de reanimatieprins een schoft. Zijn wit paard brengt zijn toekomstige vrouw naar een kerker waar ze de echtelijke hel zal beginnen beleven. De zeven dwergen zetten hun werk in de mijn verder en betalen met hun belastingen de weelderige uitgaven, veroorzaakt door het onderhoud van het kasteel en zijn bijgebouwen. Ze mankeren echter nooit met kleine vlaggetjes te zwaaien wanneer de prinselijke stoet op de nationale feestdag voorbijtrekt. Deze dwergen zijn echte eikels.

227.

Paradox van de censor. Het is verboden om te zeggen dat de gaskamers – waar de nazi’s miljoenen joden zouden hebben doen binnengaan om hen uit te roeien – een pure uitvinding van de geallieerden hun propaganda is. Maar is het verboden om te zeggen dat het verboden is om dit te zeggen? Want niemand kan bevestigen dat het verboden is om iets te zeggen zonder precies dit “iets” aan te duiden...

228.

“Aristoteles dacht dat de zin van een levend wezen erin bestond zijn doelloorzaak te verwezenlijken. Een paard leeft om vrij in een weide rond te draven. Een arend leeft om te zweven. Een aap om van de een naar de andere liaan te springen.

-En een mens?

-Als we Aristoteles mogen geloven leeft een mens om te denken. Natuurlijk kon hij de supporters van de nationale voetbalelftallen niet kennen ...

-U hebt mij overtuigd dat eenmaal de hersenen ontbonden zijn, geen enkele gedachte nog mogelijk is. Indien de zin van mijn leven bestaat uit denken, besluit ik hier uit dat het alle zin zal verliezen bij mijn dood... Heeft het leven volgens u dan geen enkele zin? De pastoor beweert dat indien ik mij goed gedraag, ik naar het paradijs zal gaan om er van een eeuwige gelukzaligheid te genieten. Ziedaar, een uitzicht dat zin kan geven aan ons bestaan ...

-De zin van een handeling hangt af van een richtlijn, opgelegd door een streefdoel dat zelf de uitdrukking van een gemis is. Zonder richting en zonder doel, geen zin meer. Het is daarom dat alles wat voltooid is, de maker van deze voltooiing in verwarring achterlaat. Er blijft de strijders van de bevrijding, eenmaal de tiran uitgeschakeld en de vrijheid veroverd, slechts

opnieuw oorlog te spelen dankzij de bedieningspanelen van hun videogames. Het te verweerde kind pleegt zelfmoord omdat het niets meer verlangt. Don Juan trouwt maar vliegt onmiddellijk naar een andere verovering omdat hij weet dat *Eros* verloren is van het ogenblik dat hij voldaan is. Het paradijs kan niets anders dan een hel zijn voor de uitverkorenen die er een zin zouden zoeken: de melk van God zou hun dorst niet lessen.»

229.

Laat ons afstand houden van het idee dat de productie van nieuwe woorden noodzakelijk de waarneming van nieuwe fenomenen en objecten volgt. Haal uit uw toverhoed een woord dat in geen enkele gekende taal bestaat en spreek er zo veel mogelijk over. Dan dringt u de fabriek van de goden binnen.

Door, bijvoorbeeld, de lettergrepen willekeurig te groeperen vormen we klanken die gelijken op woorden maar die er nog geen zijn. Wanneer ik achtereenvolgens de klanken “PA + BA + NA + RE” uitspreek, zet ik een gesprekspartner aan om “pabanaré” te erkennen als een woord. Mijn suggestie (ingeving) dat het wel degelijk om een woord gaat, zal nog sterker worden wanneer ik dit pakket van lettergrepen invoeg in het midden van een syntactisch juiste zin, door het vreemde woord te laten voorafgaan door een bepaald of onbepaald lidwoord: “Hebt u de mooie pabanaré gezien?” “Het is belangrijk dat een pabanaré ingrijpt.” “De pabanarés zijn onzichtbaar bij zonsondergang”.

Deze zinnen en hun soortgelijken suggereren onweerstaanbaar dat het woord “pabanaré”, waarvan de betekenis op het ogenblik aan mijn gesprekspartner ontsnapt, ronduit onderdeel is van een woordenschat. Door dit woord te gebruiken, laat ik verstaan dat het een betekend woord is dat wijst naar een betekenend.

Welnu, bij mijn weten, behoort de kandidaat “pabanaré” tot geen enkele woordenschat van een natuurlijke taal. Door mij dat in te beelde, heb ik een term gecreëerd die mijn medeplichtige zal worden om een gesprekspartner te destabiliseren. Hij zal zijn beneveling eerder aan zijn persoonlijke onwetendheid wijten dan aan de kwaadwilligheid van de schepper van pabanaré. “Ik begrijp niet wat hij wil zeggen, maar zonder twijfel wil hij wat zeggen!”

Sommige zinnen zullen beslist suggereren dat een pabanaré een object aanduidt dat in de realiteit bestaat. “Bij het naar u komen, ben ik frontaal met een pabanaré in botsing gekomen.” Andere zullen insinueren dat het om een eigenaam van een mens gaat. “Pabanaré is op 7 september 1932 in de dorpskerk gedoopt.» Ieder nieuw detail dat de denkbeeldige biografie van Pabanaré verrijkt zal een aanvullende aansporing worden om in de werkelijkheid van zijn bestaan te geloven

Zo zijn Isis, Osiris, Horus, Jezus, Socrates en zovele anderen gecreëerd. Op die manier heb ik Karamatchouk en zijn vijand Krapatkoupe geschapen. Ik nodig u uit uw eigen goden en uw privé-duivels te scheppen.

230.

’t Is goed dat de schoonheid subjectief is: ziedaar een troost voor de lelijkerds! “Ik ben misschien voor de meesten afstotend, zeggen zij, maar ik zal wel iemand op de kop tikken in de ogen van wie ik de mooiste zal zijn aangezien de schoonheid voor de ene niet de schoonheid is voor de andere.” Het ontbreekt niet aan vrouwen en vooral aan beroemde mannen van wie het succes in de liefde deze hoop schijnt te bevestigen. Ik herinner mij,

bijvoorbeeld, Alice Sapritch van wie een commentator op een Franse radiozender zei dat zij een “mooie lelijke vrouw” was. En Serge Gainsbourg die de meest gekende Franse schoonheden in zijn armen heeft gehouden... En Nicolas Sarkozy...

Het staat dus buiten kijf dat een lelijke man of – zelden waarschijnlijk, maar niettemin toch ook! - een lelijke vrouw bekwaam is om te verleiden. Deze vaststelling doet ons echter het risico lopen om meegeslept te worden op de gladde helling van het paralogisme van de schoonheid dat ik als volgt zal formuleren:

Schoonheid oefent een grote verleidingskracht uit op onze medemensen. (Majorpremissie)

Enkele lelijkerds zijn zeer aantrekkelijk. (Minorpremissie)

Enkele lelijkerds hebben schoonheid. (Conclusie)

De onwaarheid van de conclusie ware veel opmerkelijker mocht ik geschreven hebben: “Enkele lelijkerds zijn mooi” want iedereen weet dat wat lelijk is niet mooi kan zijn. Dus, zij die zich per se een soort schoonheid, verenigbaar met de lelijkheid, willen inbeelden, zullen Plato in zijn droom over een “schoonheid van de ziel” of een “schoonheid van het karakter” en een andere “schoonheid van het verstand”, volgen. Kortom, een onzichtbare schoonheid in de ogen van diegenen die niet ingewijd zijn geweest om ze waarderden. Zo brengt een “mooie vergelijking” de natuurkundige in verrukking maar ze fascineert slechts diegenen die ze begrijpen.

Waarom deze verdraaiing van betekenis, dit samenraapsel amalgaam van de schoonheid met alles wat verleiden kan? Omdat het een mogelijkheid is om de enorme ongelijkheid te verbergen van de door moeder natuur uitgedeelde loten aan de deelnemers van de grote geboorteloterij.

Ik vraag mij af of de knaapjes, die de dij van Plato tijdens de banketten streelden, gekozen werden om “de schoonheid van hun ziel”. Wat mij betreft, ik verkies een mooie dwaze te kussen (al is het op de wang) dan een tongzoen aan een afschuwelijke intellectuele te geven. En dat diegene die het tegenovergestelde denkt, mij de eerste steen werpt.

231.

De oorlogen doden tegenwoordig zo weinig ... De media kondigden onlangs aan, op de ontzette toon die de nieuwslezers altijd voor dergelijke gelegenheid aannemen: 1800 doden in de Gaza-strook, 2800 doden in Oekraïne. De interventie van het Franse leger in Mali (de operatie Serval van januari tot juli 2014) zou ongeveer aan 250 mensen bestaande uit Malinese soldaten, Toearegs, jihadisten en 9 Fransen, het leven hebben gekost. De Russische veldtocht, geleid door Napoleon in 1812, zou de dood van bijna 600.000 manschappen veroorzaakt hebben. De recente epidemieën zijn eveneens minder verscheurend geworden. Sedert 1981 hebben de gezondheidsautoriteiten het aantal overlijdens, te wijten aan aids, geraamd op 25 miljoen. De ebolakoorts waarvan men zegt dat hij zich verder verspreidt, kondigt vandaag slechts 2000 doden aan op het zwarte bord. De moeite niet waard om de ongecontroleerde aangroei van de wereldbevolking af te remmen. Het stelt niet veel voor in vergelijking met hetgeen na de Grote Oorlog gebeurd is, in de goede oude tijd van het Spaanse griepvirus dat erin slaagde een goede helft van het miljard bewoners dat de planeet toen bevolkte, te besmetten om 60 miljoen personen de geest te doen geven.*

Diegenen die van de oorlogen en epidemieën verwachtten dat ze de planeet van de gevolgen van de wildgroei van de menselijke bavianen aan haar oppervlak zouden ontlasten, zijn er aan voor hun moeite. De statistieken die het aantal zelfmoordenaars/-moordenaressen opnemen, zouden hen echter hoop kunnen geven.

“ In de wereld plegen ieder jaar zo’n 800.000 personen zelfmoord, hetzij één om de 40 seconden. Dit is wat blijkt uit een rapport van de Wereldgezondheidsorganisatie, gepubliceerd

op donderdag 4 september 2014. Het doet opmerken dat dit cijfer hoger ligt dan dit van de slachtoffers van de oorlog en natuurlijke rampen, een fenomeen dat «*onaanvaardbaar*» is volgens de WGO.”**

Het rapport zegt niet dat hetgeen effectief onaanvaardbaar is voor een kind, dit niet noodzakelijk is voor een volwassene die lang over zijn situatie zou hebben nagedacht. In dit geval denk ik aan zelfdoding als aan moeilijke en vrije daad. Zeer vrij aangezien zeer moeilijk. Wanneer het bewuste plan om zijn eigen leven te beëindigen sterker wordt dan de biologische planning die ons voortdrijft om het te bewaren, wat zou hieraan dan onaanvaardbaar zijn? Op welke manier zou dit een ziekte zijn waarmee de WGO zich moet inlaten? Was Seneca een geesteszieke?

En zoals altijd vechten de conformisten het taalgebruik aan: “De media zouden moeten vermijden te spreken over “zelfmoord” en voorrang geven aan de term “verlies”, heeft de WGO-expert, Alexandra Fleischmann, geoordeeld.”

Deze ambtenares, beladen met diploma’s maar tevens zeer stom, zou dus willen dat we een kat geen kat meer noemen. Bent u bang voor katten? Zeg niet meer dat het katten zijn. Het zijn miauws.

*http://fr.wikipedia.org/wiki/Grippe_de_1918#Le_virus_de_1918

**http://www.francetvinfo.fr/sante/il-y-a-plus-de-suicides-que-de-victimes-de-guerre-dans-le-monde_685595.html

232.

Justitie is zoals de maagd Maria. Alhoewel de ene noch de andere heeft bestaan richten de mensen zich tot hen wanneer ze ontredderd zijn. Zowel de ene als de andere zijn contradicties in termini. De altijd maagdelijke moeder is gelijk aan de altijd kromme justitie. Meteen had Marx gelijk. Deze hersenschimmen zijn zeer nuttig voor al diegenen die de macht willen veroveren, verzekeren of vergroten. Jammer genoeg bleek de communistische justitie nog listiger dan die van de kapitalisten te zijn.

233.

Ik heb alle respect verloren voor de god van de semitische godsdiensten sedert ik mij ervan bewust geworden ben dat zijn belangrijkste bezigheid het beperkte gebruik van de aanhangsels en de holten tussen de benen van de menselijke wezens scheen te zijn. Hoe zou een zichzelf respecterende god kunnen verontrust zijn over onze seksuele acrobatieën en zich bekommeren om de bewegingen van de organen achter het gordijn van onze gulpen? Maar dit is te begrijpen. Deze god is gefantaseerd door de macho’s. Wanneer hun vrouwen in de val van het geloof lopen, zullen ze trouw zijn!

Zeer recent, (en deze ontdekking heeft het misprijzen gevoed dat ik reeds had voor het imaginaire opperste wezen) ben ik gewaar geworden dat hij zich ook soms interesseerde voor de voetbal. Verscheidene spelers, wanneer ze in de arena worden gestuurd door de trainer van hun ploeg, slaan herhaaldelijk een kruis, wat aantoonde dat deze schatrijke zwakzinnigen ervan overtuigd zijn dat de hemel zich om hun prestaties zal bekommeren. Onder de eenvoudige toeschouwers van deze helden in korte broek, zijn er die de ogen sluiten en de handen samenvoegen voor een inschikkelijk gebed vooraleer de voetballers een penalty of een vrije trap dichtbij het doel nemen.

Het wonderbaarlijk is dat deze eenvoudigen van geest nooit van godsdienst veranderen

wanneer hun verwachtingen tegenvallen. Dit is niet verwonderlijk, want tenslotte, moesten ze deze ondoeltreffende god afschaffen, zouden ze dan werkelijk achterlijk zijn?

234.

De echte Natuurfilosofen die de fysici zijn, leggen ons sedert een honderdtal jaar theorieën voor die het bevattingsvermogen van de gewone stervelingen (tot dewelke ik mij schaam te behoren) te boven gaat omdat zij zo'n scherpe wiskundige kennis vooronderstellen zodat zij slechts na talrijke jaren van hogere studies kunnen beheerst worden. De ondoorzichtigheid van de formulering geeft ons nochtans geen enkele reden om de uiterste nauwkeurigheid van de theoretische intuïties, bevestigd door waarnemingen en experimentele testen, in twijfel te trekken.

Waar hebben zij het over? Hoofdzakelijk over het oneindige kleine dat het domein is van de kwantumfysica en het ontstaan van het heelal. Iedereen begrijpt dat de totaliteit van de energie en van de materie 13,8 miljard jaren geleden in één punt verzameld was van waaruit de wereld afgeschoten werd in het bestaan door een kolossale buitengewone kracht die de wetenschappers de big-bang hebben genoemd. Iedereen begrijpt ook dat door botsingen te veroorzaken in gigantische deeltjesversnellers de fysici sporen van deeltjes ontdekken waarvan sommige nooit voordien zijn waargenomen. Hun bestaan was nochtans het gevolg van wiskundige formules betreffende theorieën die soms van decennia geleden dateerden. Maar zie hier waartoe ik wou komen. Diegenen die volledig de subtiliteiten van de vergelijking van Schrödinger of van Dirac beheersen en die alles weten over het Higgsdeeltje hebben zij dan de ontbrekende sleutels gekregen om het heelal te begrijpen? Ik kan het niet geloven. Natuurlijk neem ik graag aan dat hun theorieën veel steekhoudender zijn dan de kosmogonische mythes, voorgesteld door fanatieke priesters, sinds de mensheid beginnen stamelen is. Nochtans, als het waar is dat er zich inderdaad een big-bang voorgedaan heeft, kan niemand bevestigen dat er nooit een andere big-bang geweest is in een nog verder verleden of dat er zich nooit meer geen zal voordoen in een even verre toekomst. Niemand kan zeggen dat deze precieze reservoir, op weg om in stukken te vliegen, een *creatio ex nihilo* was. Niemand kan beweren dat de wetenschap ons een antwoord heeft gegeven op de vraag die de filosofen aller tijden heeft achtervolgd, namelijk: "Waarom is er iets en eerder niets?" Hoezeer het ons ook spijt, op het vlak van de zin van het bestaan, hakken de infantiele verhalen van de religieuze mythes de onbegrijpelijke hiërogliefen van de meest geniale wetenschappers in de pan. De mooie eenvoudige vertellingen, onderwezen aan alle kinderen, laten inderdaad toe de wereld te begrijpen, hem tot zich te nemen, hem te erkennen door zich te identificeren met deze Schepper die, zoals ik, de wil had om iets te doen. Enkele volwassen geworden kinderen zullen de antropomorfe Schepper in de steek laten, maar velen onder hen zullen nooit aan het geloof verzaken volgens hetwelk de grote machine, waarin we gevangen zitten, het resultaat is van de actie van een mysterieuze onpersoonlijke wil die de bewaarder is van de befaamde zin die aan ons ontsnapt.

Ziedaar het deïsme en nog een hoopgevende gedachte.

235.

Niemand betwist dat we niet de flauwste notie van een appel zouden hebben, moest de appel niet bestaan hebben. Nochtans beweert tal van mensen een idee te hebben van God... Dit is echter niet verwonderlijk. Zo ook bedenken we de meest populaire personages van de stripfiguren en andere manga's. We herkennen het individu dat over de Newyorkse

flatgebouwen vliegt. Het is gehuld in een blauwe panty, bedekt met een badpak en bijpassende rode mantel. We noemen het Superman. Het netpak van Spider-Man, bekwaam om de verticale wanden van diezelfde wolkenkrabber zonder accessoires van een alpinist te beklimmen, is ons vertrouwd geworden. En, vraagt mij een grappige vriend, hoe heet de boosaardige held die de hoogste gebouwen van New York vernietigt? Hij geeft mij al knipogend zelf het antwoord: het betreft Muzel-man! Ach ja, maar sorry, die, die bestaat echt...

236.

Velen bedanken de goden – hetgeen mij van sommige gehandicapten steeds blijft verwonderen – om hen het leven te hebben geschonken. Voor enkele anderen, die dikwijls van een perfecte gezondheid genieten, is het leven allesbehalve een geschenk. Ah! Niet bestaan ... Kunt u zich de vrede van het niets inbeelden? Geen enkel lijden, geen enkele angstige verwachting, geen enkele onweerstaanbare lust, geen enkel verlangen, geen enkele nachtmerrie, geen enkele bedwelming: de onverschilligheid van de rotsblok die van de helling tuimelt zonder te weten dat hij deze wiskundige filosoof die op de bergflank wandelt, zal doden.

Welnu, ziedaar waar het schoentje wringt. Een ongevoelig wezen kan zich de geneugten van de ongevoeligheid niet inbeelden. Alleen een gevoelig en dus lijdend wezen kan zich aan deze oefening wijden. Maar is lijden wel een superioriteit?

237.

Ze is iets meer dan 70 jaar en heeft een halve eeuw socialistisch militantisme achter zich. Deze eigenschap heeft mij nooit belet sterke oprechte vriendschapsbanden met haar te onderhouden.

Welnu, toen we op een terras van een café zaten, heeft ze mij een bekommernis toevertrouwd, die haar op dit moment bezighield. Nadat ze geheel of gedeeltelijk verscheidene eigendommen had geërfd, vroeg ze zich af of het mogelijk was om dit te verbergen voor de fiscus teneinde haar belastingen niet te verhogen.

“Maar, zo heb ik haar op snode wijze doen opmerken, de goede socialiste die je altijd bent geweest, zou zeer gelukkig moeten zijn belastingen te betalen aan de gemeenschap.

-Ah, maar neen, antwoordde ze, dit zou enkel het geval kunnen zijn, mocht de Staat mijn geld gebruiken om echte solidariteitsprojecten te ondersteunen en het zoals nu niet verkwest aan de banken of de NATO of om de fabelachtige salarissen van de ambtenaren van de Europese Unie te betalen.

-Je stelt het nochtans op prijs dat diezelfde Staat met grote inspanningen nutteloze legers kunstenaars, “de eindeloos onregelmatige werkers”* van het spektakel, onderhoudt die leven op de kosten van de openbare financiën...

-Inderdaad, daar is het geld goed besteed. Het is voor de Kunst! Je zou toch niet willen dat de Kunst verdwijnt?

-De kunstenaars hebben zich nooit beter gevoeld dan wanneer ze van honger stierven. De grote werken zijn ontsproten uit een avontuurlijk bestaan zonder cent. De echte scheppers zoeken nooit naar een statuut van bijstandtrekker. Tegenwoordig roept de eerste de beste kwibus van wie de hobby bestaat uit het tokkelen van de snaren van een gitaar of de streling van het trommelvel, zich uit tot “kunstenaar” en eist toelagen. Het lijkt mij vanzelfsprekend dat de echte kunstenaars dit niet nodig hebben om te blijven scheppen en een publiek te

vinden.

-Jij kunt spreken, jij die gans jouw leven op kosten van de Staat geleefd hebt...

-Onder de essentiële functies van een staat behoren de verdediging, de binnenlandse veiligheid, het wetenschappelijk onderzoek, de infrastructuur voor de communicatie, de diplomatie en ook het onderwijs. Ik werd bezoldigd voor het onderwijs waarmee ik belast werd. Het is een taak. Het is geen vermaak dat verheven is tot het niveau van een roeping.

-Ik zal het beslist nooit eens worden met jou. Maar, ben je zeker dat het feit eigenares te zijn van eigendommen de belastingen niet verhoogt?"

Dit zegt alles. De menselijke baviaan is de gelijkheid gunstig gezind tot op het ogenblik dat de genomen maatregelen om ze te versterken zijn eigen bezittingen bedreigen. Geen enkele vorm van communisme zal dus ooit democratisch zijn.

*"de eindeloos onregelmatige werkers": Nederlands voor "intermittents interminables". In de Franse tekst: "intermittents inter-minables" woordspeling op "miserabel".

238.

Ah! De hygiënisten en de belijders van de deugdzaamheid! Diezelfde die u haten omdat u rookt, drinkt en neukt. Wat haat ik u op mijn beurt. Ik ben verbijsterd te vernemen dat u zopas een overwinning behaalde in Zwitserland. U hebt het statuut van variétéartiest doen afschaffen. Voor één keer dat een statuut van artiest niets kostte aan de belastingbetaler...

Rechtgevend op een tijdelijke verblijfsvergunning liet dit administratief document aan jonge vrouwen uit de hele wereld toe om 's nachts naakt een vertoning te geven in de Zwitserse clubs vooraleer in de vroege morgen een of andere klant mee te nemen naar de geheime heerlijkheden van een alkoof hangend over de stranden van het meer van Lugano, Sankt Moritz of elders. Wij zullen niet meer naar het meer gaan, de laurieren zijn afgehakt ...*

Wat is er vandaag van deze buitengewone kleine hoerige fee met melkachtige huid geworden? In 1990, toen ik in Varese filosofie onderwees, telde ze slechts 22 lentes. Zij was afkomstig, had ze me toevertrouwd, van de Chinese gemeenschap in Bangkok. Iedere vrijdagavond ging ik de grens tussen Italië en Zwitserland over en keerde ik naar haar terug om voor het morgenkrieken deze melk van jeugd en vreugde te drinken in Paradiso of Chiasso, Locarno of Riva San Vitale, Belinzona of in om het even welke nachtclub waar ze haar aanwezigheid had aangekondigd.

Na haar optreden aanvaardde ze om mij naar haar kamer mee te nemen die ze deelde met een andere prostituee. Ik zie opnieuw haar blinkende gitzwarte ogen terwijl ze mij gadesloeg mijn opgezwollen penis afzuigend als een deskundige tot aan de wortel en waarvan ik de uitbarsting met plezier tegenhield. Wat zou Jezus, indien hij werkelijk had bestaan, van deze Aziatische en begerige Maria Magdalena hebben gehouden! Zij had haar gelijke niet om haar kleine borsten, gekroond met tepels in erectie, over mijn lichaam te laten glijden. Nooit waren tweehonderd Zwitserse frank door mij beter besteed.

's Morgen, beiden uitgeput, vielen we in slaap om pas te ontwaken in het begin van de namiddag. Zij bereidde een warme hap in de wok en het is mij overkomen om na deze lichte maaltijd de twee eigenzinnige wichten mee te nemen op een wandeling bovenop de Monte Brè die toegang geeft tot een prachtig uitzicht op Lugano. Ik had de indruk een personage van Maupassant te worden, verplaatst naar Tessin.

De mensen die de deugd kennen en bijgevolg die willen opleggen aan alle anderen hebben waarschijnlijk ook in 2014 de stopzetting van het kabelspoor bekomen opdat slechteriken van mijn genre er geen onschuldige sekswerksters meer zouden kunnen naar toe brengen.

De geestesgesteldheid van deze politici, lid van de liga van de deugd, spruit zonder twijfel voort uit een eigenschap van onze joods-christelijk-islamitische wereld. Wie in onze

maatschappij zou de jongeren durven informeren over het feit dat hun moeders hun aanbidders soms aanbieden om hen te pijpen en dat hun vaders van tijd tot tijd naar een bordeel gaan? Diegenen die zouden geleerd hebben dat daar niets onnatuurlijks aan is, zouden waarschijnlijk minder bitsig zijn ten opzichte van de nietsnutten en diegenen die in alles slecht zijn, tot dewelke ik mij reken.

*verwijzing naar het lied “Nous n’irons plus au bois” dat zinspeelt op het verbod van prostitutie in de vrije natuur door Lodewijk IX in Frankrijk. Voor meer uitleg zie <http://antidoxe.eu/2013/12/21/nous-n-irons-plus-au-bois/>

239.

Niemand twijfelt eraan dat uw fecaliën mooi en goed gevormd zijn, maar hebt u zich ooit afgevraagd hoeveel ze wegen? Ze wegen is geen klein bier, dit kan ik u verzekeren. Ziehier de handelingen van 's morgens. Zich eerst naar de keuken begeven en wapenen met de precisieweegschaal die gewoonlijk gebruikt wordt om het brood voor te bereiden. Ze naar de badkamer overbrengen. De plasticzak die bestemd is om de komende uitwerpselen in te pakken, wegen. Deze warenhuuszak op de randen van de closetpot plaatsen en hem vastmaken door de bril neer te drukken. Zijn darmen ledigen en tegelijkertijd vermijden te urineren. De voldoende geachte hoeveelheid toiletpapier ontrollen en ze wegen om ze aan het tarragewicht toe te voegen. (Het is mogelijk deze handeling te vermijden door onder de douche zijn zitvlak met de waterstraal te wassen). Zich afvegen. De wc-bril omhoog klappen en oppassen dat het pakje niet in het water valt. Het wegen en het resultaat van het tarragewicht aftrekken om het nettogewicht van de drollen te bekomen. Dezelfde handelingen 's avonds opnieuw beginnen. Een eenvoudige optelling zal mij nu inlichten over de hoeveelheid kak die ik iedere dag produceer.

Waarom deze oefening? Zeker niet om de vrije loop te laten aan een behoefte om vuile woorden uit te kramen, behoefte die ik tot nu toe geheim zou hebben gehouden. Maar wel om empirisch te ontdekken dat ik 200 à 300 gr. ontlasting uitwerp. Aangenomen dat de menselijke wezens zich gemiddeld van 250 gr. per dag ontdoen, betekent dit dat de mensheid elke dag een pak uitwerpselen op de planeet uitstort waarvan het totaalgewicht 7 miljard (of 7 duizend miljoen of 7 gevolgd door negen nullen of 7.000.000.000) vermenigvuldigd met een kwartkilo, hetzij het dagelijkse equivalent van 1.750.000.000 kilo stront, zou zijn. Eén miljoen zeventienhonderd vijftigduizend ton poep! Mooie mest! Als dit voor u niet voldoende is, maak dan nog meer kinderen.

240.

Een klein kind stelt natuurlijk vertrouwen in alles wat hem door een volwassene gezegd wordt, *a fortiori* betreft het één van zijn verwekkers. Het zal ook, zonder enige neiging van protest, alle informatie die hem overgedragen wordt, aanvaarden en zal geen enkele poging tot onderzoek naar de echtheid ondernemen.

“Zie je die schapenwolkjes aan de hemel? Wel, ze worden voortgebracht door grote zware locomotieven waarvan de enorme stoomketels door reuzen met steenkool gevoed worden. Ze bevinden zich ginds, zeer ver, voorbij de heuvels. Wanneer de wind in die richting blaast, komen de rookpluimen boven ons. Dat zijn de wolken die we zien”. Ieder kind zal de uitleg aanvaarden die, wanneer het hem lukt dit tafereel veel later op te roepen, hem als volwassene zal ontroeren.

Dit neemt niet weg dat het jongentje heeft toegehapt. Dawkins suggereerde zelfs dat het

belangrijk is dat de kinderen voor hun veiligheid alles wat de mensen hen voorhouden, zonder aarzelen, aanvaarden. Door zich af te vragen als het waar is dat ze niet aan de rand van een klif mogen lopen of met vuur spelen in huis, zouden ze de valpartijen en de ongelukken vermenigvuldigen. Als ze automatisch hun vertrouwen schenken, besparen ze zich zeker veel inspanningen maar slikken ook om het even welke absurditeit, hoe groot ze ook is, mits ze hen met vaste overtuiging verteld wordt: dat een baby door een maagd werd verwekt, dat een goddelijke boodschapper de doden deed verrijzen, op het water van het meer liep, de broden en de tafelwijn vermenigvuldigde, dat wij na onze dood overleven en dat wij geen dieren zijn...

Daartegenover leert een rationele volwassene beetje bij beetje het spel van het vertrouwen.

Het betreft een variant van het befaamde spel van de gevangene. De gesprekspartners kunnen punten van geloofwaardigheid of van informatie winnen of verliezen.

Door iemand in te lichten, doe ik meer dan hem enkel iets te zeggen: ik neem een engagement van oprechtheid. Ik verbind mij ertoe te denken dat wat ik zeg daadwerkelijk echt is. Indien mijn woorden erkend worden, zal mijn geloofwaardigheidskrediet vergroten indien u de gelegenheid hebt het te verifiëren. Daarenboven zal de toename van uw persoonlijke informatie uw winst uitmaken. Wij zijn beiden winnaars. Een toekomstige samenwerking onder de vorm van een uitwisseling van nieuwe informatie is waarschijnlijker geworden. Indien, integendeel, hetgeen ik u gezegd heb niet overeenkomt met de realiteit, maar u het vast gelooft, kan ik een groot profijt halen indien u mij ten onrechte uw vertrouwen schenkt. U bent de verliezer.

Nochtans, zou mijn geloofwaardigheid sterk verminderen terwijl uw informatie zou toenemen: in het geval dat mijn beweringen zouden vervalst zijn door feiten die u in kennis werden gesteld. U zult niet meer geneigd zijn met mij mee te werken. Het gevoel van beduvelde te zijn zou u kunnen leiden tot de ontwikkeling van een zekere vijandigheid en zelfs van een rancuneuze afkeer tegenover mij. Misschien zult u geneigd zijn om mij schade te berokkenen door boodschappen te verspreiden die mijn reputatie zouden bekladden: u zou aan Dispaux- bashing doen!

Deze elementaire spelregels van vertrouwen zijn ook geldig voor groepen. De Eerste Minister van Frankrijk ergerde zich onlangs aan het feit dat iemand kon overwegen om het budget van zijn land reduceren tot het niveau van de Europese instellingen te reduceren. "Frankrijk, zei hij, is een Groot Land". Maar een land dat zijn handtekening meermalen niet nakomt, is dit nog een groot land?

Het geluk van de politicus ligt in het feit dat de mensen voor eeuwig onvolwassen koorknapen blijven. Zij gaan onverstoorbaar verder met hun vertrouwen te geven aan diezelfde die niet opgehouden hebben leugentjes te vertellen.

Axelrod, Robert (1984), *The Evolution of Cooperation*, Basic Books.

En français: Robert Axelro, *Comment réussir dans un monde d'égoïstes: Théorie du comportement coopératif*. Editions Odile Jacob, 1966,2006

241.

Het gebeurt dat een gedraging als daadwerkelijk resultaat het exacte tegenovergestelde heeft van de bedoelingen die ze gemotiveerd hadden. De zich toegeëigende middelen verraden dan het doel. Deze vaststelling die Max Weber meer dan tien jaar geleden de naam van *tegenstrijdigheid van de actie gaf*, wordt elke dag geïllustreerd door de overgave zowel van de kleinhartige pedagogen als door de liefdadigheidsacties, groot of klein, van de humanisten. Een moeder wandelt tussen de rekken van een supermarkt en sleept "kind-koning", de schat van haar leven en kostbare drek van haar vagina, achter zich. Het kleine monster heeft

besloten dat het dergelijk speeltuig, ontdekt op één van de boorden, wil. Zijn moeder weigert het hem eerst, zich beroepend op het feit dat het te veel kost en dat hij reeds gelijkaardig voorwerp bezit. Daaruit volgt een huilbui die onderbroken wordt door getier en de bliken van de andere cliënten aantrekt. De moeder zwicht daarna en voegt het begeerde product aan haar andere aankopen toe.

Onnodig specialist van de Skinneriaanse conditionering te zijn om zich te realiseren dat deze arme vrouw hiermee een geweldige versteviging geeft aan de wanhoopskreten van haar afstammeling. Onbekwaam om de uitingen van verdriet van haar kleine lieveling te verdragen, heeft zij er een einde aan gemaakt zonder te denken dat deze capitulatie de zaden plant die in de toekomst meerdere andere soortgelijke taferelen zullen voortbrengen. Zijn gedrag is tegelijk egoïstisch (omdat ze leed door het verdriet van haar kleuter en door de aanblik van de andere cliënten) en contraproductief (daar zij de terugkeer van dezelfde situatie waarschijnlijker maakt).

De filantropische gedragingen gehoorzamen aan dezelfde mechanismen.

De gift van een geldstuk aan de bedelaar is egoïstisch. Het is er minder om te doen de armoede te verzachten dan om mij gerust te stellen betreffende mijn eigen goedheid. Ik wil natuurlijk niet weten dat mijn bescheiden geldelijke bijdrage contraproductief zou kunnen zijn. Zij doet immers mee aan het in stand houden van de bedelaar in zijn ellende aangezien hij niet anders meer zal doen dan bedelen van het ogenblik dat het hem opbrengt.

Wie is vandaag verantwoordelijk voor de duizenden ongelukkigen die verdronken in de Middellandse Zee om op hachelijke schuiten de kusten van een vermeend Europees eldorado te bereiken? Aanvankelijk natuurlijk de veerlui die een winstgevende zaak opgezet hebben door de hoop van de kandidaat-reizigers uit te buiten. Maar de eerste verantwoordelijken zijn vooral de verdedigers van de immigranten zonder- papieren. Daar het goed geweten politiek lonend is, hebben deze altruïsten voor deze ongelukkigen, van bij hun aankomst, overvloedig voedsel, kwaliteitszorg en gratis onderkomen bekomen. Het was dus waar: de westerlingen geven u alles zonder tegenprestatie! Door het goede nieuws over een automatisch en gul onthaal dat zich verspreidde, versierde de Middellandse Zee zich meer en meer met slingers van lijken die aan haar oppervlak dreven. Onze goede verdedigers van de ganse mensheid hebben dan beslist een operatie met de militaire marine op te zetten om ze te redden uit de Italiaanse wateren. Vanaf dat ogenblik was het voor de bootsmannen veel eenvoudiger om de onfortuinlijke kandidaten voor het vertrek uit het vaderland aan de kant achter te laten op verrotte sloepen, er zeker van zijnde dat een oorlogsschip ze zou komen ophalen voor ze ontscheepten op het beloofde land. De reddingsoperaties hebben op die manier de verdrinkingen vermenigvuldigd die ze verondersteld waren te beletten.

Waarom hebben we de eerst aangekomenen zonder-papieren niet geketend om ze *illico* terug te sturen naar hun moederland met de belofte van een lang verblijf in de gevangenis wanneer ze teruggenomen werden. Hoeveel mensenlevens zouden gered zijn door een zo onmenselijke politiek?

Zonder twijfel, de liefdadigheid is de proteïne waarmee de ellende zich voedt. Het is de boosaardigheid van God.

242.

Iedereen kan een onwaarheid zonder leugen uiten. Het volstaat dat hijzelf de dupe is en overtuigd van hetgene hij beweert. De morele veroordeling van de leugen is slechts te rechtvaardigen door de intentie om te misleiden ten einde een zeker voordeel te bekomen, al is het maar om op te vallen.

De besten van diegenen die ons trachten van de ergste kletspraat te overtuigen, de

bekwaamste verspreiders van de meest absurde sterke verhalen zijn precies diegenen die er zelf in geloven en dus niet kunnen beschuldigd worden van leugens. Het geloof verzet bergen. Omgekeerd is het best mogelijk om te liegen zonder de waarheid te zeggen. Het volstaat dat de leugenaar gelooft het onware te vertellen en zich vergist. “Liegen” is een werkwoord dat ik als auto-diagnostisch zal kwalificeren. Indien u overtuigd bent om te liegen, dan liegt u en het doet er niet toe als het om de waarheid of de onjuistheid van uw mededeling gaat! De leugenaar is de enige eerlijke rechter van zijn leugen. Liegen is denken dat we liegen.

U zult andere uitdrukkingen in deze auto-diagnostische categorie vinden. “Verliefd zijn” is geloven dat we het zijn. Het zelfde geldt voor “zich goed voelen”, “gelukkig zijn” of “ongelukkig zijn”. Alhoewel tal van mensen er zich niet van onthoudt, is het volledig absurd iemand te confronteren met een zin als “Je denkt dat je verliefd bent, maar in werkelijkheid ben je het niet!” of met “Je denkt dat je ongelukkig bent, maar in werkelijkheid ben je het niet!”.

De president die luidkeels een leugenachtige belofte formuleert bij een economische opleving als gevolg van zijn beslissingen, zonder er zelf in te geloven, is een leugenaar. Welnu, indien hij geluk heeft, zal de evolutie van de feiten misschien zijn geveinsde zekerheid bevestigen. Erg verrast door zijn geluk, zal hij de enige zijn die weet dat hij gelogen heeft. Wat doet het er toe. Hij weet sedert lang dat de waarheidsgetrouwheid niet de verhoopte morele eigenschap van presidenten is.

243.

Wij zijn niets anders dan het geheel van onze huidige en voorbije gevoelens die onze hersenen hebben opgeslagen in het geheugen dat toegankelijk is voor ons bewustzijn. De verwachting op toekomstige gevoelens is zelf een huidig gevoel. Ziedaar een eenvoudige evidentie die al diegenen die de goudmijn van de kletspraat betreffende het eeuwige leven uitbuiten, sterk irriteert.

Inderdaad, de gevoelens zijn het product van gevoelsorganen. En wat zullen we dus zijn, indien we geen ogen meer hebben om te zien, geen oren meer om te horen, geen huid meer om te strelen en een veelvoud van andere organen die ons toelaten de smaak, de warmte, het evenwicht, de vermoeidheid, de verveling, de seksuele opwinding of de bedwelming te ervaren? Hoezeer zullen de kronkelingen van onze grijze materie, waarin de lang geleden herinnering van een zomeravond gegrift is, ontbonden zijn ...? Wij zullen dood zijn.

“Wanneer mijn gevoelens, als door een rustige slaap, voor enige tijd verdrongen worden, zo lang ben ik mij niet meer bewust van *mezelf* en kunnen we werkelijk zeggen dat ik niet meer besta ...” schreef David Hume.*

De ogen sluitend wanneer de slaap op zich laat wachten, zeg je tot jezelf: “Beweeg niet. Het volstaat te wachten en hij zal onvermijdelijk komen”. Op dezelfde manier heb je maar de dagen op te tellen opdat de dood zou komen. Wacht voldoende lang, hij zal niet nalaten zich aan te bieden.

Het enige verschil is dat hij je een slaap zonder dromen zal schenken want er zal geen hersenactiviteit meer zijn om er een op te bouwen.

De dood is het zandmannetje zonder zand en zonder mannetje.

*HUME, D., *Traktaat over de menselijke natuur*, 1739.

244.

Wanneer ik durf beweren dat ik niet hou van de mens (cf.n°62), kijkt mijn gesprekspartner alsof hij het in Keulen hoort donderen. “Wat? Houdt u niet van uzelf?”

Wel nee! “Hou van jezelf!” Ziedaar werkelijk het meest absurde bevel dat toegelaten is zich in te beelden. Wanneer ik mij in het diepste van mijn “zijn” stort, haal ik enkele eigenschappen aan de oppervlakte die aan de oorsprong van mijn afkeer voor de meeste menselijke bavianen liggen.

Mijn goedhartige tegenstanders benadrukken nochtans dat “de plicht om lief te hebben» wortel schiet in een “plicht om van zichzelf te houden”. Maar dat de liefde kan bestempeld worden als een verplichting, is slechts een van de vele aberraties die door de christelijke dogma’s verdedigd worden.

Net zoals het onmogelijk is iemand van de smaak van anijs of munt waarvan hij een afkeer heeft, te doen houden, zou het onmogelijk zijn te bekomen dat ik van een dikke lelijke domme vrouw of een homoseksueel die mij het hof maakt, zou houden. De reden van deze onmogelijkheid is zeker niet politiek correct: deze aversies en deze voorkeuren zijn in onze genen geworteld.

De liefde van anderen is slechts een middel dat velen soms onbewust gebruiken om de medewerking van onze gelijken te bekomen. Indien de anderen overtuigd zijn dat u niet van hen houdt, zullen zij zeer zeker minder geestdrift aan de dag leggen om u te helpen. De anderen liefhebben is een doeltreffende methode om geliefd te zijn en dus om in nood bijgestaan te worden. Doen alsof u van hen houdt, is waarschijnlijk biologisch minder lonend daar de veinzer altijd riskeert om ontmaskerd te worden.

Het christendom heeft de onredelijkheid zo ver gedreven om zijn gelovigen te vragen van hun vijanden te houden. Zij moeten de andere wang aanbieden wanneer ze een klap in het gezicht krijgen. De meester van een goede christen kan op die manier verzekerd zijn dat hij over een goede slaaf beschikt die slagen verdraagt zonder te verlangen naar verzet.

Wat mij betreft, vraag ik mij af - bij de observatie van mijn tijdgenoten die achter het stuur van hun wagen elkaar vervloeken - of de mensenhaat geen gemeenschappelijke eigenschap van alle rationele wezens is...

245.

Ha! Ha! Ha! Ik lach. Waarschijnlijk vindt u dit niet grappig van het ogenblik dat u mij niet hoort. Ook, om te kunnen luisteren naar mijn gelach, verzoek ik u om te klikken op de link [Gilbert Rigole](#) die ik aangemaakt heb voor u.

Misschien hebt u nu horen lachen, misschien hebt u zelfs een tweede en een derde keer geklikt en als ik mijn slag goed voorbereid heb, hebt u zich op uw beurt krom gelachen! Merk echter wel op dat u niet voor dezelfde redenen als ik heb gelachen en dat uw gelach geen imitatie van de mijne is. U hebt gelachen door de magie van de sympathie.

Op die manier begint de sol-snaar van een goed gestemde cello te trillen wanneer de vertolker de strijkstok over de do-snaar laat glijden. De klank, voortgebracht door deze secundaire snaar, net zoals uw gelach voortgebracht door de mijne, is geen imitatie van de do en heeft niet dezelfde oorzaak.

Op identieke wijze behoort de lach tot deze categorie van acties waarvan het enige schouwspel besmettelijk is en ons meeslept om ons als waar te nemen subjecten te gedragen. Wanneer we, bijvoorbeeld, iemand het hoofd zien krabben dan is de kans groot dat onze hoofdhuid binnen korte tijd door jeuk zal aangetast zijn. Beter nog: de verbale oproeping

alleen van de activiteit van luizen op het hoofd van een kind kan volstaan opdat de kriebels, die aanzetten om zich te krabben, zich laten voelen. Ook zal de observatie van een geeuw de neiging tot gapen veroorzaken, net als de observatie van het liefdesspel de seksuele begeerte zal teweegbrengen. Deze fenomenen van besmetting zijn ongewild. In tegenstelling tot de nabootser, zou de gaper, besmet door een collega in volle vergadering, zich wel willen inhouden opdat niemand zou denken dat hij zich verveelt. *Mutatis mutandis*, hetzelfde geldt voor de jonge man die een ongelegen erectie krijgt op een strand waar iemand hem zou kunnen zien.

De voorstelling van het verdriet, zij ook, zal droevig maken. Er zijn nochtans twee voorwaarden nodig opdat de droevige sympathie zou werken. Wij moeten een zekere genegenheid koesteren voor het personage dat weent en overtuigd zijn van de oprechtheid van de tranen. Het talent van de acteurs moet de zaal doen vergeten dat ze slechts naar toneelspelers in de uitoefening van hun beroep kijkt. De clown kan al wenend het gelach doen losbarsten omdat de mensen weten dat hij niet droevig is en enkel weent "om te lachen". Daarentegen, als een handige scenarioschrijver het publiek heeft overtuigd dat de clown wanhopig is geworden door de ellende van zijn privéleven, dan alleen, werken zijn tranen aanstekelijk.

Trouwens is het zeer bijzonder vast te stellen dat de toeschouwers uiteindelijk dolblij zijn het onheil van de personages te hebben gedeeld, zodat ze hun zakdoek moesten bovenhalen. Ook zijn talrijke toeschouwers dol op horrorfilms die hen terroriseren maar hen tegelijk voldoening schenken zodat zij naar andere producties van dezelfde makelij zoeken. De geneticus die er de diepe oorzaak van zou onthullen, zou waarschijnlijk ook uitleggen waarom de mensen dikwijls dezelfde onbekwamen opnieuw verkiezen na de droevige film over hun regering te hebben gezien.

246.

De fabrikanten van accessoires, bestemd voor dierenwinkels, hebben een marteltuig ter beschikking gesteld aan de meesters dat zij "opvoedingshalsband" of onomwonden "elektrische africhtingshalsband voor honden" hebben gedoopt. De kartonnen reclameborden tonen een hond die met dit object uitgerust is en door een jonge vriendelijke jonge meester gestreeld wordt. Het is het analoge van de affiche van het lachende varken dat voor de beenhouwerij geplaatst is.

Uitgerust met dit apparaat kan de gebruiker door simpel op een knop van een afstandsbediening te drukken een mindere of meerdere sterke elektrische stroom naar zijn geliefde dier zenden. Deze stroom loopt door elektroden die bevestigd zijn ter hoogte van de nek door de halsband. Aldus zal hij elk ongepast gedrag bestraffen.

Bijvoorbeeld, wanneer het dier zich een beetje te veel verwijdert van wat als onbehoorlijk door zijn capo beoordeeld wordt, zal het een geluid horen dat een stoot aankondigt. Het zal huilen van pijn wanneer, zoals het onlangs gebeurd is bij een van mijn kennissen, zijn eigenares per ongeluk de knop aanzette die de hoogste intensiteit aandreef.

En nochtans wat voor een mooie uitvinding! Haar ontwerpers zijn misschien geïnspireerd geworden door "la *gégène*" dat de folteraars van het Franse leger gebruikten om de Algerijnse patriotten te ondervragen door hen een elektrode op een oorlel en een andere op de genitaliën aan te brengen. En wat voor een verfijning ook! Toentertijd moesten we trappen om de gevraagde elektriciteit voort te brengen terwijl vandaag twee batterijen volstaan.

Ik droom ervan dat de bedrijven ons een pedagogische versie van dat goedje leveren dat voor de hals van de kinderen bestemd zou zijn. Telkens wanneer een dreumes een scène in een warenhuis zou maken of op een ongelegen moment in een restaurant te keer zou gaan, zouden

zijn ongelukkige ouders een geluidgevende verwittiging zenden die, in het geval dat de rekel zich niet op staande voet kalmeert, de bestraffende stroomstoot zou voorafgaan. We zouden het “halsband van het fatsoen” of “halsband van de goede manieren” noemen.

247.

Ik weet niet wie er gezegd heeft dat het veel belangrijker is om te weten indien er papier in de wc's is waar u zich naartoe begeeft dan te weten (of van zich in te beelden te weten) of het heelal al dan niet een begin heeft gehad. Deze scherpzinnige denker bedoelde daarmee dat niets, ABSOLUUT NIETS, in uw leven zou veranderd zijn naargelang het antwoord dat u zich zou inbeelden te kunnen geven op de vraag betreffende de schepping van het universum. (Uittreksel uit “[Lettre à un internaute qui n'est peut-être pas de mes amis](#)”).

Ik voeg eraan toe dat, in het onwaarschijnlijke geval er per se buiten het heelal een wezen bestond dat beslist had om het te creëren, de bedanking van dit wezen mij als deel uitmakend van een absolute geestverwarring zou overkomen. Daarentegen, zegen iedere dag diegene die eraan gedacht heeft om de reserve van hygiënisch papier in uw hoekje te voorzien. Ziedaar iemand die, zonder twijfel, meer dan een kaars verdient.

248.

Het amuseert mij in hoge mate dat Voltaire, van wie enkele naïeve en progressieve leraren Frans de officiële hagiografie propageren, in werkelijkheid ronduit racistisch* en antisemitisch was. In de tweede helft van de achttiende eeuw heeft hij zijn scherpe kritieken op de joden kunnen ontwikkelen zonder dat iemand zich tegen het feit verzette dat hij voor de Fransen het icoon van de verdraagzaamheid werd.

Tijdens dezelfde periode kon Rousseau in het voordeel van de doodstraf argumenteren zonder zijn imago als lofzanger van de democratie te compromitteren. Voor de Zwitserse filosoof moet de crimineel door de Staat behandeld worden als de vijand in tijd van oorlog én geëlimineerd. Het is de verschuldigde prijs aan een maatschappij die de veiligheid van iedereen verzekert.**

Moesten de twee beroemde mannen vandaag geleefd hebben en zich durven uiten zoals ze toen deden, dan zouden ze aan de schandpaal genageld zijn geweest die gereserveerd was door de waakhonden van de politiek correcte gedachte voor de boosaardige handlangers van extreem rechts.

Indien u, zoals Rousseau, voorstander bent van de doodstraf die toegepast wordt voor de ergste criminelen of indien u, zoals Voltaire, hardnekkig overtuigd bleef dat een pygmee niet hetzelfde is als een Viking, is uw mond houden de boodschap. U zult eveneens gevraagd worden te aanvaarden dat dit uw vrije meningsuiting niet zal aantasten.

*”Het is enkel aan de blinde toegestaan om te twijfelen of blanken, negers, albino's, hottentotten, Lappen, Chinezen, Amerikanen totaal verschillende rassen zijn (...) Hun ronde ogen, hun platte neus, hun altijd dikke lippen, hun verschillend afgebeelde oren, de dons op hun hoofd, zelfs de maat van hun intelligentie maken tussen hen en andere mensen buitengewone verschillen. En wat aantoonst dat ze dit verschil niet te danken hebben aan hun klimaat is dat de negers en de negerinnen die naar de meest koude landen overgeplant worden, er altijd dieren van hun soort voortbrengen.” Oeuvres de Voltaire: *Essai sur les mœurs et l'esprit des nations*.

***”Trouwens iedere boosdoener die het sociale recht aanvalt, wordt door zijn misdaden rebel en verrader van het vaderland; hij stopt met er lid van te zijn door de wetten te overtreden en verklaart het zelfs de oorlog. Daarom is het behoud van de Staat onverenigbaar met het zijne, één van de twee moet ten onder gaan, en wanneer we de schuldige doen sterven is het minder als burger dan als vijand.” *Contrat social: ou principes du droit politique*.

249.

Iedereen zoekt op langere termijn een zeer sterke bestaanstevredenheid, die wij geluk noemen, te installeren. De Griekse en Romeinse filosofen die het kader van onze manier van begrijpen van ons bestaan hebben geschapen, onderschreven bijna allen het idee dat de filosofie daartoe nuttig kon zijn. Volgens Plato weegt het intellect van de wijze de belangrijkste ideeën af van het Ware, het Schone en het Rechtvaardige. Door op die manier deel te nemen aan de ordening van het Goede kan hij niet mankeren gelukkig te zijn. Op een meer bescheiden manier nodigt Epicurus ons uit een berekening te maken van de genoegens die alleen in staat zal zijn de weg aan te geven naar het gelukkig leven. Van hun kant hebben de stoïcijnen de filosofie beschouwd als een handleiding voor de denkwereld die dankzij haar het vermogen om zich los te maken en tegelijkertijd de sereniteit van de ataraxie verwerft. Het schijnt nochtans dat het populaire onbewuste, aangetoond door de etymologie van bijna alle westerse talen, eerder het concept van het geluk met het idee van het toeval of de rijkdom verbindt. Het oud Grieks (“eudaimonia”) riep een goede demon op. Het Frans (“heur”) evenals het Duits (“Glück”), het Italiaans (“fortuna”), het Pools (“szczęście”) of het Engels (“hap”) brengen de associatie van het gelukkige met het fortuinlijke over.* Voor de filosofen daarentegen zou mijn geluk minder van het toeval dan van de opvoeding van mijn denken afhangen. De ongelukkige zou over geen wijsheid beschikken. De dagelijkse waarneming spreekt de filosofische theorieën tegen. Het zijn de domoren die meestal het gelukkigst zijn. De bewonderaars van de prinsen en prinsessen. De stomkoppen. De tribunezangers in de voetbalstadions. De ezels. De bewonderaars van de profeten. De stommelingen. Diegenen die zwaaien met de kleine polyestervlaggen op de nationale feestdag. De eenvoudigen van geest. De deelnemers aan de processies tijdens de Goede Week. De sufferds. De getrouwen van realityshow uitzendingen. De imbecielen. Wat een geluk om idioot te zijn! “Gelukkig zijn de armen van geest want het koninkrijk der hemelen is van hen”, schrijft Mattheus (5,3). Ziedaar de echte gelukzaligen en die planten zich voort!

*Een etymologisch woordenboek vermeldt evenwel een opmerkelijke uitzondering: het Welsh waarvan het woord om het geluk aan te duiden zou, zoals bij de filosofen, naar de wijsheid verwijzen! “From Greek to Irish, a great majority of the European words for “happy” at first meant “lucky”. An exception is Welsh, where the word used first meant “wise””. (<http://www.etymonline.com/index.php?term=happy>)

250.

Leer de vier nobele waarheden van Karamatchouk* aan de kinderen:

- 1.Karamatchouk bestaat niet.
- 2.We moeten Karamatchouk aanbidden omdat hij niet bestaat.
- 3.Diegenen die Karamatchouk op de juiste manier vereren, zullen hem doen bestaan.
- 4.Om Karamatchouk op de juiste manier te vereren, moeten we de enige weg volgen.

De enige weg.

- 1.Je moet de vier nobele waarheden van Karamatchouk begrijpen en aanvaarden.
- 2.Luister naar je buik om te eten en naar je hersenen om te denken. Behoed je buik voor moeilijk te verteren voedsel en je hersenen voor gedachten die behagen.
- 3.Trek je niets aan van de profeten die het goede onderwijzen en lach om de mythes die ze verspreiden. Spuw op de iconen die als voorbeeld voor je verering worden gesteld.

4. Je ouders hebben je de dood gegeven. Vermijd om je voort te planten en op jouw beurt de dood aan je afstammelingen te schenken.
5. Verdedig je vriendenkring zoals je eigen domein. Neem op die manier deel aan het werk van Karamatchouk.
6. Word bewust van je determinaties en word zo vrij als een vallende steen.
7. Weet dat niemand verdienste heeft en niemand fouten begaat daar niemand gekozen heeft wie hij is. Beschut je zo tegen zowel de bewondering als de haat.
8. Beeld je niet in dat je de gelijkheid wenst ofwel doe afstand van alle erfenissen die je gekregen hebt en van alle die je zou kunnen krijgen. Door volharding om de gelijkheid te willen, zal je verschillend zijn van alle anderen.

*De lezer die Karamatchouk nog niet zou kennen, kan volgende site raadplegen:
<https://www.youtube.com/watch?v=aAwT6NOU75s&feature=email>

251.

Ik ben het niet eens met de theorie van Newton. Als we het genie van de fysica mogen geloven, trekken alle lichamen elkaar aan afhankelijk van het product van hun massa's en omgekeerd evenredig met het kwadraat van de afstand die hen van elkaar scheidt. Bijgevolg zal een lichaam met een belangrijke massa een grotere aantrekkingskracht teweegbrengen dan een lichter een.

Ziedaar juist het probleem: ik heb me nooit aangetrokken gevoeld tot een corpulente.

Ik heb ontdekt, om de moeilijkheid te vergroten, dat de aantrekkingskracht, uitgeoefend door een man op jonge tengere meisjes, afhankelijk is van het product van zijn sportiviteit volgens de dikte van zijn portefeuille en omgekeerd evenredig is met het kwadraat van het verschil in leeftijd dat hem van de jonge dame scheidt.

Oud, arm en geradbraakt neigt mijn aantrekkingskracht naar nul. Ahimè!

252.

De filmscènes die gemartelde dieren tonen, zijn voor mij ondraaglijk. Ik wend er mijn blik van af of verander van zender om noch de banderilla's te zien die in de rug van een jonge stier worden geplaatst noch het geschreeuw in het slachthuis te horen van het zwijn dat op een elektrische transportband wordt geduwd in. Daarentegen frons ik de wenkbrauwen niet bij het zien van taferelen tijdens dewelke menselijke wezens elkaar afslachten en elkaar om het hardst folteren.

De hond die door een wreedaard met de knots wordt geslagen of de aap die aan een laboratorium wordt bezorgd dat hem zal gebruiken om kankerverwekkende producten te testen, hebben een raakpunt: ze kunnen zich niet verdedigen en zullen nog minder een klacht kunnen indienen. De mensachtige beulen zijn tegen elke vervolging beschermd, zelfs wanneer ze niet van de humanitaire immuniteit genieten die, bijvoorbeeld, aan alle folteraars van geneeskundig onderzoek toegekend is. De dokters Mengele van het onderzoek op dieren zullen beoordeeld worden door de juryleden die wetenschappelijke prijzen toekennen.

Christenen hebben mij gezegd dat zij die veel van dieren houden geen mensen liefhebben. Ik geef toe dat dit ook met mij het geval is. Ik betwijfel nochtans niet dat de Mens, ook hij, tot het dierenrijk behoort. Jammer genoeg heeft deze bewuste intelligentie die hem toegelaten

heeft de planeet aan zijn juk te onderwerpen, hem ook veranderd in een monsterlijke tiran van alle andere soorten met wie hij nochtans soms zeer nauwe verwantschapsbanden heeft. Wanneer een onderzoeker een chimpansee in een laboratorium doet lijden, is het weliswaar zijn neef die incasseert.

253.

De liefhebbers van plastische kunsten weten dat de afbeelding dikwijls de rol van de steen der wijzen speelt die alles wat hij aanraakt, in goud zou veranderen. Onder hun bewonderende blik kan de weergave van wat overeengekomen is lelijk te vinden (fysisch of moreel) buitengewoon mooi worden, zoals dit paar slijkerige turftrappers van Van Gogh of de afschuwelijke monsters bedacht door Goya ervan getuigen. Zelfs de pedofiele begeerte kan een esthetisch model worden.

Maar waarom verzetten de moslims zich dan tegen de afbeelding van hun profeet? Mocht ze toegestaan zijn dan had de mensheid, die dankbaar is ten opzichte van de schilders, in vervoering kunnen raken voor de schilderijen die, bijvoorbeeld, Mohamed tonen die Aïcha, zijn echtgenote van 9 jaar, tijdens hun eerste liefdesnacht streelt. Lewis Caroll die Beatrice Hatch en Alice Lidell fotografeert of Balthus die zijn buurmeisje in een suggestieve pose schildert, zouden overtroffen worden zijn door de werken van de gelovigen. Wat voor een erectie!

254.

Ik observeer een spin die haar cirkelvormige web aan het weven is aan de balkondeur van mijn veranda. Zij smeedt, bij wijze van spreken, nauwgezet haar spinnenweefsel. De geometrische vorm die zij tekent, is nog niet perfect. Het is nochtans zeker dat zij hard werkt volgens haar mogelijkheden. Zij kan natuurlijk niet weten dat binnen enkele minuten of enkele uren mijn werkvrouw met de plumeau in de hand zal verschijnen en met één slag de vrucht van haar werk in het niet-bestaan zal vegen.

En u? Denkt u misschien dat uw werk enkele sporen in de eeuwigheid zal nagelaten hebben wanneer uw lichaam zal ontbonden zijn? Dat uw kinderen een oneindig herhaalbare koers waarvan niemand ooit het einde zal zien, zullen overnemen?

Uw illusie is zelfs niet komisch. Niets zal achterblijven. Alles wat bestaat is onderworpen aan de wet van datgene wat de boeddhisten de “vergankelijkheid” noemen. Indien u nu Dupont, Mozart of Plato heet, de volledige ontbinding van uw werken is slechts een kwestie van tijd. Of ze van enkele jaren, enkele eeuwen of enkele millennia dateren, dit verandert er absoluut niets aan. Op de schaal van het universum heeft een miljoen jaar niet meer belang dan één seconde. De resultaten van onze ijverige activiteiten zijn onverbiddelijk gedoemd om uit elk bewustzijn te verdwijnen. Wees er zeker van: alles zal door de plumeau van de tijd uitgeveegd worden.

Maar welke arglistige verwachtingen verbergen zich nog achter de wil om te zeggen dat er geen hoop is?

255.

En u, hebt u chance? De meeste mensen hebben hieromtrent hun idee. Ik, ik heb chance. Ik, ik heb er geen. De chance is een slecht studieobject. Allen zouden we ze willen bezitten maar niemand weet precies hoe ze aan te trekken noch wat ze werkelijk is. Opdat iedereen zijn kans zou wagen, organiseren wij loterijen die aan de ene of de andere zullen toelaten om het inleggeld weg te kapen terwijl het merendeel de kostprijs van hun deelname zal verliezen. Chance of malchance zijn slechts manieren om de samenloop van omstandigheden aan te duiden die de voornaamste betrokkene niet heeft kunnen anticiperen noch bewust heeft kunnen sturen. Behalve al vals spelend, is het mogelijk het nummer van het winnend biljet te voorspellen of de verwijdering uit de bus ervan te begunstigen.

Door zich aan een kansspel te wagen, hoopt de speler op een beloning die voortvloeit uit mechanismen die hij absoluut niet beheerst. Hij aanvaardt er vooraf de fataliteit van. De speeltafels van de casino's zijn op die manier een model van onderwerping. Een almachtige lotsbestemming beveelt de onvoorspelbare bewegingen van een balletje dat zal eindigen door zich in een van de ruimtes van de roulette te kronkelen om ons te laten winnen of verliezen. Voor zover de talrijke gebeurtenissen die op ons inwerken meestal bepaald worden door factoren die aan ons ontsnappen, zijn wij allen casinospelers die gedwongen zijn te wachten op het resultaat van de trekkingen van het leven. Die ene heeft echt geen chance gehad, zullen we zeggen. Hij heeft een kanker opgelopen in hetzelfde jaar waarin hij met pensioen zou gaan... Die andere heeft veel chance gehad om levend uit een vliegtuigcatastrofe te komen. De volgende vraag achtervolgt mij: hebben bepaalde van mijn medemensen meer chance dan de anderen? Eerst en vooral, is deze notie van chance objectief? We kunnen allen vaststellen dat wat chance voor de ene betekent, er geen is voor de andere en hem zelfs als tegenspoed zou kunnen overkomen. Het geluk en de chance gaan hand in hand. De laatstgenoemde hangt af van onze verlangens en beide van onze smaken en voorkeuren. Indien u hersenen lust, zou u kunnen de chance hebben om er op het menu van de kantine te vinden, terwijl ik er alleen malchance zou inzien vooral wanneer het mij onmogelijk is die dag elders te eten.

Maar de chance bakt ons andere poetsen. Ze is veranderlijk en wisselvallig. Ik bedoel hiermee dat wat ons op een bepaald ogenblik van ons bestaan als voorspoedig overkomt, in een veroordeling kan veranderen om een bijzonder pijnlijke kruisweg af te leggen. De meeste getrouwde mensen weten waarover ik spreek.

Na erkend te hebben dat de chance subjectief en veranderlijk is, zijn wij gewapend om te begrijpen dat bepaalde individuen schijnen aanleg te hebben om gelukkige gebeurtenissen die niet van hen afhangen, aan te trekken. Eerst zijn er de geluksvogels die alles appreciëren wat hen overkomt omdat ze een goed karakter of een gelukkige combinatie van genen hebben. Daarin ligt hun echte chance.

Maar wie kent de bofkont niet die verscheidene keren op verschillende loterijen wint? Moeten we evenzeer geloven dat dit gelukkig gesternte aan zijn persoon verbonden is? Dit zou een vergissing zijn. De frequente winsten zijn slechts de uitdrukking van probabilistische wetten die aantonen dat wanneer zoveel miljoenen mensen aan onzekere spelen deelnemen, enkelen noodzakelijkerwijs indrukwekkende successen voor de anderen zullen vergaren. Iemand die in het verleden meerdere successen op een rij heeft gezet bij trekkingen is ongelukkiglijk niet beter gewapend dan de anderen om het lot te winnen bij een toekomstige trekking. De statistische onafhankelijkheid van de gebeurtenissen veroorzaakt de radeloosheid van de

spelers. Ik ben ertoe gekomen te denken dat de echte chance erin bestaat te geloven dat we er hebben! In een verfoeilijk argument - en dus zeer populair geworden! - wil de grote geneticus, Richard Dawkins, militant van het atheïsme, ons overtuigen dat wij buitgewoon geluk hebben te leven en diegene te zijn die we zijn.

“Wij zullen sterven en dus zijn we geluksvogels. De meeste van de mensen zullen nooit sterven omdat ze nooit zullen geboren worden. Het aantal mensen dat hier op mijn plaats zou kunnen zijn, overtreft het aantal zandkorrels van de Sahara. Als we denken aan de verschillende manieren waarop onze genen zouden kunnen gewijzigd worden, aan het aantal gebeurtenissen dat heeft moeten plaatsvinden opdat u zou bestaan hebben, opdat ik zou bestaan, u en ik hebben potsierlijk veel geluk om hier te zijn. Wij zijn bevoorrecht in leven te zijn...”*.

Het scheelt weinig of we zouden verlangen om het Grote Toeval te bedanken. Jammer genoeg, *mutatis mutandis*, was het ook weinig waarschijnlijk voor een insect van equatoriaal Guyana die langs de stroperige wanden van een vleesetende plant gleed er levend opgegeten te worden, te bestaan dan voor ons. De arme kakkerlak zou dus bespottelijk veel geluk moeten hebben gehad van daar te zijn en bevoorrecht te zijn te leven.

Er is geen enkele paradox om te bevestigen dat de gebeurtenissen waarvan de waarschijnlijkheid miniem is, ontelbaar zijn en bijgevolg de waarschijnlijkheid zeer groot is dat we er af en toe van waarnemen. Bepaalde onder hen zijn gunstig voor de menselijke wezens die ze ondervinden, andere worden als rampzalig waargenomen en de meesten zijn gevoelloos.

Dawkins' paralogisme doet denken dat wanneer de komst van een uniek wezen zoals u en ik zo weinig waarschijnlijk was, er uit volgt dat dit ook een grote chance was. Dawkins heeft nog meer chance dan de gewone sterveling: zijn genen hebben hem een levensvreugde gegeven die hij wil overbrengen op diegenen die er niet van genieten. Maar zijn redenering houdt slechts staande daar hij *a priori* gelooft dat het leven een geschenk is. De onwaarschijnlijkheid van de komst van een tsunami op een bevolkt kustgebied of de botsing van de Aarde met een zeer grote asteroïde transformeert hen niet in groteske sjansvolle ongevallen.

Ik ken er die, zoals ik, graag hun plaats zouden hebben afgestaan aan het triljard zandkorrels dat de bataljons van mogelijk bestaande mensen vormt. Deze ongelukkige loterijkandidaten van het leven hebben chance gehad - in de veronderstelling dat een onbestaande mens er kan hebben - , dat de keuze mij niet is aangeboden hen mijn toegangsticket aan te smeren!

*We are going to die, and that makes us the lucky ones.

Most people are never going to die because they're never to be born. The number of people who could be here in my place outnumbers the sand grains of Sahara. If you think about all the different ways in which our genes could be permuted, the number of events that had happened in order for you to exist, in order for me to exist, you and I are quite grotesquely lucky to be here. We are privileged to be alive...DAWKINS, Richard, *The Root of all Evil*, part2 (*Op.Cit.*15, 198)

(Dawkins donne une version plus élaborée du même argument dans son livre: “Unweaving the Rainbow: Science, Delusion and the Appetite for Wonder”

256.

De jonge bedelaar die mij in de stationshal aansprak, liep niet in lompen. Hij marcheerde met kwieke en soepele stap die van de gezondheid van een jonge man in goede conditie getuigt.

“-Mijnheer, hebt u soms een geldstuk van één euro?”

-Natuurlijk heb ik een geldstuk van één euro, maar zeker niet voor jou...”

Deze repliek bezorgde mij een beschimping door een woedende scheldpartij. Maar de beledigingen die op mij regenden verheugden mij, ver van mij te kwetsen, niet te hebben toegegeven noch aan het genot om te geven noch aan de hoop bedankt te worden.

Goed opgezette liefdadigheid begint met een op de televisie uitgezonden gala en eindigt met een loterij.